

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 06 0 V 018832 23 V

Novi Travnik, 04.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, sudija Alma Islamović, u vanparničnom postupku predlagateljice S.Š. rođ. V., kći S., nastanjena u mjestu ..., Općina F., protiv protupredlagatelja J. Š., sin P. iz K., ulica ... broj ..., R. H., radi priznanja strane sudske presude o razvodu braka, dana 04.01.2024. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Priznaje se presuda o razvodu braka Općinskog suda u Karlovcu, Republika Hrvatska, Poslovni broj: ref.20 POb-160/16-10 od 12.06. 2017. godine koja je postala pravosnažna dana 21.07.2017. godine i izvršna dana 7.8.2017. godine, kojom se razvodi brak vanparničnih stranaka zaključen 10.10.1997. godine u matičnom uredu Općine Kiseljak, između predlagateljice S. Š., rođene ... godine u F., B i H i protupredlagatelja J. Š., rođen godine u K., B i H, upisan u matičnoj knjizi vjenčanih koja se vodi za mjesto K., pod rednim brojem, za ... godinu.

Troškove postupka snosi predlagateljica.

Obrazloženje

Predlagateljica je neposredno ovom sudu dana 29.12.2023. godine podnijela pismeni prijedlog za priznanje strane sudske odluke o razvodu braka Općinskog suda u Karlovcu, Republika Hrvatska, Poslovni broj: ref.20 POb-160/16-10 od 12.06.2017. godine koja je postala pravosnažna dana 21.07.2017. godine i izvršna dana 7.8.2017. godine, kojom je razveden brak između vanparničnih stranaka. Predlagateljica je uz prijedlog priložila slijedeće dokumente: original stranu sudsku odluku čije se priznanje traži, izvod iz matične knjige vjenčanih izdat od matičnog ureda Općine Kiseljak broj: 02-10-3652/2022 od 19.04.2022. godine i prijevod istog od ovlaštenog sudskog tumača za njemački jezik, izvod iz matične knjige rođenih za predlagateljicu izdat od matične službe Općine Fojnica od 12.04.2023. godine i dokaz o uplati sudske takse - uplatnicu u iznosu od 200,00 KM.

Ocjenjujući osnovanost prijedloga za priznanje strane sudske odluke ovaj sud je utvrdio da se radi o stranoj sudskoj odluci o razvodu braka između državljana Bosne i Hercegovine kojom je razveden brak vanparničnih stranaka zaključen 10.10.1997. godine u matičnom uredu Općine Kiseljak, a koji je upisan u matičnoj knjizi vjenčanih koja se vodi za mjesto Kiseljak, pod rednim brojem ..., za godinu, da je odluka čije se priznanje traži postala pravosnažna dana 21.07.2017. godine i izvršna dana 7.8.2017. godine, da su obje stranke učestvovala u postupku koji je prethodio donošenju te odluke, da odluka nije protivna odredbama

Ustava BiH, da se reciprocitet pretpostavlja, te da nije povrijeđen međunarodni javni poredak.

Obzirom na činjenicu da je predlagateljica rođena u F. i državljanica B i H, da je brak između vanparničnih stranaka zaključen dana 10.10.1997. godine u matičnom uredu Općine Kiseljak i upisan u matičnoj knjizi vjenčanih koja se vodi za mjesto Kiseljak, pod rednim brojem..., za ... godinu, kao i da je službena zabilješka braka između vanparničnih stranaka upisana u izvodu iz matične knjige rođenih za protupredlagateljicu koja se vodi za mjesto F., pod rednim brojem ..., ovaj sud je ocijenio da je očigledno da predlagateljica ima pravni interes da se nastala statusna promjena upiše kod nadležnog matičnog ureda u Bosni i Hercegovini, zbog čega je ovaj sud zaključio da je prijedlog osnovan.

Imajući u vidu naprijed izloženo, ovaj sud je priznao stranu sudsku odluku u skladu sa odredbama člana 86. do 97. preuzetog Zakona o rješavanju sukoba Zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 43/82, 72/82, "Službeni list R BiH" br. 02/92 i 13/94), koji Zakon je preuzet kao republički, a potom kao federalni i koji se primjenjuje u skladu sa članom 458. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) i članom 28. stav 3. tačka e) Zakona o sudovima u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 38/2005, 22/2006, 63/2010, 72/2010 - ispravka, 7/2013, 52/2014 i 85/2021).

Na temelju Tarifnog broja 1. tačka 10. i Tarifnog broja 2. stav 1., koji je sastavni dio Zakona o sudskim taksama Srednjobosanskog kantona/ Kantona Središnja Bosna ("Službene novine SBK/KSB" broj 4/2017 i 15/20), predlagateljica je dana 29.12.2023. godine uplatila sudsku taksu u iznosu od 200,00 KM (dvije stotine konvertibilnih maraka).

Sudija

Alma Islamović, sr.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja stranke mogu izjaviti žalba Vrhovnom sudu Federacije BiH. Žalba se izjavljuje putem ovog suda u 3 primjerka u roku od 15 dana računajući od prijema ovoga rješenja.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 06 0 V 018832 23 V

Novi Travnik, 04.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, sudija Alma Islamović, u vanparničnom postupku predlagateljice S.Š. rođ. V., kći S., nastanjena u mjestu ..., Općina F., protiv protupredlagatelja J. Š., sin P. iz K., ulica ... broj ..., R. H., radi priznanja strane sudske presude o razvodu braka, dana 04.01.2024. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Priznaje se presuda o razvodu braka Općinskog suda u Karlovcu, Republika Hrvatska, Poslovni broj: ref.20 POb-160/16-10 od 12.06. 2017. godine koja je postala pravosnažna dana 21.07.2017. godine i izvršna dana 7.8.2017. godine, kojom se razvodi brak vanparničnih stranaka zaključen 10.10.1997. godine u matičnom uredu Općine Kiseljak, između predlagateljice S. Š., rođene ... godine u F., B i H i protupredlagatelja J. Š., rođen godine u K., B i H, upisan u matičnoj knjizi vjenčanih koja se vodi za mjesto K., pod rednim brojem, za ... godinu.

Troškove postupka snosi predlagateljica.

Obrazloženje

Predlagateljica je neposredno ovom sudu dana 29.12.2023. godine podnijela pismeni prijedlog za priznanje strane sudske odluke o razvodu braka Općinskog suda u Karlovcu, Republika Hrvatska, Poslovni broj: ref.20 POb-160/16-10 od 12.06.2017. godine koja je postala pravosnažna dana 21.07.2017. godine i izvršna dana 7.8.2017. godine, kojom je razveden brak između vanparničnih stranaka. Predlagateljica je uz prijedlog priložila slijedeće dokumente: original stranu sudsku odluku čije se priznanje traži, izvod iz matične knjige vjenčanih izdat od matičnog ureda Općine Kiseljak broj: 02-10-3652/2022 od 19.04.2022. godine i prijevod istog od ovlaštenog sudskog tumača za njemački jezik, izvod iz matične knjige rođenih za predlagateljicu izdat od matične službe Općine Fojnica od 12.04.2023. godine i dokaz o uplati sudske takse - uplatnicu u iznosu od 200,00 KM.

Ocjenjujući osnovanost prijedloga za priznanje strane sudske odluke ovaj sud je utvrdio da se radi o stranoj sudskoj odluci o razvodu braka između državljana Bosne i Hercegovine kojom je razveden brak vanparničnih stranaka zaključen 10.10.1997. godine u matičnom uredu Općine Kiseljak, a koji je upisan u matičnoj knjizi vjenčanih koja se vodi za mjesto Kiseljak, pod rednim brojem ..., za godinu, da je odluka čije se priznanje traži postala pravosnažna dana 21.07.2017. godine i izvršna dana 7.8.2017. godine, da su obje stranke učestvovala u postupku koji je prethodio donošenju te odluke, da odluka nije protivna odredbama

Ustava BiH, da se reciprocitet pretpostavlja, te da nije povrijeđen međunarodni javni poredak.

Obzirom na činjenicu da je predlagateljica rođena u F. i državljanica B i H, da je brak između vanparničnih stranaka zaključen dana 10.10.1997. godine u matičnom uredu Općine Kiseljak i upisan u matičnoj knjizi vjenčanih koja se vodi za mjesto Kiseljak, pod rednim brojem..., za ... godinu, kao i da je službena zabilješka braka između vanparničnih stranaka upisana u izvodu iz matične knjige rođenih za protupredlagateljicu koja se vodi za mjesto F., pod rednim brojem ..., ovaj sud je ocijenio da je očigledno da predlagateljica ima pravni interes da se nastala statusna promjena upiše kod nadležnog matičnog ureda u Bosni i Hercegovini, zbog čega je ovaj sud zaključio da je prijedlog osnovan.

Imajući u vidu naprijed izloženo, ovaj sud je priznao stranu sudsku odluku u skladu sa odredbama člana 86. do 97. preuzetog Zakona o rješavanju sukoba Zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 43/82, 72/82, "Službeni list R BiH" br. 02/92 i 13/94), koji Zakon je preuzet kao republički, a potom kao federalni i koji se primjenjuje u skladu sa članom 458. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) i članom 28. stav 3. tačka e) Zakona o sudovima u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 38/2005, 22/2006, 63/2010, 72/2010 - ispravka, 7/2013, 52/2014 i 85/2021).

Na temelju Tarifnog broja 1. tačka 10. i Tarifnog broja 2. stav 1., koji je sastavni dio Zakona o sudskim taksama Srednjobosanskog kantona/ Kantona Središnja Bosna ("Službene novine SBK/KSB" broj 4/2017 i 15/20), predlagateljica je dana 29.12.2023. godine uplatila sudsku taksu u iznosu od 200,00 KM (dvije stotine konvertibilnih maraka).

Sudija

Alma Islamović, sr.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja stranke mogu izjaviti žalba Vrhovnom sudu Federacije BiH. Žalba se izjavljuje putem ovog suda u 3 primjerka u roku od 15 dana računajući od prijema ovoga rješenja.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SREDIŠNJA BOSNA/SREDNJOBOSANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 Mal 106031 23 Gž
Novi Travnik, 09.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudaca: Aida Pezer-Alić predsjednica vijeća, Senad Begović i Mirjana Grubešić, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: N. T., sina O., ..., B., zastupanog po punomoćniku Hajrudinu Pokviću, advokatu iz Bugojna, protiv tuženog E. T., sina O., ...B., zastupanog po punomoćniku Dijani Hadžijusufović, advokatu iz Bugojna, radi isplate duga, v. sp. 976,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj na presudu Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Mal 106031 21 Mal od 30.12.2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09.01.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Mal 106031 21 Mal od 30.12.2022. godine.

Obrazloženje

Osporenom presudom odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da mu tuženi na ime pripadajućeg suvlasničkog i suposjedničkog dijela na nekretnini označenoj sa k.p. 647, upisana u posjedovni list, broj: 176 k.o... kojoj odgovara nekretnina označena sa k.č. 1005/5 iz zk.ul. 1528 ..., za period od 23.11. 2018. godine do 23.11.2021. godine isplati ukupan iznos od 976,00 KM na ime zasađenih i zasada maline na navedenoj nekretnini, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do konačne isplate, kao i da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.530,00 KM, sve u roku od 30 dana. Istom presudom obavezan je tužilac da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 720,00 KM, dok je preko dosuđenog iznosa zahtjev za naknadu troškova postupka odbija kao neosnovan.

Na ovu presudu žalbu je blagovremeno uložio tužitelj zbog bitne povrede odredbi parničnog postupka, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se osporena presuda preinači i usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti ili da ukine osporenu presudu i

predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku. U žalbi se navodi da prvostepeni nije cijenio izvedene dokaze u skladu sa odredbom člana 8. ZPP-a, odnosno da je prihvatao iskaze svjedoka koje je predložio tuženi, dok nije cijenio iskaz tužitelja kao parnične stranke, niti iskaze T. M. i T. E. zbog čega je osporena presuda kontradiktorna.

Ističe da nikada nije provedena dioba između stranaka, i da je zaključak suda o sporazumu korištenja predmetne parcele nastao na osnovu parcijalno uzetih iskaza svjedoka, a da nije cijenjen iskaz T. M. koji je naveo da tuženi nikad nije tražio saglasnost od tužitelja da sadi maline i da predmetna parcela pripada 100% tužitelju. Nadalje u žalbi navodi da je prvostepeni sud povrijedio odredbu člana 191. st. 4 ZPP-a jer se iz obrazloženja osporene presude ne vide razlozi zbog čega je tužitelj odbijen sa svojim tužbenim zahtjevom, te da sud nije naveo materijalni propis na osnovu kojeg je donio osporenu presudu.

Tuženi u odgovoru na žalbu osporava sve žalbene navode tužitelja i predlaže da se njegova žalba odbije kao neosnovana.

Nakon što je ispitao presudu prvostepenog suda u granicama razloga navedenih u žalbi i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Prvostepeni sud je na osnovu dokaza koje su stranke u toku postupka predložile i izvele pravilno utvrdio sve relevantne činjenice na koje je pravilno primijenio materijalno pravo, te je donio ispravnu odluku kada je odbio tužitelja u cijelosti sa njegovim tužbenim zahtjevom.

Za svoju odluku prvostepeni sud je naveo jasne, potpune i logične razloge koji kao takvi proizilaze iz izvedenih dokaza ocjenjenih na način kako to predviđa odredba člana 8. ZPP-a.

Neosnovani su žalbeni navodi tužitelja da je prvostepeni sud povrijedio odredbe člana 8. i 191. stav 4. ZPP-a, jer je selektivno cijenio iskaze parničnih stranaka i saslušanih svjedoka koje su predložile parnične stranke, te shodno tome nije pravilno cijenio izvedene dokaze, te u svojoj presudi nije naveo koje su činjenice utvrđene i na koji način. Naime i prema ocjeni ovog suda u toku postupka je utvrđeno da suvlasnici na predmetnoj nekretnini nakon smrti njihovog prednika nisu izvršili sudsku diobu parcele k.č. 1005/5 iz zk.ul. 1528 k.o. ..., ali da je postojao dogovor u pogledu načina korištenja navedene parcele što su uglavnom potvrdili svi saslušani svjedoci. U pogledu ovih utvrđenja posebno je relevantan iskaz svjedoka H. N. (koji nije bliski srodnik parničnih stranaka) i koji je svom iskazu naveo da prema njegovim saznanjima, malinjak koji je uspostavio tuženi pripada tuženom, da je ispod malinjaka tuženog nekada malinjak imao i tužilac, da ovaj svjedok kosi donji dio parcele, da mu dozvolu za košenje daje tužilac i da on uvijek od tužioca traži dozvolu za košenje tog dijela parcele. Iz iskaza ovog

svjedoka može se zaključiti da je tužitelj imao također pristup jednom dijelu parcele k.č. 1005/5 iz zk.ul. 1528 k.o. ... na kojoj je i tuženi sadio maline, a što ukazuje da je postojao dogovor o korištenju predmetne parcele i da je upravo tužitelj isključivo davao odobrenje za košenje dijela parcele koji je njemu pripao na korištenje. Odredbom člana 28 Zakona o stvarnim pravima je propisano: „(1) Svaki suvlasnik ima pravo na suposjed stvari. (2) Suvlasnici mogu odlučiti da će međusobno podijeliti posjed stvari i izvršavanje svih ili nekih suvlasničkih ovlaštenja. Ova odluka, kao i njen opoziv ili izmjena, spada u poslove redovnog upravljanja.” Dakle, u situaciji kada su suvlasnici predmetne nekretnine dogovorili način korištenja predmetne parcele, bez obzira što nije izvršena sudska ili van sudska dioba iste, svaki od suvlasnika ima je **prva** da koristi određeni dio nekretnine i u takvoj situaciji tužitelj nije mogao zahtijevati isplatu naknade od tuženog zbog toga što je zasadio maline na dijelu nekretnine koja je njemu pripala na korištenje, iako je nesporno cijela parcela u suvlasništvu parnični stranaka. Žalbeni navodi tužitelja da nisu pravilno cijenjani izvedeni dokazi odnosno da su neki iskazi svjedoka cijenjani parcijalno i selektivno ovaj sud nije prihvatio, jer je prvostepeni sud dao razložno obrazloženje zbog čega određeni dokaz prihvata i zbog čega mu je poklonio vjeru stavljajući iskaz pojedinih svjedoka u kontekst iskaza ostalih svjedoka, te prvostepena presuda zadovoljava standarde iz člana 191. st. 4 ZPP-a, zbog čega je valjalo odbiti i ove žalbene navode tužitelja

Ostali žalbeni navodi tužitelja nisu od odlučnog značenja na drugačiju odluku sa aspekta predmeta spora (član 231. ZPP-a).

Na osnovu iznesenog a u smislu odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

Predsjednica vijeća
Aida Pezer-Alić

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Rs 109652 23 Rsž
Novi Travnik, 09.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice-protutužene E.Č.rođ. B., kći M. iz D.V., ..., zastupana po punomoćniku Abazu Omeragić, advokatu iz Donjeg Vakufa, protiv tuženog-protutužitelja Rudnici gipsa z.d.d. Donji Vakuf, sa sjedištem u Donjem Vakufu, Ul. 770. Slavne Brdske brigade bb., zastupan po zakonskom zastupniku F. C., a ovaj po punomoćniku Emini Begić, advokatu iz Bugojna, radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 5.000,00 KM, odlučujući po žalbi tužiteljice-protutužene izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 109652 22 Rs od 05.06.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09.01.2024. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Ukida se presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 109652 22 Rs od 05.06.2023. godine i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovni postupak i odluku.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti kao neosnovan, a koji glasi:

Obavezuje se tuženi „Rudnici Gipsa“ z.d.d. Donji Vakuf da tužiteljici Č. E. kći M. iz D.V. isplati novčani iznos od 5.000,00 KM sa zateznom kamatom počevši od 01.06.2022. pa do konačne isplate, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Utvrđuje se ništavost sporazuma broj 5-90/21 od 04.10.2021. godine, sklopljen između Rudnici Gipsa z.d.d. Donji Vakuf i E. Č. u dijelu koji se odnosu na zaostala potraživanja iz ranijeg perioda radnika Č. A., a u preostalom dijelu protivtužbe i zahtjev se odbija kao neosnovan u pogledu dijela sporazuma koji se odnosi na potraživanje porodice po odluci broj 643/19 od 15.03.2019. godine.

Svaka strana snosi svoje troškove parničnog postupka.

Protiv navedene presude žalbu je pravovremeno izjavila tužiteljica-protutužena E. Č. zbog bitne povrede parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i u cijelosti udovolji postavljenom tužbenom zahtjevu, a

odbije protutužbeni zahtjev tuženog ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje. U žalbi ističe da bitna povreda parničnog postupka postoji jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, u presudi nema uopće razloga o odlučnim činjenicama, a postoji i očigledna proturječnost između onoga što se u presudi navodi i sadržaja zapisnika o iskazima danim u postupku. U potpunoj suprotnosti je obrazloženje presude, gdje prvostupanjski sud navodi da tužiteljica ne potražuje novčani iznos od 5.000,00 KM prema Sporazumu broj: 643/19 od 05.03.2019. godine, a onda u drugom dijelu obrazloženja utvrđuje ništavost navedenog Sporazuma, te se navodi da je tužiteljici isplaćena naknada po Odluci 643/19 od 15.03.2019. godine, a u drugom dijelu presude se navodi da se protutužbeni zahtjev odbija kao neosnovan u dijelu Sporazuma koji se odnosi na potraživanje porodice po Odluci broj: 643/19 od 15.03.2019. godine. Bitna povreda postoji jer je prvostupanjski sud samoinicijativno proširio protutužbeni zahtjev tuženog. Prvostupanjski sud pogrešno utvrđuje činjenično stanje da tužiteljica ne potražuje iznos od 5.000,00 KM po Odluci tuženog broj: 643/19 od 15.03.2019. godine u isplati novčane naknade porodici iza umrlog radnika Čizmo Almira, jer je novčana naknada porodici umrlog isplaćena, ne navodeći kada je navedena isplata bila, a iz dokaza iz spisa nesporno je da prema nalazu vještaka finansijske struke, imaju samo dvije uplate od po 500,00 KM na ime smrtnog slučaja, a radi se o uplatama od 29.03.2019. i 30.03.2019. godine. Sud također pogrešno utvrđuje da tužiteljica nije dokazala da je postojao Sporazum između njenog muža Č.A. i tadašnjeg direktora Č. A., na koji Sporazum se tužiteljica pozivala, te da isti nije predložen uz tužbu, a iz dokaza provedenih u toku postupka, a prije svega i saslušanja Č.B., zakonskog zastupnika tuženog, nesporno je da navedeni Sporazum postoji, te da su vršene uplate po navedenom Sporazumu u iznosu znatno većem od predmetnog potraživanja. Tuženi je odustao od saslušanja svojih predloženih svjedoka koji su se trebali izjasniti na dugovanje tuženog prema Č. A. Dakle, nesporno je da je uplatama koje su bile dana 29.03.2019., 30.03.2019., 30.05.2019., 30.05.2019., 06.09.2019., 04.10.2019., 16.01.2020., 30.04.2020., 15.06.2020., 26.06.2020., 27.08.2020. i 11.08.2021. godine tuženi vršio isplate dugovanja za Čizmo Almira i prema uplatnicama može se vidjeti da je to uvijek rađeno prema broju: 2165522, što znači da je postojao osnov za navedene isplate. Dakle, i prema iskazu tužiteljice, kao i tadašnjeg zakonskog zastupnika Č. B., nesporno je da je postojao Sporazum o isplati duga, dok niti jedan dokaz tuženog ne spori navedeni Sporazum, obzirom da je tuženi odustao i od saslušanja svog zakonskog zastupnika, te predloženih svjedoka T. S. i S. E.. Sud paušalno navodi da Č. B. kao zakonski zastupnik, nije imao pravo zaključiti Sporazum o isplati potraživanja, te je nesporno da je isti zastupao tuženog u skladu sa važećim odredbama i u računovodstvu je utvrdio stvarni dug, na osnovu toga je i zaključen Sporazum, te je nesporno dokazano da postoji stvarni dug tuženog prema tužiteljici po osnovu Odluke broj: 643/19 od 15.03.2019. godine, kao i ranijih potraživanja. Tuženi je svoj protutužbeni zahtjev zasnivao na saslušanju svjedoka S.E., T. S., te D. K. Od svih navedenih dokaza tuženi je odustao. Sud je pogrešno primijenio materijalno pravo, kako u pogledu odbijanja tužbenog zahtjeva tužiteljice, tako i prihvatanjem djelimično protutužbenog zahtjeva i u obrazloženju pobijane presude nije naveo o čemu je predmetni Sporazum protivan prinudnim propisima ili moralu društva, niti je obrazložio zbog čega je navedeni Ugovor ništavan, a tužiteljica nije trebala dokazivati posebnim činjenicama i dokazima postojanje ranijeg Sporazuma, jer je svjedok Č. B. jasno naveo da je navedeni Sporazum postojao i da je u računovodstvu tuženog prije predmetnog Sporazuma utvrđeno dugovanje po oba

osnova. Postavlja se logično pitanje šta je to nemoralno u predmetnom Sporazumu u kojem se konstatuje pravo činjenično stanje i obveze tuženog u odnosu na svog uposlenika.

U odgovoru na žalbu tuženi-protutužitelj Rudnici gipsa z.d.d. Donji Vakuf je osporio žalbene navode i predložio da se žalba odbije i potvrdi prvostupanjska presuda.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Preciziranim tužbenim zahtjevom na nastavku glavne rasprave od 31.03.2023. godine, kod kojeg je ostala do završetka raspravljanja, tužiteljica traži da joj tuženi isplati novčani iznos od 5.000,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama od 01.06.2022. godine pa do isplate, prema Sporazumu koji je zaključen dana 04.10.2021. godine pod brojem S-90/21 između tužiteljice i zakonskog zastupnika-direktora tuženog B. Č., koji Sporazum je potpisan i ovjeren pečatom tuženog. Iz točke II navedenog Sporazuma proizilazi da su tim Sporazumom definirana i određena potraživanja koja potiču iz ranijeg perioda za radnika A.Č. u iznosu od 5.000,00 KM, a točkom II ovog Sporazuma tuženi se obvezao da će isplata navedenog dugovanja biti izmirena do 31.05.2022. godine na tekući račun supruge umrlog radnika E. Č.. Iz nalaza i mišljenja vještaka financijske struke u kojem je sadržana tabela pojedinačno isplaćenih potraživanja tužiteljici nakon smrti njenog supruga (13.03.2019. godine), proizilazi da je tuženi u periodu od 29.03.2019. do zaključno sa danom 11.08.2021. godine isplatio tužiteljici ukupan iznos od 13.500,00 KM po dva osnova (za smrtni slučaj A. Č. i za potraživanja A.Č. s tim da je uz dvije uplate ovih potraživanja koje su izvršene 16.01.2020. i 30.04.2020. godine navedeno „po sporazumu“). Prema utvrđenju vještaka (strana 2. nalaza i mišljenja) po predmetnom Sporazumu broj: S 90/21 od 04.10.2021. godine, nije izvršena ni jedna uplata tužiteljici. U spisu predmeta se ne nalazi „sporazum“ koji se navodi u tabeli izvršenih uplata tužiteljici, kojim su radniku Č. A. utvrđena ukupna potraživanja (po osnovu plaća - prekovremenog i noćnog rada u zimskoj službi), a koji „sporazum“ tuženi nije predočio vještaku prilikom vještačenja. U spisu predmeta se nalazi odluka tuženog broj 643/19 od 15.03.2019. godine kojom je utvrđena novčana naknada porodici iza umrlog radnika Č.A. u iznosu od 4.500,00 KM, koja je po iskazu tužiteljice u cijelosti isplaćena. Tuženi je tijekom postupka osporavao osnovanost tužbenog zahtjeva navodima da su uplatom iznosa od 13.500,00 KM tužiteljici izmirena sva potraživanja.

Kod naprijed izloženih činjenica i okolnosti, prvostupanjski sud je u pobijanoj presudi zaključio da utuženi iznos od 5.000,00 KM predstavlja lična primanja zaposlenika za koja tužiteljica nije dokazala da su utvrđena pravosnažnom presudom ili sporazumom zaposlenika i poslodavca, odnosno da nije dokazala postojanje takvog sporazuma, niti je sporazum predočila tokom postupka, što je bila dužna učiniti primjenom pravila o teretu dokazivanja propisanim odredbom člana 8. i 123. ZPP-a. Slijedom navedenog, odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice kao neosnovan, a usvojen je protutužbeni zahtjev tuženog sa obrazloženjem da je sadržaj Sporazuma broj S 90/21 od 04.10.2021. godine u pogledu zaostalih potraživanja iz ranijeg perioda radnika Č.A., koji sporazum je zaključen između tužiteljice koja nije zaposlenik

tuženog i tadašnjeg direktora tuženog B. Č., suprotan pozitivnim propisima i istim se prenose lična primanja koja ne mogu biti predmet nasljeđivanja, te je u skladu sa odredbom člana 105. i 103. Zakona o obligacionim odnosima ovaj dio Sporazuma ništav, a nije dokazano postojanje sporazuma zaključenog sa Č. A. o visini tih potraživanja.

Po nalaženju ovog suda, prvostupanjski sud je pogrešnom primjenom pravila o teretu dokazivanja odbio tužbeni zahtjev tužiteljice i posljedično tomu utvrdio ništavost predmetnog Sporazuma broj S 90/21 od 04.10.2021. godine pri čemu je prekoračio zahtjev iz protutužbe. Naime, u konkretnom slučaju, kada je tuženi u tijeku postupka osporavao osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva tužiteljice iz zaključenog Sporazuma broj S 90/21 od 04.10.2021. godine, navodima da su tužiteljici ranijim pojedinačnim uplatama u ukupnom iznosu od 13.500,00 KM isplaćena sva potraživanja, dakle i potraživanja iz predmetnog Sporazuma, onda je teret dokaza prešao na tuženog. Drugim riječima, na tuženom je sukladno odredbi člana 123. Zakona o parničnom postupku bio teret da provođenjem odgovarajućih dokaza dokaže osnovanost ovakvih svojih prigovora kojima se dovodi u pitanje osnovanost i visina tužbenog zahtjeva tužiteljice.

Kako su pobijanom presudom povrijeđena pravila o teretu dokazivanja iz člana 123. Zakona o parničnom postupku, što je bilo od uticaja na donošenje zakonite i pravilne odluke, a u pobijanoj presudi su izostali valjani i obrazloženi razlozi, ovaj sud je primjenom odredaba člana 209. stav 1. u vezi sa članom 194. stav 1. točka 4. Zakona o parničnom postupku ukinuo pobijanu presudu i predmet vratio prvostupanjskom sudu na ponovni postupak i odluku.

U ponovnom postupku, prvostupanjski sud će nakon provedenog postupka otkloniti nepravilnosti na koje mu je ukazano u ovom rješenju, te će donijeti novu pravilnu i zakonitu odluku za koju će dati jasne, određene i u dovoljnoj mjeri obrazložene razloge.

Predsjednik vijeća
Senad Begović

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 49 0 I 059530 23 GŽ
Novi Travnik, 12.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Pezer-Alić Aide kao predsjednice vijeća, Kokić Edvina i Trifković Denisa kao članova vijeća, u izvršnom postupku tražitelja izvršenja Mikrokreditna fondacija LOK Sarajevo, ulica Skenderija broj 13., Sarajevo, zastupana po zastupniku po zakonu - direktoru E.Č.-B., protiv izvršenika D.Ž. iz K., ..., radi duga, vrijednost spora 1.717,64 KM, odlučujući o žalbi izvršenika izjavljene protiv rješenja Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 I 059530 21 I od 10.07.2023. godine, na sjednici vijeća održane dana 12.01.2024. godine donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Žalba izvršenika se odbija kao neosnovana, te se rješenje Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 I 059530 21 I od 10.07.2023. godine potvrđuje.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 I 059530 21 I od 10.07.2023. godine odbijen je, kao neosnovan, prigovor izvršenika izjavljen protiv rješenja o izvršenju tog suda broj: 49 0 I 059530 21 I od dana 04.11.2021. godine.

Protiv tog rješenja žalbu je blagovremeno izjavio izvršenik u kojoj u bitnom navodi da je potraživanje neosnovano, da sud nije udovoljio zahtjevu za pristup informacijama, da se dug u iznosu od 350,00 KM vodio kao dug otpisanog kredita, da je po dogovoru prvi puta plaćao po 30,00 KM, a drugi puta po 50,00 KM, sve do otplate, te da je novac nošen u Raiffeisen bank. Prilaže uplatnicu na iznos od 350,00 KM.

Tražitelj izvršenja je podnio odgovor na žalbu u kojem iznosi da žalba nije podnesena iz razloga navedenih u članu 47. Zakona o izvršnom postupku, da je žalba neosnovana, te ne nudi nijedan konkretan dokaz osporavanja osnova i visine duga, kao i da je ovaj postupak pokrenut na temelju pravosnažne i izvršne presude.

Nakon što je ispitao rješenje prvostepenog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti prema odredbama člana 221. i 236. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), u vezi sa članom 21. stav 1. Zakona o izvršnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj: 32/03, 52/03, 33/06, 39/06, 39/09, 35/12 i 46/16), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalba je neosnovana.

Iz sadržaja spisa prvostepenog suda ovaj sud je mogao utvrditi da je:

- tražitelj izvršenja dana 07.10.2021. godine podnio prijedlog za izvršenje prvostepenom sudu na temelju izvršne isprave, odnosno na temelju presude Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Mal 299120 08 Mal od 31.10.20212. godine na kojem je stavljena potvrda pravosnažnosti i izvršnosti sa danom 16.11.2012. godine,
- da je tim prijedlogom i navedenom presudom naloženo izvršeniku da plati glavni dug u iznosu od 1.061,52 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 28.11.2008. godine do isplate, te da naknadi troškove postupka u iznosu od 656,12 KM
- prvostepeni sud rješenjem o izvršenju od 04.11.2021. godine usvojio taj prijedlog, te izvršenika obavezao da naknadi i troškove izvršnog postupka u iznosu od 80,00 KM,
- izvršenik protiv istog izjavio prigovor, a da je tražitelj izvršenja osporio navode tog prigovora u svom odgovoru,
- prvostepeni sud pobijanim rješenjem od 10.07.2023. godine odbio prigovor izvršenika.

Pravilno prvostepeni sud u pobijanom rješenju zaključuje da je obaveza izvršenika određena temeljem izvršne isprave, te da načelo formalnog legaliteta podrazumijeva nemogućnost da se u izvršnom postupku izvršna isprava preispituje, mijenja ili prilagođava.

Žalbeni prigovor izvršenika da je obavezu ispunio, odnosno da je platio dug nije dokazan od strane izvršenika, odnosno da je periodično plaćao iznose po 30,00 KM i po 50,00 KM, dok priložena uplatnica na iznos od 350,00 KM ne sadrži potvrdu o samom plaćanju. Naime, radi se o uplatnici koja je pripremljena za plaćanje preko banke ili druge organizacije platnog prometa, ali se na uplatnici ne nalazi pečat organizacije platnog prometa, sa potvrdom, vremena i mjesta plaćanja.

Sud je cijenio i ostale navode izvršenika iznesene u žalbi, ali nije našao da su od značaja za odluku suda u smislu ocjene pravilnosti pobijanog rješenja prvostepenog suda, te ih nije posebno obrazlagao.

Slijedom iznesenog odlučeno je kao u izreci rješenja temeljem odredbe člana 235. tačka 2. Zakona o parničnom postupku u vezi sa članom 21. Zakona o izvršnom postupku.

Predsjednica vijeća
Aida Pezer-Alić

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 49 0 P 062063 23 Gž

Novi Travnik, 09.01.2024.godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Aida Pezer-Alić, predsjednica vijeća, Senad Begović i Mirjana Grubešić, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatske pošte d.o.o. Mostar, ul. Tvrtka Miloša bb., zastupan po zakonskom zastupniku direktoru M.R., a ovaj po zajedničkoj advokatskoj kancelariji Paponja i Cvjetković, protiv tuženog D. S.iz K., ..., zastupan po punomoćniku Vladi Slišković, advokatu iz Kiseljaka, ul. B .J. Jelačića br. 43, radi sticanja bez osnova v.s. 46.735,96 KM, odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj na presudu Općinskog suda u Kiseljaku broj 49 0 P 062063 22 P od 18.08.2023. godine i to u dijelu odluke o troškovima postupka, na sjednici vijeća održanoj dana 09.01.2024. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana, te se rješenje o troškovima postupka koje je sadržano u presudi Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 P 062063 22 P od 18.08.2023. godine potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda obavezan je tuženi da na ime vraćanja s obzirom na pravni osnov koji je kasnije otpao, tužitelju isplati iznose:

- od 24.863,49 KM na ime uplaćenih plaća i troškova postupka po presudi broj 49 0 Rs 025366 13 Rs od 23.05.2014 godine, sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 06.05.2022. godine pa do konačne isplate;

- od 17.541,96 KM na ime uplaćenih doprinosa za mirovinsko osiguranje, zdravstveno osiguranje, osiguranje od nezaposlenosti, javnih prihoda i Fonda solidarnosti po presudi broj 49 0 Rs 025366 13 Rs od 23.05.2014 godine sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 06.05.2022.godine pa do konačne isplate;

- od 4.330,51 KM na ime troškova postupka po presudi broj 49 0 Rs 047533 20 Rsž od 21.05.2020 godine sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 06.05.2022.godine pa do konačne isplate; a sve u roku od 30 dana i pod prijetnjom izvršenja.

Stavom dva presude obavezan je tuženi da isplati tužitelju troškove postupka u iznosu od 4.140,80 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 18.08.2023. godine kao dana presuđenja pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana i pod prijetnjom izvršenja.

Na ovu presudu žalbu je blagovremeno uložio tužitelj zbog pogrešne primjene materijalnog prava i to u djelu koji se odnosi na troškove postupka (stav II presude). U žalbi navodi da je sud je nepravilno cijenio stav Ustavnog suda BiH iz presude AP 3184/17, a koji se odnosi na slučaj kada je stranka angažirala punomoćnike-advokate iz drugog mjesta u odnosu na sjedište suda. Ističe da je u ovom predmetu isključivo mjesno nadležni sud u Kiseljaku, dok je sjedište tužitelja u Mostaru, a gdje se nalazi i sjedište punomoćnika koji su zastupali tužitelja, i koji su angažirani putem ugovora o zastupanju. Navodi da tužitelju nije bilo praktično bilo izabrati punomoćnika iz mjesta sjedišta suda, jer to ne bi mogao bez prethodno provedenog postupka javne nabavke a što je za tužitelja nepraktično i izazvalo bi dodatne troškove. Predlaže da ovaj sud preinači odluku o troškovima postupka koji se odnose na putne troškove advokata koji su zastupali tužitelja.

Ispitujući odluku prvostepenog suda u granicama razloga iz žalbe i po službenoj dužnosti u skladu sa čl. 221. Zakona o parničnom postupku („Sl.novine F BiH“ br. 53/03, 73/05 i 19/06) ovaj sud je zaključio slijedeće:

Žalba tužitelja nije osnovana.

Neosnovani su žalbeni navodi tužitelja da joj je prvostepeni sud trebao dosuditi i troškove postupka koji se odnose na putne troškove advokata koji su zastupali tužitelja u ovom predmetu. Naime, i prema ocjeni ovog suda u konkretnoj pravnoj situaciji nije bilo potrebe da se angažuju advokati van sjedišta suda koji je bio nadležan za ovaj parnični postupak, jer se radi o jednostavnom predmetu naknade materijalne štete, za koji nisu potrebna posebna pravna znanja prilikom zastupanja, te shodno tome troškovi prevoza punomoćnika tužitelja se ne mogu prihvatiti kao troškove koji su bili potrebni radi vođenja ovog parničnog postupka (čl. 387 st. 1 ZPP-a), a koji trebaju pasti na teret tuženog. Sama činjenica da bi tužitelj imao određene poteškoće prilikom angažovanja punomoćnika iz mjesta gdje se nalazi sjedište suda (provođenje postupka javne nabavke) ne može biti opravdan razlog da se u odnosu na takva preduzeća (društva u vlasništvu Federacije BiH) pravi izuzetak u odnosu na druga pravna i fizička lica prilikom odlučivanja o troškovima prevoza punomoćnika stranaka. Također neosnovani su i žalbeni navodi tužitelja da je sud je nepravilno cijenio stav Ustavnog suda BiH iz presude AP 3184/17, jer i mnoge druge presude Ustavnog suda BiH kao što su AP- 5003/14 i AP-5685/18, zauzimaju ista stajališta u gotovo istim pravnim situacijama.

Na osnovu iznesenog a u smislu odredbe člana 235. st. 1. t. 2. ZPP-a valjalo je odlučiti kao u izreci ovog rješenja.

Predsjednica vijeća
Aida Pezer-Alić

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 49 0 P 062673 23 Gž

Novi Travnik, 09.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Alić-Pezer, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1) N. M.iz V., ... 2) S. R.iz V., ... 3) V.G. rođ. M.iz I., Ul. ... 4) M. B. iz S., Ul. ... 5) N. K. iz V.Ul. ... 6., 6) L. M. iz V., Ul., 7) M. M.iz V., Ul. ... 8) A. M. iz V., Ul. ..., svi zastupani po punomoćnicima Fuadu i Nedimu Karamehić, advokatima iz Visokog, protiv tuženih: 1) B. M.iz V.,, 2) A. A. iz V., i 3) A. S.iz V., Ul. ... obje zastupane po punomoćniku Jadranku Lukić, odvjetniku iz Kiseljaka, radi utvrđenja, v.sp. 5.100,00 KM, odlučujući po žalbi drugotužene A. A.i trećetužene A.S. izjavljenoj protiv rješenja Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 P 062673 22 P od 19.09.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09.01.2024. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Žalba se odbija kao neosnovana i potvrđuje rješenje Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 P 062673 22 P od 19.09.2023. godine.

Obrazloženje

Rješenjem prvostupanjskog suda odlučeno je da se postupak u ovoj pravnoj stvari prekida, te da će se postupak nastaviti kada nasljednici umrlog (prvotuženog) B.M.isti (postupak) preuzmu ili kada ih sud na prijedlog protivne strane pozove da to učine.

Protiv navedenog rješenja žalbu su pravovremeno izjavile drugotužena A.A. i trećetužena A. S. zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se žalba uvaži, preinači prvostupanjsko rješenje i odbaci tužbeni zahtjev ili da se ukine prvostupanjska odluka i predmet vratiti na ponovni postupak. U žalbi navode da je pobijanim rješenjem sud odlučio da se postupak u ovoj pravnoj stvari prekida, kako je to поближе opisano u izreci, a u obrazloženju odluke sud je iznio sadržaj tužbenog zahtjeva, te konstatirao da tužba nije dostavljena tuženom M.B. na odgovor jer je tuženi po izvješću pošte umro, pa je stoga valjalo odlučiti kao u izreci pobijanog rješenja. Drugih razloga u obrazloženju nema, pa se rješenje ne može provjeriti. Međutim, iz stanja spisa se utvrđuje da je tužba izjavljena 28.12.2022. godine, te da je u konkretnoj situaciji sud bio dužan u predmetu postupiti prema odredbama člana 66., 295. 293. ZPP-a. Prema članu 66. stav 1. ZPP-a, kad utvrdi da je tužba nerazumljiva ili da ne sadrži elemente propisane odredbom člana 53. ovog zakona (nepotpuna tužba) ili da postoje nedostaci

koji se tiču sposobnosti tužitelja ili tuženog da budu stranke u parnici, sud će radi otklanjanja tih nedostataka poduzeti potrebne radnje predviđene članom 295. i 336. ovog zakona. Prema članu 295. stav 1. ZPP-a kad sud utvrdi da osoba koja se pojavljuje kao stranka ne može biti stranka, a taj se nedostatak može otkloniti, pozvat će tužitelja da izvrši potrebne ispravke u tužbi ili će poduzeti druge mjere da bi se postupak mogao nastaviti s osobom koja može biti stranka u postupku. Prema članu 295. stav 4., ako se nedostaci iz stava 1. i 2. ovog člana ne mogu otkloniti ili ako određeni rok bezuspješno protekne, sud će rješenjem ukinuti provedene radnje u postupku ako su zahvaćene tim nedostacima, a odbacit će tužbu ako su nedostaci takve prirode da sprječavaju daljnje vođenje parnice. Prema članu 293. stav 3. ZPP-a u toku cijelog postupka sud će po službenoj dužnosti paziti može li osoba koja se pojavljuje kao stranka u postupku biti stranka u postupku i je li parnično sposobna. Dakle, naprijed citiranim pravnim normama propisana su ovlaštenja i obveze suda da pazeći po službenoj dužnosti na stranačku sposobnost iskoristi i zakonom propisane mogućnosti pa da i sam u smislu stava 1. člana 295. ZPP-a poduzima mjere. Da je sud postupio prema zakonskim ovlaštenjima i poduzeo mjere pazeći po službenoj dužnosti na stranačku sposobnost tada bi utvrdio da je tuženi B. M. umro 18.11.2022. godine. Naime, u smislu prednjeg sud je bio dužan i ovlašten pribaviti dokaz (izvod iz matične knjige umrlih) o smrti tuženog B. M. i tu činjenicu vremena smrti dovest u svezu sa vremenom podnošenja tužbe. Kako to sud nije učinio, stoga se u prilogu ove žalbe dostavlja sudu izvod iz MKU Općine Visoko od 26.09.2023. godine broj: 09/1-10-3-1812/2023, kojim se utvrđuje da je M. B. umro 18.11.2022. godine. Dakle iz prednjih navoda žalbe koji proizilaze iz stanja spisa i priloženog izvoda iz MKU za tuženog, utvrđuje se da je tužba izjavljena 28.12.2022. godine, a tuženi je umro 18.11.2022. godine, pa je sljedstveno tome tuženi M. B. u vrijeme podnošenja tužbe nije bio živ, odnosno nije imao ni stranačku ni parničnu sposobnost, koje se stiču rođenjem, a gube smrću. Stoga tužba nije mogla biti podnesena protiv mrtve osobe. Kako nedostatak stranačke sposobnosti prije podnošenja tužbe predstavlja neotklonjiv nedostatak, to je sud imao primijeniti odredbu člana 295. stav 4. ZPP-a i prema tuženom odbaciti tužbu.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je ispitao rješenje prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbama člana 221. i 236. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta proizilazi da je tužba tužitelja prvostupanjskom sudu podnesena dana 26.07.2022. godine, da je prvostupanjski sud vratio tužbu tužiteljima na uređenje, da je uređena tužba predana prvostupanjskom sudu neposredno dana 28.12.2022. godine. Prema odredbi člana 336. stav 2. Zakona o parničnom postupku uređena (ispravljena i dopunjena) tužba predana sudu u roku određenom po nalogu suda, smatrat će se da je podnesena sudu onog dana kad je prvi put podnesena. Iz izvoda iz matične knjige umrlih Općine Visoko broj: 09/1-10-3-1812/2003 od 26.09.2023. godine, koji je priložen uz žalbu drugotužene A.A. i trećetužene A. S. na pobijano rješenje, je vidljivo da

je prvotuženi B. M. umro dana 18.11.2022. godine, dakle nakon podnošenja tužbe prvostupanjskom sudu (26.07.2022. godine), odnosno u tijeku ove parnice.

Kod ovakvog stanja spisa predmeta, prvostupanjski sud je pravilno postupio kada je pozivajući se na odredbu člana 378. stav 1. točka 1. Zakona o parničnom postupku pobijanim rješenjem odredio prekid postupka u ovoj pravnoj stvari, te sukladno odredbi člana 381. stav 1. Zakona o parničnom postupku odredio nastavak prekinutog postupka kad nasljednici prvotuženog B. M. preuzmu postupak ili kad ih sud na prijedlog protivne strane (tužitelja) pozove da to učine. Prema tomu, neosnovani su navodi žalbe da smrt tužene stranke, u konkretnom slučaju, predstavlja neotklonjiv nedostatak zbog kojeg bi se tužba odbacila.

Zbog svega izloženog, ovaj sud je primjenom odredbe člana 235. stav 1. točka 2. Zakona o parničnom postupku odbio žalbu kao neosnovanu i potvrdio rješenje prvostupanjskog suda.

Predsjednik vijeća
Senad Begović

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 Mal 172552 23 Gž 2

Novi Travnik, 09.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Aida Pezer-Alić kao predsjednica vijeća, Senad Begović i Mirjana Grubešić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: "Merkez Oil" d.o.o. Novi Travnik, Ulica Mehmeda Spahe broj 1., zastupan po punomoćniku Admiru Smailagić, advokatu iz Travnika, Ulica Bosanska broj 81., protiv tuženog: N. Š., ul. ...T., zastupan po punomoćniku Seniji Kerić, advokatu iz Travnika, radi isplate duga, vrijednost predmeta spora 452,88 KM, odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mal 172552 20 Mal od 29.03.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09.01.2024. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Ukida se presuda Općinskog suda u Travniku broj 51 0 Mal 172552 21 Mal od 29.03.2021. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovni postupak u fazu glavne rasprave.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda odbijen je tužitelj sa tužbenim zahtjevom u cijelosti kojim traži da se tuženi obaveže na iznos od 452,88 KM na ime duga po računima za održavanje zajedničkih dijelova zgrada i upravljanje zgradama, kao neosnovan.

Istom presudom nalaženo je tužitelju da tuženom isplati iznos od 480,00 KM, na ime naknade troškova parničnog postupka u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude.

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužitelja kao i da se obaveže tuženi da tužitelju nadoknadi troškove postupka ili da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati na ponovni postupak. U žalbi navodi da je prvostepeni sud povrijedio odredbe člana 8. i 123. ZPP-a, jer nije naveo na osnovu kojih izvedenih dokaza je sud "stekao uvjerenje" o neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja, te je takvim postupanjem sud povrijedio i odredbu člana 191. st. 4. ZPP-a. Također u žalbi navodi da je sud pogrešno primijenio kantonalni Zakon o održavanju zajedničkih dijelova zgrada i upravljanju zgradama, te u tom smislu citira odredbe člana 15., 23., 13. st. 1., 33. i 34. st. 2. Zakona. Ističe da je na osnovu citiranih odredbi uspostavljen pravni odnos između

prinudnog upravitelja zgrade i tuženog, te da je tuženi dužan shodno tome plaćati utvrđenu naknadu za održavanje zgrade, i da se tuženi ne može osloboditi te svoje obaveze bez obzira da li je tužitelj ispunjavao svoju obavezu ili nije. Ovo zbog toga što tužitelj nije mogao ispunjavati svoju obavezu jer nije prikupio sredstva od stanara koji nisu ispunjavali svoje obaveze, ali je ipak tužitelj iz svojih sredstava izvršio deratizaciju zgrade tuženog. Posebno navodi da prikupljena sredstva pripadaju stanarima zgrade koji istim raspolažu, a da tužitelju od tog iznosa pripada samo 10% na ime prinudnog upravljanja.

U odgovoru na žalbu tužitelja, punomoćnik tuženog osporava sve njegove žalbene navode i predlaže da se žalba odbije kao neosnovana.

Odlučujući o predmetnoj žalbi drugostepeni sud je svojom presudom broj: 51 0 Mal 172552 21 GŽ od 02.12.2021. godine, žalbu tužitelja odbio i prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv ove presude tužitelj je izjavio reviziju koju je Vrhovni suda F BiH svojim rješenjem broj 51 0 Mal 172552 22 Rev od 19.09.2023. godine usvojio, drugostepenu presudu ukinuo i predmet vratio drugostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

U ponovnom postupku, a nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), i shodno uputama iz rješenja Vrhovnog suda Federacije BiH, broj 51 0 Mal 172552 22 Rev od 19.09.2023. godine, ovaj sud je odlučio slijedeće:

Žalba je osnovana.

Predmet tužbenog zahtjeva je naknada na ime duga po osnovu neplaćenih računa za održavanje zajedničkih dijelova i upravljanja zgradom u ukupnom iznosu od 452,88 KM, a za period od 01.01.2017.godine do 30.11.2019. godine.

Među parničnim strankama sporan je osnov i visina predmetnog potraživanja.

Radi razjašnjenja naprijed navedenog prvostepeni sud je na temelju izvedenih dokaza i njihovom ocjenom s pozivom na odredbe člana 8. i 123. Zakona o parničnom postupku te primjenom pravila o teretu dokazivanja utvrdio slijedeće, a što se može sumirati na način :

- da je po rješenju o imenovanju prinudnog upravitelja zgrada broj 01-49-56/16 od 22.11.2016. godine na području općine Travnik, kao i obavijesti za etažne vlasnike..., tužitelj imenovan kao prinudni upravitelj koji je počeo sa radom 01.01.2017. godine, te da je isti sastavio cjenovnik za svoje usluge
- da za period od 2017. godine do 2019. godine tužitelj tereti tuženog za dug u iznosu od 452,88KM, a kako to proizlazi iz priloženih računa i kartice korisnika/tuženog,.

Međutim, kao iz priloženih materijalnih dokaza tužitelja ne proizlazi da je isti vršio usluge održavanja zgrade tuženog, to je prvostepeni sud zaključio da tužitelj nije dokazao osnov i visinu tužbenog zahtjeva, pa je donio odluku kao u izreci pobijane presude s pozivom na odredbe člana 12., 13, 22. i 23. Zakona o održavanju zajedničkih dijelova zgrada i upravljanja zgradama SBK/KSB, člana 11., 12. i 17. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima i člana 7. stav 1., 8. i 123. stav 1. Zakona o parničnom postupku F BiH.

Imajući u vidu navedena zakonska rješenja, u ovom predmetu, kao i u ostalim predmetima po tužbi istovjetnog tužitelja radi naplate duga po računima za održavanje zajedničkih dijelova zgrada i upravljanja zgradama, za ovaj sud nikada nije bilo sporno da je tužitelj kao prinudni upravitelj ovlašten zahtijevati naplatu na ime održavanja zajedničkih dijelova zgrada od etažnih vlasnika shodno Zakonu o održavanju zajedničkih dijelova zgrada i upravljanja zgradama. U tom pravcu ovaj sud je i ranije iznio stajalište u svojoj presudi broj 51 0 Mal 172581 21 Gž od 30.09.2021. godine i shodno obavezi iz člana 5. Memoranduma o saradnji sa prvostepenim sudovima na nivou SBK/KSB i ovog suda, a nakon toga i u drugim predmetima sa istovjetnim tužbenim zahtjevima, te obavijestio prvostepeni sud o navedenom. No, i pored toga, od strane prvostepenog suda je zatraženo od Vrhovnog suda F BiH pravno shvatanje u tom pravcu. S tim u vezi Vrhovni sud Federacije BiH, svojom odlukom 51 0 Mal 173569 21 Spp od 19.01.2022. godine, donosi pravna shvatanja da je svaki upravitelj, pa i prinudni, aktivno legitimiran da podnese tužbu protiv etažnih vlasnika za dug za održavanje (zajedničkih dijelova) zgrada i upravljanju zgradama iz člana 13. i 22. Zakona o održavanju zajedničkih dijelova zgrada i upravljanju zgradama, neovisno od iznosa sa kojim on kao pravna osoba raspolaže i da prinudni upravitelj nije dužan zaključiti posebne ugovore sa etažnim vlasnicima, jer se uvodi u zgradu u kojoj etažni vlasnici nisu izabrali upravitelja zgrade po članu 23. Zakona o održavanju zajedničkih dijelova zgrada i upravljanju zgradama, iz čega proizlazi i obaveza plaćanja naknade za održavanje i upravljanje zgradom, istovremeno odlučivši da o ostalim pitanjima, koja se odnose na narušavanja principa savjesnosti i poštenja, te načela jednakih vrijednosti davanja, koja predstavljaju principe obligacionih odnosa iz člana 12. i 15. Zakona o obligacionim odnosima, ne zauzima pravno shvaćanje, jer se sporni pravni odnos temelji na neposrednoj primjeni Zakona, a ne ugovornom odnosu.

U smislu navedenog Vrhovni sud F BiH se u svojoj revizionoj odluci jasno odredio da kako obaveza tuženog etažnog vlasnika na plaćanje naknade proizilazi iz zakona, osnovanost potraživanja te naknade od strane upravitelja/prinudnog upravitelja u sudskom postupku ne zavisi od činjenice da li je upravitelj/prinudni upravitelj izvršavao svoje obaveze propisane zakonom, a da eventualno nezadovoljstvo načinom na koji upravnik/prinudni upravnik upravlja zgradom ne oslobađa tuženog od obaveze plaćanja zajedničke naknade, već su etažni vlasnici ovlašteni razriješiti upravitelja odnosno, u slučaju prisilne uprave, odabrati upravitelja po svom izboru te zahtijevati eventualnu štetu koja je nastala

njegovim nemarnim radnjama ili propuštanjima. Dakle, izrazio pravni stav da etažni vlasnik ne može uskratiti plaćanje naknade pozivajući se na načelo savjesnosti i poštenja iz člana 12. Zakona o obligacionim odnosima te načelo jednake vrijednosti davanja iz člana 15. citiranog zakona.

Pored navedenog, Vrhovni sud F BiH je ukazao da ranija odluka ovog suda u ovom predmetu nije podudarna ni sa odlukom Vrhovnog suda Federacije BiH broj 51 0 Mal 167673 22 Rev od 22.02.2022. godine kojom je u istovrsnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, povodom revizije istog tužitelja, preinačena odluka Kantonalnog suda u Novom Travniku i usvojen tužbeni zahtjev tužitelja, a niti sa pravnim shvatanjem iz odluke broj 51 0 Mal 173569 21 Spp od 19.01.2022. godine.

Međutim, u ovom predmetu nalazi da je zbog pogrešnog pravnog pristupa sudova nižeg stepena ostale su neutvrđene činjenice u pogledu visine predmetnog duga, kao i to da nižestepeni sudovi nisu odlučili o istaknutom prigovoru zastare.

Obzirom da ovu činjenicu, a u kontekstu citiranih propisa na koje je ukazao revizioni sud u svojoj odluci, nije utvrdio prvostepeni sud u presudi od 29.03.2021.godine, a radi se o odlučnoj činjenici, vijeće ovog suda nalazi da nema zakonskog osnova da u ovakvoj situaciji donese eventualno drugačiju odluku, slijedom čega je valjalo uvažiti žalbu žalitelja, ukinuti prvostepenu presudu i predmet vratiti prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje shodno članu 227. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku F BiH.

U ponovnom postupku prvostepeni sud će u skladu sa obavezom iz člana 228. Zakona o parničnom postupku F BiH, ponovo zakazati glavnu raspravu na koju će pozvati parnične stranke i ponovo izvesti sve dokaze prihvaćene na pripremnom ročištu, te nakon toga donijeti pravilnu i zakonitu odluku u kojoj će pored ocjene dokaza u smislu odredbe člana 8., 123. i 126. Zakona o parničnom postupku F BiH, iznijeti potpuno i pravilno činjenično utvrđenje te pored ostalog navesti jasne i precizne razloge u pogledu navedene sporne činjenice odnosno odlučiti o istaknutom prigovoru zastare s pozivom na relevantne odredbe materijalnog prava, pri tome imajući u vidu pravne stavove iznesene u revizijskoj odluci, broj gornji, od 19.09.2023. godine, to jest dati obrazloženje na način kako je to propisano članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku F BiH.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku F BiH prvostepeni sud će u ponovnom postupku odlučiti o svim troškovima postupka, uključujući i troškove povodom izjavljene žalbe i revizije.

Predsjednica vijeća
Aida Pezer-Alić

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 Mal 210367 23 Gž

Novi Travnik, 09.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.A..., V., protiv tužene Općina Vitez, koju zastupa zastupnik po zakonu Općinsko pravobraniteljstvo Vitez, Stjepana Radića bb., radi naknade materijalne štete, vrijednost spora 4.850,00 KM, odlučujući po žalbi tužene izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 210367 23 P od 14.07.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09.01.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tužene se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 210367 23 P od 14.07.2023. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda naložno je tuženoj da tužitelju na ime naknade materijalne štete isplati iznos od 4.850,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 16.02.2023. godine pa do isplate, kao i da tužitelju nadoknadi troškove postupka u iznosu od 600,00 KM, sve u roku od 15 dana od dana prijema prijepisa presude. Istom presudom odbijena je tužena sa zahtjevom za naknadu troškova postupka u iznosu od 720,00 KM.

Protiv navedene presude žalbu je pravovremeno izjavila tužena zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i tužitelj odbije sa tužbenim zahtjevom ili da se presuda ukine i predmet vrati na ponovni postupak. U žalbi u bitnom ističe da je prvostupanjski sud izveo pogrešan zaključak da je tužena sukladno članu 154. stav 1. ZOO-a, po principu objektivne odgovornosti, odgovorna za štetu koja je nastala kod tužitelja prilikom napada pasa lotalica, iz razloga jer je propustila da zbrine napuštene životinje kako je to propisano u članu 28., 29., i 30. Zakona o zaštiti i dobrobiti životinja i na temelju člana 8. Zakona o principima lokalne samouprave u F BiH. Ovakav stav prvostupanjski sud izvodi iz zaključka da je zbrinjavanje i hvatanje napuštenih životinja dio komunalne djelatnosti općina. Tužena ističe da je Odukom o broju pasa koje mogu držati građani, o načinu registracije i označavanja pasa i o načinu uništavanja pasa („Sl. glasnik Skupštine općine Vitez” br. 1/92) u članu 11. regulirano uklanjanje i eutanazija napuštenih pasa, na osnovu koje Odluke je tužena vršila uklanjanje i eutanaziju napuštenih pasa do donošenja

Zakona o zaštiti i dobrobiti životinja. Obzirom da je ovim Zakonom eutanazija napuštenih pasa zabranjena, to je tužena prestala da vrši ovu aktivnost. Iz ovoga proizilazi da tužena nema instrumente za sprječavanje pojave napuštenih životinja, za što bi kao pretpostavka za navedeno trebala biti okončana registracija pasa, provedena na jedinstven način na teritoriji entiteta i kantona i uz nadzor nadležnih ministarstava. Također je članom 11. Zakona o principima lokalne samouprave u F BiH propisano da prijenos i povjeravanje novih poslova jedinicama lokalne samouprave bit će praćeni dodjelom sredstava potrebnih za njihovo efikasno obavljanje, iz čega proizilazi da je pobijana presuda u suprotnosti sa ovim Zakonom. Budući da navedena pretpostavka nije ispunjena, jer nisu ostvareni materijalni i drugi preduvjeti za provođenje Zakona o zaštiti i dobrobiti životinja, tužena smatra da je isti Zakon donesen preuranjeno i da nije u mogućnosti ispunjavati svoje obveze po tom Zakonu. Prema članu 6. Zakona o stvarnim pravima je definirano da životinje nisu stvari, ali za njih važi sve što i za stvar, a obzirom da tužena nije imalac niti držalac tih životinja, niti je pokazala čin ili namjeru prisvajanja istih, niti su joj te obveze Zakonom utvrđene, može se logički zaključiti da tužena ne odgovara za pse kao napuštene stvari ili po principu objektivne odgovornosti za nastalu štetu, niti je tužena ičim uzrokovala nastanak štete tužitelju, kako je to pobijanom presudom utvrđeno. Prvostupanjski sud je tuženu obvezao po osnovu Zakona o obligacionim odnosima na naknadu štetu tužitelju, iako ova vrsta odgovornosti nije posebno propisana odredbama ovog Zakona, čime je pogrešno primjenjen materijalni zakon. Tužena ističe da je Zakon o zaštiti i dobrobiti životinja donesen na nivou BiH i isti regulira zaštitu napuštenih životinja, dok njime nije regulirano pitanje odgovornosti za štetu uzrokovanu napadom napuštene životinje (kao što je npr. regulirano da je za štetu od napada divlje životinje odgovorno Lovačko društvo. Članom 2. pomenutog Zakona utvrđeno je da je nadležan organ za provođenje ovog Zakona Ministarstvo vanjske trgovine i ekonomskih odnosa BiH, slijedom čega se može zaključiti da je država preuzela odgovornost za štetu uzrokovanu postupanjem napuštenih životinja, zbog čega je prigovor nedostatka pasivne legitimacije osnovan. Nadalje ističe da sud nije pravilno cijenio izvedene dokaze na glavnoj raspravi, u čemu se ogleda povreda odredaba parničnog postupka. Sud je u cijelosti poklonio vjeru iskazu tužitelja na okolnosti nastanka štete i načina na koji je došlo do uginuća životinja, kao i o spornoj činjenici da li se radilo o psima litalicama. Tužena smatra da tužitelj ničim nije dokazao da su štetu nanijeli psi koji nemaju vlasnika, odnosno za kojega bi tužena bila odgovorna po principu objektivne odgovornosti, niti je u tom smjeru predložio ijedan validan dokaz. Također nije priložen niti jedan dokaz da se tužitelj bavi uzgojem i prodajom živine kako to u tužbi navodi, a sukladno članu 3. Pravilnika o uvjetima kojima moraju udovoljavati farme i uvjetima za zaštitu životinja na farmama ("Sl. glasnik BiH" broj 46/10) tužitelj je bio dužan prijaviti držanje peradi mjerodavnoj veterinarskoj inspekciji, niti je dokazao da ima ikakve druge dozvole od mjerodavnih organa za držanje životinja ili bavljenjem uzgojem i prodajom istih. Također istim Pravilnikom je propisana obveza uzgajivača obezbijediti prostor za držanje životinja i njihovu adekvatnu zaštitu od spoljnih utjecaja bilo da se radi o vremenskim prilikama ili drugim opasnostima po životinje, za što je potrebno imati odgovarajuće inspekcijske nalaze o obavljenoj inspekciji, što tužitelj nije dokazao da iste posjeduje. U obrazloženju presude, sud izvodi zaključak da je šteta nastala od napada pasa litalica uzimajući pri tom nalaz vještaka veterinarske struke da su štetu nanijeli psi litalice, iako je tužena isticala prigovor da je

isti nalaz vještaka urađen na temelju iskaza tužitelja i dežurnog veterinara Veterinarke stanice Vitez, a ne neposrednim opažanjem, te da isti stoga smatra paušalnim. Također i visinu štete koju je u nalazu procijenio vještak tužena je osporavala, jer jer predhodna procjena štete od strane Službe tužene procijenjena na daleko manji iznos u odnosu na nalaz vještaka u ovom predmetu. Sud je trebao prilikom ocjene visine štete uzeti u obzir i ovu činjenicu, jer je u toku postupka procjenu štete Službe uzeo u obzir kao relevantan dokaz, stoga smatra da je i visina štete previsoko utvrđena. Iz svih izvedenih dokaza na ročištu, evidentno je da tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji isključivo na vlastitim izjavama i tvrdnjama bez da iste ičim potkrepljuje. Tužitelj je bio dužan za činjenične navode da se radi o psima lualicama, izvesti dokaze pred sudom koji bi na nedvojben i nesumnjiv način dokazali da se radilo upravo o takvim psima, što je u potpunosti izostalo, zbog čega smatra da sud nije imao dovoljno materijalnih dokaza da utvrdi osnovanost činjeničnih navoda i u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev. Naime, sud u obrazloženju presude ne iznosi u potpunosti i jasno razloge zašto je gore navedene dokaze uzeo kao vjerodostojne i točne, zašto i kako ih je utvrdio, kao ni zašto o istaknutim prigovorima tužene po pitanju dokaza i činjenica koje proizilaze iz predloženih dokaza nije dao svoje razloge sukladno članu 191. stav 4. ZPP-a.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Suprotno prigovorima žalbe, prvostupanjski sud je izvedene dokaze na glavnoj raspravi cijenio na način propisan odredbama člana 8. i člana 123. stav 2. Zakona o parničnom postupku i na osnovu takve ocjene dokaza utvrdio činjenice koje su od značaja za pravilnu i zakonitu odluku u ovoj pravnoj stvari. Na utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski sud je pravilno primijenio materijalno pravo, te donio pravilnu odluku kojom je prema opredijeljenom zahtjevu tužitelja obvezana tužena na naknadu materijalne štete u iznosu od 4.850,00 sa pripadajućim zateznim kamatama. Obrazloženje prvostupanjske presude sadrži razloge o odlučnim činjenicama koje su poslužile sudu kao stvarni i pravni osnov za donošenje odluke, koje po svom sadržaju odgovara zahtjevima koji su u tom pogledu postavljeni odredbom člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku.

Iz sadržaja kako materijalnih tako i subjektivnih dokaza (akta Policijske stanice Vitez od 06.01.2023. godine, Veterinarske svjedodžbe Veterinarske stanice Vitez od 06.01.2023. godine, Službene zabilješke Komisije za procjenu štete od prirodnih i drugih nesreća Općine Vitez od 11.01.2023. godine, fotodokumentacije lica mjesta - 24 fotografije, iskaza saslušanih svjedoka-očevidaca i susjeda tužitelja – Š. Đ. i A. S., te nalaza i mišljenja vještaka veterinarske struke), kao i činjenica koje je utvrdio prvostupanjski sud, proizilazi da je dana 02.01.2023. godine u jutarnjim satima u dvorištu tužiteljeve njegove kuće u kojoj su se nalazili boksovi sa živinom veći broj pasa lualica podavio 113 golubova, 4 ćurke, 4 pauna, 5 patki i 14 ukrasnih kokoši. Među tim psima nalazio se i pas

„pit bull“, psi nisu imali ogrlicu ni markicu, psi su se kretali slobodno naseljenim mjestom (Kruščica-Vitez) bez kontrole i nadzora njihovih vlasnika koji nisu utvrđeni, pa se takvi psi prema članu 2. stav 1. točka k) Zakona o zaštiti i dobrobiti životinja („Sl. glasnik BiH“ br. 18/09) smatraju psima lutalica. Naime, navedenom odredbom određen je pojam „napuštena životinja“ na način da je to kućna životinja koju je vlasnik svjesno napustio. Odredbom člana 2. točka f) istog zakona propisano je da je „izgubljena životinja“ ona životinja koja je napustila vlasnika bez njegove volje i on je traži. Odredbom člana 7. stav 1. istog zakona propisano je da je napuštenim i izgubljenim životinjama potrebno osigurati adekvatan smještaj i veterinarsko-zdravstvenu pomoć. Iz navedenih zakonskih odredaba može se zaključiti da se jednaka zaštita pruža i napuštenim i izgubljenim životinjama koje slobodno lutaju naseljenim mjestima. Shodno odredbi člana 28. citiranog zakona propisani su uvjeti za osnivanje skloništa za napuštene i izgubljene životinje, na način da je u stavu 4. propisano da sklonište za napuštene i izgubljene životinje osniva fizičko ili pravno lice, jedinica lokalne samouprave, općina, grad, kanton ili entitet. Odredbom člana 30. tačka a) naprijed navedenog zakona propisano je da se skloništa i higijenski servis financiraju iz budžeta entiteta, kantona, gradova i općina. Nadalje, odredbom člana 2. Zakona o principima lokalne samouprave u Federaciji Bosne i Hercegovine („Sl. novine F BiH“ br. 49/06) propisano je da lokalna samouprava podrazumijeva pravo i osposobljenost jedinica lokalne samouprave da u granicama zakona reguliraju i upravljaju određenim javnim poslovima na osnovu vlastite odgovornosti i u interesu lokalnog stanovništva. Članom 3. citiranog zakona propisano je da se lokalna samouprava organizira i ostvaruje u općinama i gradovima kao jedinicama lokalne samouprave, a izvršavaju je organi lokalne samouprave i građani, u skladu sa ustavom i zakonom i statutom jedinice lokalne samouprave. Prema članu 4. istog zakona propisano je da je općina jedinica lokalne samouprave koja je na osnovu ispunjavanja propisanih kriterija uspostavljena zakonom. U članu 8. naprijed navedenog zakona propisane su nadležnosti jedinica lokalne samouprave, a među njima u nadležnost jedinice lokalne samouprave data je i briga odnosno zaštita životinja.

Kod okolnosti da tužena Općina Vitez nije poduzela radnje na zaštiti i smještaju napuštenih i izgubljenih životinja (pasa), a nesumnjivo je utvrđeno da su napušteni psi podavili pernatu živinu koja je vlasništvo tužitelja, tužena je odgovorna za nastalu štetu zbog propusta u radu svojih organa, jer je dokazano da tužena poslove iz svoje nadležnosti nije obavljala adekvatno.

Prema tomu, prvostupanjski sud je pravilno postupio kada je odbio kao neosnovan prigovor nedostatka pasivne legitimacije tužene. Imajući u vidu odredbe člana 173. i 174. Zakona o obligacionim odnosima i opće prihvaćeni stav sudske prakse da napušteni pas koji se kreće slobodno i bez nadzora gradskim ulicama, trgovima, javnim površinama i sl., predstavlja povećanu opasnost za okolinu, a kako tužena obavlja djelatnost od općeg interesa, to tužena prema odredbama Zakona o zaštiti i dobrobiti životinja BiH i Zakona o principima lokalne samouprave u Federaciji BiH za pričinjenu štetu tužitelju odgovara po principu objektivne odgovornosti.

Žalbom tužene se neosnovano prigovara visini materijalne štete koja je utvrđena na osnovu nalaza i mišljenja vještaka veterinarske struke, koji je sačinjen na temelju

podataka o broju, vrsti i pasmini podavljene peradi koji su sadržani u provedenim materijalnim dokazima sačinjenim od strane nadležnih organa po izlasku na mjesto nastanka štetnog događaja. Ovakvom nalazu i mišljenju vještaka veterinarske struke, ne može se uspješno suprostaviti procjena štete u manjem novčanom iznosu iz službene zabilješke koju je po prijavi tužitelja dana 11.01.2023. godine sačinila Komisija za procjenu šteta od prirodnih i drugih nesreća tužene Općine Vitez, u čiju nadležnost kako to i sama navodi, ne spada procjena štete uslijed napada pasa lotalica.

Navode žalbe koji su usmjereni činjeničnoj osnovi pobijane presude, ovaj sud nije mogao cijeliti niti razmatrati, jer se presuda koja je donesena u sporu male vrijednosti može pobijati samo zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava (član 433. stav 1. Zakona o parničnom postupku).

Kako pobijanom presudom nisu učinjene ni povrede procesne prirode, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku žalbu tužene odbio kao neosnovanu i potvrdio presudu prvostupanjskog suda.

Predsjednik vijeća
Senad Begović

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 Mals 208414 23 PŽ
Novi Travnik, 09.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća u pravnoj stvari tužitelja „ILMA“ d.o.o. Bihać, Ul. Grabeška bb., zastupan po punomoćniku Mirsadi Ademović, advokatu iz Bihaća, Ul. E. Kovačevića bb., protiv tuženog „FIS“ d.o.o. Vitez, PC 96, Vitez, zastupan po punomoćniku I. B., uposlenici kod tuženog, radi duga, v.s. 404,00 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mals 208414 22 Mals od 26.06.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09.01.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mals 208414 22 Mals od 26.06.2023. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda obvezan je tuženi da tužitelju isplati na ime glavnog duga ukupan iznos od 404,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na dijelove glavnog duga kako slijedi:

- na iznos od 500,00 KM zakonsku zateznu kamatu počev od 08.07.2022. godine do 17.05.2023. godine,
- na iznos od 202,00 KM zakonsku zateznu kamatu počev od 08.07.2022. godine do konačne isplate,
- na iznos od 500,00 KM zakonsku zateznu kamatu počev od 21.07.2022. godine do 17.03.2023. godine,
- na iznos od 202,00 KM zakonsku zateznu kamatu počev od 21.07.2022. godine do konačne isplate,

kao i da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 790,00 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je pravovremeno izjavio tuženi zbog povrede odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se pobijana presuda preinači ili da se presuda ukine i odbaci tužba. U žalbi u bitnom ističe da činjenično stanje nije pravilno

utvrđeno jer prvostupanjski sud izvedene dokaze nije pravilno cijenio i nije dao ocjenu svih dokaza, zbog čega je izveo pogrešan zaključak, što presudu čini nezakonitom. Na opisani način sud je povrijedio odredbe člana 8. i 126. Zakona o parničnom postupku. Naime, prvostupanjski sud je očigledno cijenio kao najrelevantnije samo fakture u kojim je tužitelj svojevrijedno utvrdio cijenu prijevoza od 702,00 KM (uključen PDV), iako je prethodno prihvatio cijenu od 500,00 KM (uključen PDV) na način da je dobio nalog za utovar u kojem je cijena bila formirana. Tužitelj tijekom postupka nije osporavao vjerodostojnost naloga za utovar, koji je prihvatio i prema kojem je trebao i sačiniti fakturu. Sud ovu činjenicu, kao i postojanje naloga za utovar nije uopće cijenio u smislu ocjene dokaza. Isto tako sud navodi da iskaz svjedoka ne može prihvatiti kao vjerodostojan, jer je svjedok uposlenik tuženog, iako je Zakonom o parničnom postupku predviđeno da su svjedoci jedno od dokaznih sredstava, u istom rangu sa drugim dokazima i dokaznim sredstvima, pa je u tom smislu došlo i do povrede člana 137. Zakona o parničnom postupku. Svjedok je svojim iskazom upravo trebao dokazati da je usmenim putem podnio reklamaciju tužitelju na formiranu cijenu koja je bila u suprotnosti sa nalogom za utovar. Sud se u presudi poziva na član 7. Zakona o parničnom postupku, dajući do znanja da su stranke dužne iznijeti sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i izvoditi dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Međutim, upravo u skladu sa tim članom zakona je tuženi izveo dokaz putem saslušanog svjedoka, ali sud iskaz tog svjedoka nije prihvatio kao vjerodostojan uz obrazloženje da se radi o uposleniku tuženika koji ima lični interes za uspjeh tuženog u ovom postupku. Svjedok je svoj iskaz dao pod upozorenjem i opomenom, pa se treba izvesti zaključak da je svjedok u ovom postupku svjedočio o predmetnom slučaju upravo onako kako je i bilo. Na 3. strani pobijane presude sud proizvoljno na temelju člana 11. Zakona o financijskom poslovanju konstatira da je tuženi u zakašnjenju sa izvršenjem novčane obveze. Sud je pogrešno primijenio materijalno pravo, jer rok izvršenja novčane obveze nije ugovoren, a niti je naveden na fakturama kojim sud jedino poklanja vjeru prilikom donošenja ove presude. Sud se poziva i na stav 5. člana 11. navedenog zakona gdje je propisano: "Rok za izvršenje novčane obveze počinje teći od dana kad je dužnik primio račun..." Međutim, sud je rok za izvršenje obveze počeo računati proizvoljno, jer u tužbi nigdje nije navedeno kada je faktura zaprimljena kod tuženog, niti je tu činjenicu tijekom postupka bilo čim dokazao, niti je rok dospijeća naveden na fakturi koja je jedini dokaz tužitelja kojoj sud poklanja povjerenje i na kojoj temelji pobijanu presudu. Sud uopće nije u obzir uzeo činjenicu da tužitelji ničim nije dokazao da je cijena od 702,00 KM bila prethodno ugovorena, pa da je na temelju toga urađena faktura, iako je teret dokazivanja te činjenice bio na tužitelju. Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje se ogleda i u tome što je sud u svojoj presudi naveo da je "tuženi tek u odgovoru na tužbu prigovorio na cijenu u predmetnim računima..." Međutim, sud zanemaruje činjenicu da je tuženi u svom odgovoru na opomenu pred tužbu osporio predmetne račune, što niti u jednom dijelu presude ne spominje. Shodno tome, obrazloženje presude je u kontradiktornosti sa izvedenim dokazima, što presudu čini nezakonitom.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj 53/03, 73/05,19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta i činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda koja su zasnovana na provedenim dokazima, proizilazi da su parnične stranke bile u poslovnom odnosu, da je tužitelj u dva navrata izvršio prijevoz robe za tuženog, da je tužitelj za obavljene usluge ispostavio tuženom dvije fakture (računa) na iznose od po 720,00 KM, da je tuženi u tijeku parničnog postupka izvršio dvije uplate po svakom računu u iznosu od po 500,00 KM, da je osporavao račune u preostalim neplaćenim iznosima od po 202,00 KM navodima da je dogovorena cijena po svakom prijevozu iznosila 500,00 KM, te da je ovaj iznos cijene sadržan u nalogu za utovar robe koji je sačinjen za prvi prijevoz od 23.06.2022. godine po zaposleniku tuženog, na kojim prigovorima tuženi istrajava i u žalbi na pobijanu presudu kojom je usvojen smanjeni tužbeni zahtjev tužitelja.

Naime, za pravilnost odluke prvostupanjskog suda, u konkretnom slučaju, od odlučnog značaja je stajalište prvostupanjskog suda da tuženi na račune, koji su izdati u 06. i 07. mjesecu 2022. godine, nije podnosio reklamacije tužitelju, odnosno po prijemu računa nije vratio račune tužitelju, niti je prigovarao cijeni za izvršeni prijevoz robe, već je takav prigovor po prvi put istakao u odgovoru na opomenu pred utuženje od 27.10.2022. godine, a u tijeku postupka pred prvostupanjskim sudom u odgovoru na tužbu od 10.01.2023. godine. Prvostupanjski sud pri tomu pravilno ocjenjuje da se u odsutnosti materijalnih dokaza, ne može prihvatiti iskaz saslušanog svjedoka D.B. da je prigovor na cijenu on osobno podnio računovodstvu tužitelja usmenim putem, tim prije što ovaj svjedok koji je zaposlenik tuženog i zadužen za utovar robe, ne predstavlja ovlaštenu osobu koja bi mogla reklamirati račune u ime tuženog kao pravne osobe. Kod izloženog stajališta, žalbeni navodi tuženog da je ugovorena cijena prijevoza od 500,00 KM sadržana u nalogu za utovar od 23.06.2022. godine koji je sačinio i potpisao saslušani svjedok D. B., a koji je predložen kao dokaz i predöčen prvostupanjskom sudu na pripremnom ročištu od 16.05.2023. godine, nisu bili od značaja za drugačiju odluku suda.

Kako pobijanom presudom nisu učinjene ni povrede procesne prirode, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku odbio žalbu tuženog kao neosnovanu i potvrdio presudu prvostupanjskog suda.

Predsjednik vijeća
Senad Begović

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 Rs 202495 23 Rsž
Novi Travnik, 10.01.2024.godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija: Katica Jozak –Mađar, kao predsjednica vijeća, Alma Islamović i Denis Trifković, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja E.H., iz B., ..., zastupan po punomoćnici Hanadi Salkica, advokat iz Zenice, ulica Branilaca Bosne broj 8., protiv tuženog „Bapi“ d.o.o Vitez, sa sjedištem u ulici Ilije Petrovića bb, Vitez, zastupan po zastupniku po zakonu direktorici M. Š., a ova po punomoćnicima, advokatima iz Advokatskog društva „Adil Lozo i dr.“ d.o.o. Travnik, ulica Bosanska lamela II, Travnik, radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 2.000,00 KM sa sporednim potraživanjima, odlučujući o žalbi tuženog zastupanog po punomoćniku izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku, broj 51 0 Rs 202495 22 Rs od 07.03.2023. godine, u sjednici vijeća održana 10.01.2024.godine donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku, broj 51 0 Rs 202495 22 Rs od 07.03.2023. godine.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom odlučeno je kako slijedi:

„Nalaže se tuženom da tužitelju za period od 18.04.2019. godine do 11.04.2022. godine isplati ukupan iznos od 1.203,51 KM, a koji iznos se odnosi na pravo na povećanu plaću na ime noćnog rada u iznosu od 393,62 KM, na ime prekovremenog rada iznos od 726,73 KM, na ime rada u dane praznika iznos od 83,16 KM, sve sa zakonskim zateznim kamata počev od dana 21.04. 2022. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate, u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude.

Nalaže se tuženom da na ime doprinosa za PIO/MIO za tužitelja E.H., za period od 01.04.2022. godine do 11.04.2022. godine, izvrši uplatu u iznosu od 64,17 KM Federalnom zavodu za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, Kantonalnoj

administrativnoj Službi u Travniku u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude.

Nalaže se tuženom da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.020,00 KM u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude.“

Protiv ove presude tuženi zastupan po punomoćniku je blagovremeno izjavio žalbu kojom istu pobija u cijelosti iz razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te s tim u vezi pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu uvaži i preinači prvostepenu presudu tako što će u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan ili da ukine prvostepenu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak uz naknadu troškova sastava ove žalbe. U obrazloženju žalbe se navodi da tuženi prema tužitelju nema neizmirenih obaveza a što je isticao i tokom prvostepenog postupka obzirom da je u Odluci o prestanku ugovora o radu iz ekonomskih i organizacionih razloga broj 09/22 od 19.03.2022. godine u članu 3. navedeno da su se poslodavac i zaposlenik složili da su obaveze koje proističu iz radnog odnosa izmirene, tako da ukoliko je tužitelj smatrao da su povrijeđena neka prava, onda je trebao podnijeti zahtjev za zaštitu prava, a kako je to i navedeno u citiranoj odluci što nije učinio zbog čega smatra da je žalba osnovana i predlaže donošenje odluke kao naprijed.

Tužitelj zastupan po punomoćnici u odgovoru na žalbu je istu osporio u cijelosti s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu tuženog odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Dana 21.04.2022. godine tužitelj zastupan po punomoćniku je podnio kod tog suda tužbu protiv tuženog radi isplate potraživanja iz radnog odnosa za period i u iznosu kako je to opredijeljeno shodno nalazu i mišljenju vještaka finansijske struke te da mu nadoknadi troškove parničnog postupka, a sve to s pozivom na odredbe člana 76., 113. i 115. Zakona o radu i člana 5. stav 2. a u vezi sa članom 128. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju.

Prvostepeni sud je na temelju izvedenih materijalnih dokaza, iskaza tužitelja saslušanog u svojstvu parnične stranke i iskaza svjedoka N. H., kao i vještačenja po stalnom sudskom vještaku finansijske struke Ćamila Galibegović te i njihovom ocjenom shodno članu 8. i 123. Zakona o parničnom postupku F BiH, utvrdio sljedeće, a što se u bitnom može sumirati na način:

- da je tužitelj kod tuženog zasnovao radni odnos po osnovu ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 18.04. 2019. godine, a potom i ugovore o radu na

određeno vrijeme u utuženom periodu, na radnom mjestu prodavač/trgovac, kao i za poslove na radnom mjestu čuvar objekta (u vrijeme pandemije).

-da je tužitelj do otkaza ugovora o radu shodno Odluci o prestanku ugovora o radu iz ekonomskih i organizacionih razloga, broj 9/22 od 19.03.2022. godine, obavljao kod tuženog noćni rad odnosno rad u vrijeme praznika i prekovremeni rad, a u vrijeme pandemije Corona virusa-19 u radnom vremenu od 17,00 sati do 05,00 sati, te da slijedom toga isti ima pravo na povećanu plaću u skladu sa članom 76. Zakona o radu F BiH.

-iz nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke, kao i datog iskaza utvrđeno je da je tužni ostao dužan tužitelj u utuženom periodu od 18.04.2019. godine do 11.04.2022. godine isplatiti: prekovremeni rad u iznosu od 726,73 KM, zatim noćni rad u iznosu od 393,62 KM i rad praznikom u iznosu od 83,16 KM, tj. sve ukupan iznos od 1.203,51 KM, kao i da tuženi za tužitelja nije izvršio isplatu doprinosa za PIO/MIO za period od 01.04.2022. godine do 11.04.2022. godine u visini od 64,17 KM,

te kako je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti opredjeljen s nalazom vještaka, to je prvostepeni sud isti prihvatio i donio odluku kao u izreci pobijane presude.

U pogledu prigovora tuženog, a koji se ponavlja i u žalbi, vezano za član 3. Odluke o otkazu ugovora o radu broj 09/22 od 19.03.2022. godine, u kojoj je navedeno da su se poslodavac i radnik složili da obaveze koje proističu iz radnog odnosa su obostrano izmirene, prvostepeni sud isti nije prihvatio kao osnovan uz obrazloženje da budući da je iz naprijed navedenih dokaza nesporno utvrđeno da tuženi nije vršio pravilan obračun plaće u skladu sa članom 76. Zakona o radu, članom 26. i 27. Pravilnika o radu i članom 6. Ugovora o radu, pa time i da je ostao dužan isplatiti i doprinose za PIO/MIO u iznosima kako je to vještak u svom nalazu i naveo, a na koji nalaz i mišljenje nije bilo primjedbi. Stoga kako tuženi koji je kroz postupak osporavao tužbeni zahtjev nije dokazao osnovanost navoda iz odgovara na tužbu i tokom postupka, to je sud donio odluku kojom je usvojio opredjeljeni tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti s pozivom na odredbe člana 75., 76. i 113. Zakona o radu ("Službene novine Federacije BiH", br. 26/2016, 89/2018, 23/2020 - odluka Ustavnog Suda, 49/2021 i 44/22), i člana 26. i 27. Pravilnika o radu tuženog, te člana 11. Zakona o doprinosima ("Službene novine Federacije BiH", br. 35/1998, 54/2000, 16/2001, 37/2001, 48/2001 - dr. zakon, 1/2002, 17/2006, 14/2008, 91/2015, 104/2016, 34/2018, 99/2019, 4/2021). Odluka o kamatama donesena je primjenom člana 277. Zakona o obligacionim odnosima. Odluka o troškovima postupka donesena je na osnovu odredbe člana 383., 386. stav 2., 387. i 396. stav 2. Zakona o parničnom postupku F BiH.

Prednja odluka prvostepenog suda je pravilna i zakonita.

Suprotno navodima žalbe predmetna presuda nije obuhvaćena povredom odredaba parničnog postupka na koje drugostepeni sud vodi računa po službenoj dužnosti, a niti se može zaključiti da je prvostepeni sud iz naprijed izvedenih dokaza izveo pogrešan zaključak pa time ni da se može govoriti o pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, a slijedom toga ni o nepravilnoj primjeni materijalnog prava.

Naime, u datim okolnostima slučaja, pravilno je prvostepeni sud cijenio odredbu člana 3. Odluke o otkazu ugovora o radu, broj gornji od 19.03.2022. godine, dakle da ista suprotno shvatanju žalitelja se ne može tumačiti „da tuženi prema tužitelju nema neizmirenih obaveza a ovo pogotovo što nije podnio zahtjev za zaštitu svojih prava odnosno nije postupio po uputi o pravnom lijeku kako je navedeno u istoj“, jer predmetnom tužbom tužitelj ne osporava niti dovodi u pitanje otkaz ugovora o radu iz ekonomskih razloga, pa kako se ne radi o sporazumnom raskidu radnog odnosa koji bi podrazumijevao saglasnost obiju stranaka, to ni pitanje međusobnih potraživanja koji su navedeni u članu 3. pomenute odluke se ne mogu tumačiti u smislu da bi isti obavezivao stranke, te kako se radi o novčanim potraživanjima to tužitelj u ostvarivanju svog prava na isplatu istih nije prekludiran prethodnim obraćanjem poslodavcu, pa kako je u ovom postupku utvrđeno da tuženi nije pravilno obračunao plaću tužitelju u utuženom periodu, kao i to da je ostao dužan za tužitelja uplatiti navedeni iznos na ime doprinosa za PIO/MIO, slijedom čega se neosnovano prigovara pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, kao i primjeni citiranih odredbi materijalnog prava

Prema tome, kako je obrazloženje presude sačinjeno prema standardima iz člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, čije činjenične i pravne razloge u cijelosti prihvata i ovaj sud, to se žalitelj radi nepotrebnog ponavljanja upućuje na isto.

Iz navedenih razloga temeljem odredbi 226. Zakona o parničnom postupku, žalbu je valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Predsjednica vijeća

Katica Jozak-Mađar

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 06 0 V 018338 23 V

Novi Travnik, 31.1.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, sutkinja Katica Jozak-Mađar, u izvanparničnom postupku predlagatelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Ul. Antuna Mihanovića br. 3, Zagreb, Republika Hrvatska, protiv protupredlagatelja V. S. iz K., ... radi priznanja strane sudske odluke, dana 31.1.2024. godine donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Priznaje se pravni učinak i utvrđuje ovršnost u Bosni i Hercegovini presude zbog ogluhe Općinskog Građanskog suda u Zagrebu, Republika Hrvatska, Poslovni broj: 71 P-5536/2021-3 od 7. rujna 2021. godine, koja je pravomoćna i ovršna dana 5.10.2021. godine, a kojom je odlučeno:

Nalaže se tuženiku V. S., iz K.... Bosna i Hercegovina, isplatiti tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, Antuna Mihanovića br. 3., iznos od 1.517,90 Kuna s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 2.1.2021. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema članku 29. stavak 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima, sve to u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Predlagatelj Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje Zagreb je Kantonalnom sudu u Novom Travniku dana 11.7.2023. godine, putem Ministarstva pravde BiH, podnio prijedlog za priznanja strane sudske odluke - presude zbog ogluhe Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Republika Hrvatska, Poslovni broj:71 P-5536/2021-3 od 7. rujna 2021. godine, koja je pravomoćna i ovršna dana 5.10.2021. godine, radi isplate novčanog potraživanja u iznosu od 1.517,90 kuna sa pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 2.1.2021. godine do isplate.

Odredbom članka 5. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH¹, određeno je da svaka stranka ima pravo izjasniti se o prijedlozima i zahtjevima protivne stranke. Postupajući shodno odredbama člana 5., 69., i 70. Zakona o parničnom postupku F BiH u svezi sa člankom 2. stav 2. Zakona o izvanparničnom postupku Federacije BiH², ovaj sud je dana 22.11.2023. godine, primjerak prijedloga i presudu čije se priznanje traži uputio protupredlagatelju V. S., na označenu adresu..., K., i pozvao

¹ Zakona o parničnom postupku Federacije BiH, (Službene nov. F BiH, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15)

² Zakona o izvanparničnom postupku Federacije BiH² („Službene novine F BiH“ br. 2/98, 39/04 i 73/05),

protupredlagatelja da u roku od 8 dana od dana prijema dopisa ovog suda se pismeno očituje na navedeni prijedlog glede priznanja navedene strane sudske odluke/presude. Protupredlagatelj je primio navedeni dopis 28.11.2023. godine, ali nije dostavio odgovor i izjašnjenje na navedeni prijedlog.

Ocjenjujući osnovanost prijedloga za priznanje strane sudske odluke, ovaj sud je utvrdio slijedeće:

- da se radi o stranoj sudskoj presudi radi naplate novčanog potraživanja tužitelja čije je sjedište u Zagrebu - Republika Hrvatska protiv tuženika sa prebivalištem u Bosni i Hercegovini,
- da se ne radi o vrsti spora ili predmeta koji bi po Zakonu o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima bili u isključivoj nadležnosti suda u Bosni i Hercegovini,
- da je tuženiku, sada protupredlagatelju, omogućeno sudjelovanje u postupku koji je prethodio donošenju strane sudske presude čije se priznanje traži,
- da nisu povrijeđena pravila o dostavljanju, jer je tuženiku tužba sa prilogima uredno dostavljena putem međunarodne pravne pomoći,
- da tuženik nije podnio odgovor na tužbu,
- da je sudska presuda čije se priznanje traži snabdjevena potvrdom pravomoćnosti i ovršnosti.

Slijedom navedenog, ovaj sud je zaključio da strana sudska presuda čije se priznanje traži nije u suprotnosti s osnovama društvenog uređenja Bosne i Hercegovine, da ovom presudom nije povrijeđen međunarodni javni poredak, da su ispunjeni svi uvjeti uzajamnosti za priznanje po članku 20. do 23. Sporazuma između Bosne i Hercegovine i Republike Hrvatske o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima, te da predlagatelj radi namirenja svog potraživanja ima pravni interes za priznanje strane sudske presude. Stoga je ovaj sud udovoljio prijedlogu predlagatelja i odlučio kao u izreci ovog rješenja temeljem odredaba članka 86. do 97. preuzetog Zakona o rješavanju sukoba Zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima³, koji je preuzet kao republički propis, a potom kao federalni i koji se primjenjuje u skladu sa člankom 458. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH i člankom 28. stavak 3. točka e) Zakona o sudovima u Federaciji BiH⁴.

Sutkinja
Katica Jozak-Madžar, v.r.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu Federacije BiH, putem ovog suda u roku od 15 dana od dana prijema rješenja. Žalba se podnosi u 3 primjerka.

³ Zakona o rješavanju sukoba Zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima, (Službeni list SFRJ, broj 43/82, 72/82 i Službeni list Republike BiH, broj 02/92)

⁴ Zakona o sudovima u Federaciji BiH (Službene nov. Federacije BiH, broj 38/05, 22/06, 63/10, 72/10, 7/13 i 52/14)

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SREDIŠNJA BOSNA/SREDNJOBOSANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 06 0 V 018932 24 V

Novi Travnik, 31.1.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, sutkinja Katica Jozak-Mađar, u izvanparničnom predmetu predlagatelja: A. O. iz J. ... protiv protupredlagateljice G. R. iz A., ...radi priznanja strane sudske odluke o razvodu braka, dana 31.1.2024. godine, donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Priznaje se strana sudska odluka o sporazumnom razvodu braka Okružnog suda Hernals, Republika Austrija, broj predmeta: 23 FAM 41/21t-5 od 9.9.2021. godine, koja je postala pravomoćna dana 11.10.2021. godine, kojom se razvodi brak stranaka sklopljen dana 13.7.2019. godine u Matičnom uredu K., upisan u vjenčani registar pod brojem 010213/2019, između predlagatelja: A. O., rođenog... i protupredlagateljice G. R., rođene... u B.

Obrazloženje

Dana 11.1.2024. godine predlagatelji je podnio prijedlog za priznanje strane sudske presude, navedene u izreci rješenja, kojom je razveden brak između izvanparničnih stranaka. Predlagatelj je uz prijedlog ovom sudu priložio original stranu sudske presudu čije se priznanje traži, prijevod iste sačinjen od ovlaštenog sudskog tumača za njemački jezik sa područja BiH, izvod iz Matične knjige rođenih za predlagatelja izdat od Matičnog ureda Vinac, sa područja Općine Jajce, broj: 07-10-1-16298/23 od 15.12.2023. godine, izvod iz matične knjige vjenčanih izdat od Matičnog ureda Općine Jajce, broj: 07-10-3-1854/23 od 15.12.2023. godine i dokaz o uplati sudske pristojbe.

Ocjenjujući osnovanost prijedloga za priznanje strane sudske presude, ovaj sud je utvrdio da se radi o stranoj presudi o sporazumnom razvodu braka između predlagatelja, A. O., državljanina Bosne i Hercegovine i protupredlagateljice G. R., državljanke Austrije, kojom je odlučeno da se razvodi brak stranaka, sklopljen dana 13.7.2019. godine u Matičnom uredu Korneuburg, Republika Austrija upisan u vjenčani registar pod brojem 010213/2019 i da je presuda čije se priznanje traži postala pravomoćna dana 11.10.2021. godine.

Uvidom u priložene dokaze ovaj sud je utvrdio da je presudu o sporazumnom razvodu braka donio strani sud, da su u postupku razvoda braka sudjelovale obje stranke, da je odluka pravomoćna, te da nije protivna odredbama Ustava BiH, a kako se reciprocitet pretpostavlja budući da se radi o statusnom sporu nije povrijeđen ni međunarodni javni poredak.

Imajući u vidu naprijed navedeno, odlučeno je kao u izreci ovog rješenja u skladu sa odredbama članka 86. do 97. preuzetog Zakona o rješavanju sukoba Zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima¹, koji je preuzet kao republički propis, a potom federalni i koji se primjenjuje u skladu sa člankom 458. Zakona o parničnom postupku F BiH² i člankom 28. stavak 3. točka e) Zakona o sudovima u Federaciji Bosne i Hercegovine³.

Predlagatelj je dana 11.1.2024. godine dostavio dokaz sudu o uplati sudske pristojbe u iznosu od 200,00 KM (dvije stotine konvertibilnih maraka), a sve u skladu s Tarifnim brojem 1. točka 10. i broj 2. stavak 1. koji je sastavni dio Zakona o sudskim pristojbama u KSB/SBK⁴.

Sutkinja

Katica Jozak-Mađar

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja stranke mogu izjaviti žalbu Vrhovnom sudu Federacije BiH. Žalba se izjavljuje putem ovog suda u 3 primjerka u roku od 15 dana računajući od prijema ovoga rješenja.

¹ Zakona o rješavanju sukoba Zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima, (Službeni list SFRJ, broj 43/82, 72/82 i Službeni list Republike BiH, broj 02/92)

² Zakona o parničnom postupku Službene novine Federacije BiH, (Službene nov. F BiH, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15)

³ Zakona o sudovima u Federaciji BiH (Službene nov. Federacije BiH, broj 38/05, 22/06, 63/10, 72/10, 7/13 i 52/14)

⁴ Zakona o sudskim pristojbama u KSB/SBK (Sl. nov. KSB/SBK, broj 4/17)

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 128 0 P 040410 23 GŽ

Novi Travnik, 30.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja J. L., sin I. iz J., ... zastupan po punomoćniku D. D., odvjetniku iz J., ... protiv tužene T. L. rođ. B., kći M., ...B. L., zastupana po punomoćniku mr. S. B., advokatu iz B. L... radi razvoda braka i povjeravanja na čuvanja i odgoj mlđb. djeteta, odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Jajcu broj: 128 0 P 040410 23 P od 12.10.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 30.01.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i u dijelu stava 2. izreke u pogledu održavanja međusobnih kontakata sa malodobnim djetetom potvrđuje presuda Općinskog suda u Jajcu broj: 128 0 P 040410 23 P od 12.10.2023. godine.

Zahtjev tužene za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 450,00 KM se odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda (stav 1. izreke) razveden je brak između L.J., rođen ...godine u J. i L. rođ. B. T. iz B. L., rođena ... godine, zaključen dana ...godine u J., koja činjenica se vodi u Matičnoj knjizi vjenčanih za mjesto J. pod rednim brojem: ...za ...godinu. Stavom 2. izreke presude mlđb. djetete L. E. rođ. ...godine povjerava se na čuvanje i odgoj majci L. T., s tim što će mlđb. djetete boraviti kod oca svaki drugi vikend u mjesecu tako što će otac dolaziti po djetete u B. L. kod majke i to petkom u 17,00 sati i vratiti djetete u nedjelju u 19,00 sati na adresu majke, također otac će vidati mlđb. djetete u B. L. svake srijede od 18,00 do 20,00 sati, tako što će doći po djetete na adresu kod majke u 18,00 sati i vraćati djetete kod majke na adresu u 20,00 sati, za vrijeme ljetnog raspusta mlđb. djetete će sa ocem boraviti 15 dana, a za vrijeme zimskog raspusta mlđb. djetete će s ocem boraviti 7 dana, katoličke praznike djetete će provoditi sa ocem, a pravoslavne praznike kod majke. Stavom 3. izreke presude obvezan je otac mlđb. djeteta L. J. da na ime izdržavanja mlđb. djeteta mjesečno doprinosi iznos od 250,00 KM i to na račun majke mlđb. djeteta kao zakonske zastupnice malodobnog djeteta svakog prvog do petnaestog u mjesecu počev od 12.10.2023. godine pa ubuduće dok postoje zakonski uvjeti. Stavom 4. izreke presude parnične stranke su obvezane međusobno razmjenjivati informacije o svim važnim stvarima koje se tiču zdravlja i odgoja djeteta, te su u slučaju spriječenosti ili opravdane nemogućnosti ostvarivanja kontakata u navedeno vrijeme dužni blagovremeno informirati drugog roditelja. Stavom 5. izreke presude odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Protiv navedene presude žalbu je pravovremeno izjavio tužitelj zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se u stavu 2. izreke preinači presuda prvostupanjskog suda na način da se održavanje osobnih odnosa i neposrednih kontakata između tužitelja i njegove malodobne kćerke uredi u skladu sa mišljenjem u postupku posredovanja Centra za socijalni rad J. br. 18-31-319/23 od 1 01.07.2023. godine na način da E. sa ocem kontaktira jedan tjedan od petka u 17 sati do nedjelje do 19 sati, a drugi tjedan od četvrtka u 17 sati do subote do 13 sati, te da se ocu omogući viđanje sa kćerkom srijedom od 18 do 20 sati, a da za vrijeme ljetnog raspusta kćerka kod oca boravi 15 dana, a za vrijeme zimskog raspusta 7 dana, te da katoličke praznike provoditi s ocem, a pravoslavne praznike kod majke. U žalbi ističe da tužitelj ne osporava presudu prvostupanjskog suda u stavu 1., 3. i 4. izreke kojim je brak razveden, utvrđena zakonska obveza izdržavanja malodobnog djeteta, te u pogledu obveznog međusobnog razmjenjivanja informacija o svim bitnim stvarima za dijete, međutim, tužitelj izjavljuje žalbu na presudu u dijelu kojom je odlučeno o održavanju osobnih odnosa i neposrednih kontakata između tužitelja i njegove kćerke, jer navedeni način održavanja osobnih odnosa i neposrednih kontakata je štetan za razvoj djeteta, te je u potpunosti suprotan mišljenju u postupku posredovanja Centra za socijalni rad J. br. 18-31-319/23 od... godine, koji je kao dokaz predložen i izveden na glavnoj raspravi. Naime, Centar za socijalni rad u J. je u svom mišljenju naveo da je prijedlog Centra da se E. L. povjeri majci na odgoj, brigu i čuvanje, te da E. sa ocem kontaktira jedan tjedan od petka u 17 sati do nedjelje do 19 sati, a drugi tjedan od četvrtka u 17 sati do subote do 13 sati, te da se ocu omogući viđanje sa kćerkom srijedom od 18 sati do 20 sati, ukoliko je u mogućnosti. Tužitelj cijeni da je u pogledu načina održavanja odnosa i neposrednih kontakata između tužitelja i njegove kćerke najrelevantniji dokaz na kojem je sud trebao utemeljiti svoju presudu mišljenje Centra za socijalni rad Jajce od ... godine koje je sačinjeno i potpisano od strane stručnih osoba iz različitih stručnih područja, od četiri člana stručnog tima za posredovanje, međutim, pred prvostupanjskim sudom je napravljen presedan da sud nije uvažio stav navedenog Centra, što nikako ne može biti u najboljem interesu djeteta. Kada se uzme u obzir činjenica da je stručni tim Centra za socijalni rad Jajce u svojem mišljenju od... godine posebno naveo da se radi o ocu osobi koji je brižan, odgovoran, požrtvovan, što je posebno pokazao u periodu razdvojenosti, te da je o svakoj bitnoj činjenici koja je vezana za održavanje osobnih odnosa između njega i kćerke posebno obavještavao Centar za socijalni rad Jajce, a da je saslušani predstavnik Centra za socijalni rad Jajce i na ročištu za glavnu raspravu koja je održana dana ... godine u pogledu održavanja osobnih odnosa i neposrednih kontakata između oca i malodobne kćerke bio odlučan u stavu da se održavanje osobnih odnosa i neposrednih kontakata između oca i kćerke treba ostvarivati na način kako je navedeno u mišljenju, te da se u cijelosti ostaje kod istog, onda zaista ostaje nejasno iz kojih razloga se sud u donošenju veoma bitne odluke za dijete i za razvoj djeteta, kao i za stranke u postupku, nije vodio datim mišljenjem u postupku, čime je grubo povrijedio odredbe materijalnog prava. Predstavnik Centra za socijalni rad J. je u svojoj izjavi naveo: "Centar za socijalni rad J. ostaje kod mišljenja od ... godine obzirom da su oba roditelja tražila povjeru, smatrali smo da je ipak prikladnije da se dijete povjeri majci na brigu i čuvanje i obzirom da se stranke nisu uspjele dogovoriti u pogledu viđanja donijeli smo odluku da to budu dani navedeni u mišljenju. Vodili smo se time da majka ima jedan vikend obzirom da je zaposlena i da želi da vrijeme provede sa djetetom, a s druge strane bilo je nezamislivo da ocu koji odgovorno obavlja svoju ulogu dodijelimo viđanje samo jednom u 15 dana kako je minimalno po zakonu. Smatramo da nije prikladno da se

dijete viđa po igraonicima, da to nije dobro za dijete i ne može ostvariti vezu sa ocem i zato smo stavili dva noćenja i to od četvrtka do subote. Podsjećam po zakonu je minimalno 15 dana i to Centar donese samo roditeljima koji ne obavljaju svoju ulogu. Općeprihvaćeni standard u pogledu održavanja osobnih odnosa i neposrednih kontakata između djeteta i roditelja kojem dijete nije povjereno na čuvanje i odgoj je u pravilu bio da se naprijed navedeni odnosi i kontakti održavaju svaki vikend ako je roditelj kojem dijete nije povjereno na čuvanje i odgoj na to spreman i ako je veoma odgovoran i požrtvovan kao što je u ovoj pravnoj situaciji izraženo, a svakih 15 dana između roditelja i djeteta koji ne izvršava svoje roditeljske dužnosti na način kako bi ih trebao izvršavati, dakle kojem se na određeni način nameće zakonska obveza. Tužitelj dakle radi zaštite prava djeteta, te radi zaštite svojih roditeljskih prava ne traži ništa što je neuobičajeno i neostvarivo, nego samo ono što bi svaki roditelj trebao ostvariti ako mu dijete nije povjereno na čuvanje i odgoj. Obzirom da je tužitelj zaposlen u poduzeću koje je u vlasništvu njegovog oca, tužitelj bez ikakvih poteškoća može organizirati svoj privatni život, u smislu odlaska po dijete u B. L. i vraćanja djeteta u B. L. na način kako je to navedeno u mišljenju Centra za socijalni rad J.. Ako se uzme u obzir činjenica da je tužitelj spreman, suglasan i da silno želi da se osobni odnosi i kontakti između njega i kćerke održavaju na način kako je Centar za socijalni rad Jajce u mišljenju naveo, a da je to u najboljem interesu djeteta, onda bi jedina pravilna, pravična i zakonita odluka u pogledu održavanja osobnih odnosa i neposrednih kontakata bila odluka suda koja bi bila utemeljena na mišljenju Centra za socijalni rad Jajce. Dakle, prvostupanjski sud je donošenjem odluke u pogledu održavanja osobnih odnosa i neposrednih kontakata između oca i malodobne kćerke u potpunosti ignorirao mišljenje Centra za socijalni rad Jajce, čime je povrijedio odredbe Obiteljskog zakona Federacije BiH. Naime, u članu 305. Obiteljskog zakona Federacije BiH decidno i jasno je propisano da je prije donošenja odluke o razvodu braka u kojem bračni partneri imaju malodobnu djecu dužan zatražiti mišljenje i prijedlog organa starateljstva što je u ovom postupku i ostvareno. Osnovano se očekuje da će drugostupanjski sud otkloniti propuste prvostupanjskog suda koji je prihvatio zahtjev tužene u pogledu održavanja osobnih odnosa i neposrednih kontakata tužitelja s kćerkom što je u suprotnosti sa člankom 305. st. 3. Obiteljskog zakona FBiH, a te da će se u donošenju odluke po žalbi kao relevantno prihvatiti mišljenje Centra za socijalni rad Jajce, kao i izjava predstavnika ovog Centra koji je na glavnoj raspravi bio odlučan da se u potpunosti ostaje kod mišljenja, jer je navedeno u najboljem interesu malodobnog djeteta. Sud je bio obvezan prihvatiti mišljenje Centra za socijalni rad Jajce obzirom da je navedeno doneseno kao rezultat detaljnog sagledavanja obiteljske anamneze, obiteljskih prilika u kojim žive parnične stranke, odnosa oca prema maloljetnoj kćerki, velike povezanosti oca sa kćerkom itd. Prvostupanjskom sudu navedene okolnosti ne mogu ni biti poznate, ali zato su Centru za socijalni rad Jajce u potpunosti bile poznate sve okolnosti vezane za održavanje osobnih odnosa i neposrednih kontakata, te potrebi viđanja oca i kćerke na način kako je navedeno u mišljenju. Ako se uzme u obzir činjenica da je članom 142. stav 7. Obiteljskog zakona propisano da u donošenju odluke o tome sa kojim će roditeljem dijete živjeti, te na koji će se način održavati osobni odnosi i neposredni kontakti, sud uvažava sporazum roditelja ako je u najboljem interesu djeteta, a ako se ne postigne sporazum, uzima se u obzir mišljenje nadležnog organa za posredovanje, onda sud nije mogao donijeti odluku na način da ne prihvati stav stručnih osoba. U konačnici sud je u donošenju odluke prihvatio prijedlog od strane tužene, a ne mišljenje Centra za socijalni rad Jajce čime je također povrijeđena odredba članka 305. stav 3. Obiteljskog zakona FBiH kojim je propisano da u postupku donošenja odluke sud nije vezan zahtjevom stranaka. Tužitelj ne spori da sud ima pravo da na temelju slobodne ocjene dokaza po

svojem uvjerenju, te na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza u međusobnoj vezi, odluči koje će činjenice uzeti kao dokazane. Iako se u presudi navodi da je ocjenom dokaza sukladno odredbama ZPP-a cijenjen svaki dokaz zasebno i u međusobnoj vezi, iz obrazloženja presude je očigledno da je sud prihvatio samo navode tužene, dok navode i činjenice tužitelja, kao ni stavove Centra za socijalni rad Jajce nije prihvatio, a razloge za navedeno nije posebno obrazložio. Evidentno je da je povrijeđena odredba člana 8. ZPP-a što je svakako bilo od utjecaja na donošenje i zakonite presude. Prvostupanjska presuda, prema tome nema razloga o pravno relevantnim činjenicama za rješavanje ove pravne stvari. Radi svega navedenog i činjenično stanje je ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno, a odlučne činjenice od kojih ovisi pravilna, pravična i zakonita odluka nisu utvrđene. U žalbi je istaknut zahtjev za naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 360,00 KM.

U odgovoru na žalbu tužena je osporila žalbene navode tužitelja i predložila da se žalba odbije kao neosnovana i potvrdi prvostupanjska presuda, te tuženoj naknade troškovi sastava odgovora na žalbu u iznosu od 450,00 KM.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Pravilna je odluka prvostupanjskog suda kojom je određen način održavanja osobnih odnosa i neposrednih kontakata tužitelja-oca sa malodobnom kćerkom svaki drugi vikend u mjesecu od petka od 17,00 sati do nedjelje do 19,00 sati, bez određivanja kontakata i u preostala dva vikenda od četvrtka od 17,00 sati do subote do 13,00 sati, na čemu inzistira tužitelj u svojoj žalbi pozivajući se na mišljenje Centra za socijalni rad u Jajcu i na izjašnjenje predstavnika ovog Centra pred prvostupanjskim sudom. Suprotno prigovorima žalbe da se prvostupanjski sud kod donošenja pobijane odluke rukovodio prevashodno mišljenjem Centra za socijalni rad u Banja Luci (da se kontakti odrede svaki drugi vikend od subote od 10,00 ili od 11,00 sati ujutro do nedjelje do 19,00 sati), što je suprotno općeprihvaćenim standardima da se kontakti održavaju svaki vikend, čime su povrijeđeni najbolji interesi malodobnog djeteta i tužitelja kao izuzetno brižnog i požrtvovanog oca, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud prilikom donošenja pobijane odluke imao u vidu i cijenio sve relevantne činjenice i okolnosti u konkretnom slučaju i za svoju odluku dao jasne, određene i dovoljno obrazložene razloge.

Naime, kod stanja spisa predmeta i činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda, da roditelji malodobnog djeteta nakon prestanka bračne zajednice žive u različitim gradovima gdje su radno angažirani, otac u Jajcu, a majka u Banja Luci, da malodobna E. pohađa vrtić u kojem boravi od 8,00 sati do 16,00 sati, prvostupanjski sud pravilno zaključuje da ne bi bilo u najboljem interesu djeteta da dijete svaki vikend putuje na relaciji Banja Luka-Jajce-Banja Luka, jer bi to za dijete uzrasta od godinu i pol dana predstavljalo izuzetan napor i moglo štetno uticati na njegovo zdravo odrastanje. Kako je malodobno dijete već boravilo kod oca po usmenom dogovoru roditelja i uspostavilo osobni odnos sa ocem, to će se ubuduće kontinuiranim odvijanjem međusobnih kontakata na način kako je određen u odluci prvostupanjskog suda, ostvariti jaka emotivna povezanost djeteta sa ocem, što je od velike važnosti za dalji pravilan psihofizički rast i razvoj djeteta. Pri tomu, treba imati u vidu da su međusobni kontakti pobijanom odlukom određeni i svake srijede u trajanju od dva sata

u Banja Luci. Najzad, postoji mogućnost da se roditelji, rukovodeći se najboljim interesima svog djeteta, sporazumijevaju i dogovore i češće kontakte djeteta sa ocem.

Vezano za ostale žalbene navode, ovaj sud smatra za potrebno istaći da je prvostupanjski sud dužan u bračnim sporovima pribaviti socioanamnezu sa mišljenjem nadležnog organa starateljstva vezano za odluke koje je u smislu odredaba člana 304. Porodičnog zakona dužan donijeti (povjeravanje malodobnog djeteta na staranje jednom od roditelja, izdržavanje djeteta, kontakti malodobnog djeteta sa roditeljem sa kojim ne živi), kao i pozivati predstavnika organa starateljstva na ročišta. Međutim, sud prilikom donošenja navedenih odluka nije vezan mišljenjem organa starateljstva, niti mišljenjem osobe ovlaštene za posredovanje, već je dužan data mišljenja uzeti u obzir i cijeliti u sklopu svih drugih povedenih dokaza, rukovodeći se pri tomu prevashodno najboljim interesima malodobnog djeteta (član 305. stav 1. Porodičnog zakona). Sud kod donošenja ovih odluka također nije vezan zahtjevima stranaka.

Zbog svega naprijed izloženog, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku odbio žalbu tužitelja kao neosnovanu i u pobijanom dijelu u stavu 2. izreke u pogledu održavanja međusobnih kontakata sa malodobnim djetetom potvrdio presudu prvostupanjskog suda.

U preostalom dijelu u kome se nije pobijala, prvostupanjska presuda ostaje neizmijenjena.

Zahtjev tužene za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 450,00 KM je odbijen kao neosnovan, jer se radi o radnji koja je odredbom člana 214. stav 1. Zakona o parničnom postupku predviđena kao mogućnost stranke na njeno poduzimanje, pa te troškove ne treba da snosi protivna stranka – tužitelj.

Predsjednik vijeća
Senad Begović

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 P 108777 23 Gž
Novi Travnik, 31.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Alma Islamović, kao predsjednica vijeća, Denis Trifković i Senad Begović, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja D. K. iz B. ulica..., zastupan po punomoćnici S. R. H., advokatici iz B., protiv tuženog K. K. sin D. iz B..., zastupan po punomoćniku R. S., advokatu iz B., radi smetanja posjeda, vrijednost spora 500,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv rješenja Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 P 108777 22 P od 21.03.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 31.01.2024. godine donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i potvrđuje rješenje Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 P 108777 22 P od 21.03.2023. godine.

Obrazloženje

Pobijanim prvostepenim rješenjem odlučeno je :

„ODBIJA SE tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti a koji glasi: Utvrđuje se da je tuženi K. K. smetao tužitelja D. K. u posljednjem mirnom i nesmetanom posjedu dijela nekretnine, označene kao k.č. br...., iz posjedovnog lista br. ... k.o. Kopčić, tako što je samovlasno i bez odobrenja tužitelja dana 26.04.2022. godine nasilno otvorio balkonska vrata koja su u posjedu tužitelja, ušao u hodnik tužitelja i istog fizički napao, pa se slijedom takvog utvrđenja nalaže tuženom da uspostavi prijašnje posjedovno stanje, tako što će ubuduće napustiti svako ovakvo ili slično smetanje, a sve u roku od 48 sati, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, te da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja (stav I.izreke).

OBAVEZUJE SE tužitelj da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.333,80 KM, sve u roku od 15 dana od donošenja rješenja, pod prijetnjom prinudnog izvršenja“ (stav II.izreke).

Protiv ovog rješenja žalbu je blagovremeno izjavila tužitelj putem punomoćnice iz svih žalbenih razloga propisanih članom 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku, s prijedlogom drugostepenom sudu da preinači prvostepeno rješenje na način da tužbeni zahtjev tužitelja usvoji u cijelosti ili da isto ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje. U obrazloženju žalbe se navodi da prvostepeni sud na osnovu ovog i ovakvog iskaza tužitelja donosi zaključak da je terasa bila suposjed parničnih stranaka, a koji navod nije

tačan. Naime, tužitelj je sudu na uviđaju lica mjesta samo pojasnio sistem rada predmetne brave, objasnio je i to da je tuženu tu bravu namjerno pokvario, te da je tužitelj bio primoran vrata zakovati sa vanjske strane iz razloga da bi zaštitio sebe i svoju porodicu od eventualnih provalnika jer se vrata nisu mogla nikako zatvoriti. Tužitelj niti u jednom momentu, niti svom iskazu nije rekao da je tuženi koristio terasu, niti da je na ta balkonska vrata ikada prolazio na predmetnu tererasu, niti da je koristio. Također, ističemo da je sud pogrešno utvrdio činjenično stanje i u dijelu u kojem navodi da je cijeli stambeno poslovni objekat suvlasništvo i suposjed parničnih stranaka. Naime, iako je dioba zvanična predmetnih nekretnina još u toku pred Općinskim sudom u Bugojnu, u konkretnoj pravnoj stvari, parnične stranke su između sebe podijelili etaže stambenog dijela kuće na način na prvu kompletnu stambenu etažu koristi tužitelj sa svojom porodicom zajedno sa predmetnim terasama, a tuženi koristi drugu stambenu etažu i potkrovlje zajedno sa svojom porodicom. Sud je naprijed navedenu činjenicu učinio nespornom, a iz čega proističe da je do faktičke diobe već došlo, te je u toku postupka nesporno dokazano da faktički posjed na terasi ima tužitelj, a ne tuženi. Također, su neosnovani navodi suda da je nesporno utvrđeno da je drvenu garnituru na terasi koja se sastoji od drvenih klupa i stola kupio i postavio tuženi, jer nije jasno na osnovu čega sud poklanja vjeru tuženog u tom dijelu, odnosno sud je tuženom poklonio vjeru na osnovu njegovih riječi i iskaza, iako tuženi ničim nije dokaza da je upravo on kupio garniture, niti je dokazao da je zaista sa licima koje je naveo u iskazu postavio tu garniture na terasu. Tuženi u toku postupka nije proveo materijalni dokaz u vidu računa da je drvenu garnituru on zaista kupio, niti je predložio saslušanje lica u svojstvu svjedoka koja su mu navodno pomogla da predmetnu garnituru postavi na terasu, nego je tužen to samo naveo u svom iskazu, a što ne znači da sud ti navodi istiniti. Neosnovano je od suda navoditi da je poklonio punu vjeru tuženom u tom dijelu jer je isti nesporno izjavio od koga je kupio predmetnu garnituru i koja su mu lica pomogla da se postavi, dok tužitelj se nije mogao sjetiti lica od kojeg je kupio drvenu garnituru, ovo iz razloga što je tužitelj lice u poznim godinama, isti ima preko 70 godina, a garniture je kupio prije par godina, pa je sasvim opravdano što se nije mogao sjetiti imena lica od kojeg je garniture kupio, ali ta okolnost se tužitelju nije smjela uzeti kao okolnost koja je protiv istog. Također nisu tačni navodi suda da je nesporno utvrđeno da je drvena garnitura nova, a to posebno što se na uviđaju lica mjesta jasno moglo utvrditi da je drvena garnitura smeđe boje, na istoj nije bila laka i ista apsolutno ne izgleda kao nova, naprotiv, ovo i ovakvo stanje drvene garniture je sud mogao utvrditi neposrednim uviđajem na licu mjesta. Tužitelj je u toku postupka dokazao da je tuženi nakon što je nasilno otvorio balkonska vrata, a prije toga se ljestvama popeo na predmetnu terasu, tužitelja fizički i napao, zbog kojeg napada je u toku krivični postupak pred Općinskim sudom u Bugojnu protiv tuženog, ali ni ova okolnost za sud nije bila dovoljna jer postupajući sudija je u konkretnoj pravnojpoklonio punu vjeru tuženom, u toku postupka je isti bio subjektivan do te mjere da tužitelju prilikom davanja iskaza uopšte nije dozvoljavao da u svom iskaz neke okolnosti pobliže opiše, a koje sud bile bitne za ovu pravnu stvar, te je sud išao do te mjere da je i punomoćniku tužitelja prijetio novčanom kaznom jer je punomoćnik tužitelja u

toku iskaza reagovao na ponašanje postupajućeg sudije. Međutim, postupajući sudija je tuženom dozvolio da priča šta poželi, istom je dozvolio opsežno obrazlaganje, pa na kraju, a što je vidljivo iz obrazloženja pobijanog rješenja poklanjao puno vjeru iskaza tuženog. Sasvim je logično i bilo za očekivati da tuženi u svom iskazu nije mogao se sjetiti imena čovjeka od kojeg je kupio drvenu garnituru, sa to iz razloga što mu postupajući sudija nije dozvolio da priča, nego je bio jako strog prema tužitelju i ophodio se na način, nemojte to pričati, samo su bitne okolnosti smetanja posjeda itd., a što je nedopušteno, nezakonito i nije u skladu sa pravilima struke. Na ovako pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pogrešno primijenio i materijalno pravo, a čega je normalan slijed donošenja pobijanog rješenja. Naime, u toku postupka tužitelj je nesporno dokazao da je predmetna terasa bila u njegovom posjedu odnosno državini, te je dokazao da je tuženi svojim radnjama počinio smetanja posjeda tužitelja dana 26.04.2022. godine, a to su shodno zakonskim odredbama elementi koji se dokazuju u toku postupka. Dokazano je da su parnične stranke međusobno podijeljene, da se jasno zna ko i na koji način koristi etaže stambenog dijela kuće, pa je činjenica da su parnične stranke u kat operatu i zemljišnim knjigama upisane kao suposjednici odnosno suvlasnici za postupak smetanja posjeda nebitna. Odnosno pravni osnov državine određene stvari kod smetanja posjeda uopšte nije bitan, bitno je dokazati da je određena stvar u faktičkom posjedu lica koje traži posjedovnu zaštitu, a što je tužitelj nesporno dokazao u toku postupka.

Tuženi putem punomoćnika u obrazloženom odgovoru na žalbu je istu osporio u cjelosti s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepeno rješenje

Nakon što je ispitao rješenje prvostepenog suda u onom dijelu u kome se žalbom pobija, u granicama razloga iz žalbi, kao i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku F BiH („Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje da ga je tuženi smetao u zadnjem mirnom posjedu prostorija koje se nalaze na k.č. broj ... k.o. Zenica I, Bilino polje, kuća zgrada i dvorište iz p.l. broj ... k.o. Zenica I, tako što je dana 26.04.2022. godine samovlasno i bez odobrenja tužitelja nasilno otvorio sporna balkonska vrata (bliže opisana u izreci prvostepenog i obrazloženju ovog rješenja), ušao u hodnik tužitelja i istog fizički napao.

Iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda proizlazi da su tužitelj i tuženi suvlasnici i suposjednici stambeno-poslovnog objekta-zgrade izgrađene na k.č. ... iz posjedovnog lista broj... k.o. Kopčić sa 1/2 dijela, da su osim ove nekretnine tužitelj i tuženi suvlasnici i suposjednici i k.č. ... iz posjedovnog lista ... k.o. Kopčić, koje parcele odgovaraju gruntovnim parcelama zkk. Ul. ... k.o. Kopčić, da su tužitelj i tuženi pokrenuli postupak diobe kako predmetnog stambeno-poslovnog objekta tako i ostalih parcela, te da se postupak diobe vodi kod

prvostepenog suda u predmetu broj:46 0 V 110059 22 V, tako da što se tiče i predmetne sporne terase ista je u suvlasništvu i suposjedu i tužitelja i tuženog jer nije izvršeno etažiranje stambeno-poslovnog objekta izgrađenog na k.č...., na kojoj parceli se vode upisani tužitelj i tuženi kao suvlasnici i suposjednici. Takođe je nesporno da tužitelj koristi prvu etažu kuće, da tuženi koristi drugu etažu i tavanski prostor, da tuženi koristi zajedničko stubište za dolazak u svoj stambeni prostor, te da se na tom zajedničkom stubištu nalaze vrata prema predmetnoj terasi, da je na tim vratima ranije postojao način zaključavanja da su se vrata mogla zaključati i otključati samo sa unutrašnje strane jer je i sam tužitelj u svom iskazu izjavio da svako ko je imao pristup stubištu imao je mogućnost i pristupa predmetnoj terasi jer je mehanizam iznutra, da se predmetna terasa nalazi na prvom spratu, da se do nje dolazi kroz zajedničko stubište, da su vrata koja vode na predmetnu terasu u momentu uviđaja zakovana sa vanjske strane, da je tužitelj na uviđaju izjavio da je on izvršio zatvaranje tih vrata tako da se obilazak predmetne terase izvršio na način da se na istu izašlo kroz stan tužitelja, te se prošlo terasom koja se nalazi na prednjoj strani kuće, a predmetna terasa se nalazi na južnoj strani kuće prema posjedu P., te je konstatovano da nema nikakve pregrade između terase sa prednje strane kuće. Na predmetnoj terasi je zatečena drvena garnitura za sjedenje od trupaca, složena, zatim je zatečen metalni okvir za tendu koji je fiksiran za betonsku ploču terase, zatečen je nosač za suncobran također fiksiran za beton terase. U uglu terase su složene dvije stolice, odmah uz njih pokriveni po izjavi tužitelja agregat i roštilj iza kojih se nalazi rastvoreni plastični sto. Takođe je utvrđeno da je terasa ograđena dijelom sa staklenom ogradom sa inoks prečkama koja ograda je identična sa ogradama na oba balkona sa prednje strane kuće, a drugi dio ograde predmetne terase je ograda željezna sa drvenim prečkama. Sve naprijed navedeno prikazano je na skici lica mjesta vještaka geometra.

Iz prethodno navedenog, a suprotno žalbenim prigovorima, proizlazi da je, donoseći osporeno rješenje, prvostepeni sud potpuno i pravilno utvrdio sve relevantne činjenice vezane za tužbeni zahtjev, na koje je pravilno primijenio materijalno pravo i donio pravilnu i zakonitu odluku.

Sve iznesene razloge iz prvostepene presude kao pravilne prihvata i ovaj sud, jer proizlaze iz provedenih dokaza, koje je prvostepeni sud cijenio savjesno i brižljivo i to svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, kako je naloženo odredbama iz člana 8. Zakona o parničnom postupku.

Slijedom navedenog neosnovani su žalbeni navodi tužitelja koji tvrdi suprotno. Tužba je blagovremena (član 327. stav 3. Zakona o stvarnim pravima Sl. novine F BiH broj 66/13 i 100/13), jer je prema navodima tužitelja smetanje učinjeno dana 26.04.2022. godine, a tužba podnesena dana 25.05.2022.godine.

Tužitelj rješenje osporava iz svih žalbenih razloga navedenih u članu 208. Zakona o parničnom postupku, ali ne bez konkretnog navođenja u čemu se isti sastoje, pa bi se žalba u navedenom dijelu mogla smatrati paušalnom. U žalbi se

osporavaju zaključci i utvrđenja prvostepenog suda koji su izvedeni na temelju provedenih dokaza, tako što se analiziraju provedeni dokazi i izvode drugačiji zaključci od onih koje je u osporenom rješenju naveo prvostepeni sud. Ovakva analiza, zaključci i utvrđenja tužitelja su neosnovani obzirom da je sud taj koji vrši ocjenu dokaza u skladu sa odredbama člana 8. Zakona o parničnom postupku, što je u konkretnom slučaju i učinjeno. Na temelju takve ocjene i utvrđenih, za tužbeni zahtjev ključnih činjenica uz primjenu odgovarajućeg materijalnog prava, prvostepeni sud je donio pravilnu i zakonitu odluku, za koju je u obrazloženju naveo jasne i prema ocjeni ovog suda pravilne razloge.

Netačna je žalbena tvrdnja da je osporeno rješenje nejasno, jer iz njegove sadržine proizlazi suprotno, kao i to da je prvostepeni sud provedene dokaze cijenio savjesno i brižljivo i to svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, kako mu nalaže odredba iz člana 8. Zakona o parničnom postupku, te da je ono sačinjeno u skladu sa odredbom člana 191. navedenog zakona. Naime, očigledno je da pobijano rješenje sadrži sve elemente (obligatorne) koje propisuje navedena zakonska odredba, tako da se u konkretnom slučaju ne bi moglo raditi o nerazumljivoj odluci iz koje bi se dalje moglo zaključiti da je žalitelju uskraćeno pravo na obrazloženu odluku. U konkretnom slučaju pravo na obrazloženu odluku, garantovano odredbama iz člana 2. stav 3. tačka e. Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (vidjeti, AP-163/09 Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, donesena na sjednici vijeća od pet sudija dana 27.06.2012. godine) tužitelju nije uskraćeno jer osporena odluka sadrži (član 191. stav 4.) zadovoljavajuće, jasne i potpune razloge iz kojih se može zaključiti da je prvostepeni sud donoseći istu cijenio sve argumente stranaka koji su od uticaja za donošenje zakonite i pravilne odluke, kao i relevantne materijalno pravne propise. Obrazloženje sadrži zahtjeve stranaka, činjenice koje su stranke tokom prvostepenog postupka navele i provedene dokaze. Zatim, koje je od navedenih činjenica prvostepeni sud utvrđivao i zašto baš te činjenice, te na koji način, odnosno na temelju kojih dokaza, kao i koji su dokazi provedeni i kako ih je cijenio prvostepeni sud, a sve u skladu sa odredbama člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku. Konačno izreka i obrazloženje su u skladu, jer obrazloženje sadrži zadovoljavajuće, jasne i potpune i logične razloge iz kojih se može zaključiti zašto je odluka takva kakva je navedena u njenoj izreci.

Ne mogu se prihvatiti žalbeni prigovori koji se odnose na ocjenu provedenih dokaza, Naime, tužitelj se u žalbi neosnovano „bavi“ analizom i „ocjenom“ dokaza, jer ocjenu dokaza vrši sud u skladu sa odredbama člana 8. Zakona o parničnom postupku, što je u konkretnom slučaju i učinjeno.

Pravilno je prvostepeni sud osporeno rješenje temeljio na odredbama Zakona o stvarnim pravima («Službene novine Federacije BiH», broj 66/13 i 100/13). Pravilno je utvrđenje da je predmetna tužba blagovremena, primjenom odredbi člana 327. stav 3. uz napomenu da je blagovremenost procesna pretpostavka

na koju prvostepeni sud pazi po službenoj dužnosti iz čega slijedi da je dopušteno raspravljati samo po blagovremenoj tužbi, jer bi se u protivnom postupilo u skladu sa odredbama člana 67. stav 2. tačka 2. i člana 68. Zakona o parničnom postupku obzirom da je tridesetodnevni rok za podnošenje tužbe za smetanje posjeda prekluzivni, što ima za posljedicu gubitak prava na podnošenje takve tužbe. Kako je već navedeno, tužba je blagovremena, jer se predmetno činjenje tuženog dogodilo na dan 26.04.2022.godine, a tužba podnesena dana 25.05.2022.godine.

Zaštita posjeda regulisana je odredbama člana 327.stav 1. Zakona o stvarnim pravima, prema kojoj posjednik ima pravo na zaštitu od samovlasnog smetanja posjeda, člana 329. stav 2. istog zakona kojom je definisano smetanje posjeda, ko posjedniku bez njegove volje oduzme posjed ili ga u posjedovanju uznemirava, samovlasno je smetao njegov posjed, člana 331.istog zakona prema kojoj posjednik kojemu je posjed samovlasno smetan ima pravo na sudsku zaštitu. Sudska zaštita podrazumjeva zahtjev da se utvrdi čin smetanja posjeda, naredi uspostava prijašnjeg stanja posjeda i zabranu takvog ili slično smetanje ubuduće. Sudska zaštita posjeda uzima u obzir posljednje mirno stanju posjeda i stanje posjeda nakon što je nastalo smetanje, a ne uzima u obzir pravo na posjed, pravni osnov za sticanje posjeda, poštenje posjednika i eventualni interes za učinjeno smetanje. Prema odredbama člana 333. stav 1. istog zakona svaki suposjednik ima pravo na sudsku zaštitu posjeda i od trećih lica, ali i od drugih suposjednika samo ako su ga potpuno isključili od dotadašnjega suposjeda ili su mu bitno ograničili dotadašnji način izvršavanja faktične vlasti.

Imajući u vidu naprijed navedeno, ovaj sud nalazi da preostali žalbeni razlozi žalitelja nisu odlučne prirode i kao takvi ni u čemu ne mogu utjecati na pravilnost i zakonitost donesene odluke, pa iste u smislu odredbe člana 231. Zakona o parničnom postupku F BiH nije smatrao za potrebnim da obrazlaže.

Stoga, kako ne postoje razlozi zbog kojih se predmetna odluka pobija, kao ni oni na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti, to je valjalo žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu odluku shodno članu 235. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku F BiH.

Predsjednica vijeća
Alma Islamović,s.r.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Rs 109086 23 Rsž
Novi Travnik, 10.01.2024.godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija: Katica Jozak –Mađar, kao predsjednica vijeća, Alma Islamović i Denis Trifković, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1. M. H. iz G. V. ... Z. Š. iz G. V., ...I. T. iz G.V.... J. Š. iz G. V., ... O. M., iz B., S. II br. 7., 6. H. S. iz B., ... Č. B. iz B. ...N. H. iz G. V., ... N. B., iz G.V., ... A. Š. iz G.V.... svi zastupani po punomoćniku H.K., advokatu iz Advokatskog društva „Adil Lozo i drugi“ d.o.o. Travnik, Bosanska lamela II, Travnik, protiv tuženog Javno poduzeće Elektroprivreda BiH d.d. Sarajevo Zavisno društvo Rudnik uglja „Gračanica“ d.o.o. Gornji Vakuf-Uskoplje, Humac bb, zastupan po zakonskom zastupniku direktoru O. S., a ovaj po punomoćniku S. B., advokatu iz Z., radi potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 27.500,00 KM, odlučujući o žalbama tuženog zastupanog po punomoćniku izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Bugojnu, broj 46 0 Rs 109086 22 Rs od 01.02.2023. godine koja je ispravljena rješenjem od 14.03.2023 godine, u sjednici vijeća održanoj 10.01.2024.godine donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Ukida se presuda Općinskog suda u Bugojnu, broj 46 0 Rs 109086 22 Rs od 01.02.2023. godine te se predmet vraća prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom odlučeno je kako slijedi:

„USVAJA SE: tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi;

Obavezuje se tuženi da tužiteljima i to:

H. M. isplati na ime razlike plaće za period od 01.06.2019. godine do 31.05.2022. godine iznos od 2.544,38 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

Š. Z. isplati na ime razlike plaće za period od 01.06.2019. godine do 30.06.2021. godine iznos od 1.817,51 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

T. I. isplati na ime razlike plaće za period od 01.06.2019. godine do 31.12.2021. godine iznos od 2.319,87 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

Š. J. isplati na ime razlike plaće za period od 01.06.2019. godine do 31.12.2021. godine iznos od 3.133,06 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

M. O. isplati na ime razlike plaće za period od 01.06.2019. godine do 31.12.2020. godine iznos od 708,26 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

S. H. isplati na ime razlike plaće za period od 01.06.2019. godine do 31.12.2021. godine iznos od 2.839,66 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

B. Ć. isplati na ime razlike plaće za period od 01.06.2019. godine do 31.05.2022. godine iznos od 3.912,82 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

H. N. isplati na ime razlike plaće za period od 01.06.2019. godine do 31.05.2022. godine iznos od 3.621,78 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

B. N. isplati na ime razlike plaće za period od 01.06.2019. godine do 31.05.2022. godine iznos od 3.497,41 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

Š. A. isplati na ime razlike plaće za period od 01.06.2019. godine do 31.05.2022. godine iznos od 2.074,08 KM,

sve ovo sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate, kao i da tužiteljima nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.246,00 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.“

Rješenjem o ispravci presude 46 0 Rs 109086 22 Rs ispravljena je presuda Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 Rs 109086 22 Rs od 01.02.2023. godine, u pogledu izreke presude, tako da kod tužitelja Šehić Jusufa treba da stoji iznos 3.133,06 KM umjesto što stoji : 3.103,06 KM, tužitelj pod rednim brojem je H. a ne H. N., tako da treba da stoji H. N., dok je u preostalom dijelu presuda ostala neizmjenjena.

Protiv presude i rješenja o ispravci tuženi zastupan po punomoćniku je blagovremeno izjavio žalbe kojima iste pobija u cijelosti iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku F BiH koje detaljno obrazlaže s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu uvaži i ukine pobijanu presudu te predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak ili preinači prvostepenu presudu tako što će u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev tužitelja osim za tužitelja I. T., uz naknadu troškova parničnog postupka uvećan za sastav ove žalbe, kao i da uvaži žalbu i pobijano rješenje o ispravci ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak ili da isto preinači na način da u cijelosti odbije prijedlog tužitelja za ispravku presude uz naknadu troškova postupka prema ranije uloženom troškovniku zajedno sa troškovima ove žalbe.

Tužitelji zastupani po punomoćniku u obrazloženom odgovoru na žalbe su iste osporili u cijelosti s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbe tuženog odbije kao neosnovane i potvrdi prvostepenu presudu i rješenje o ispravci presude.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku F BiH („Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Dana 22.06.2022. godine, tužitelji zastupani po punomoćniku su podnijeli tužbu kod tog suda, protiv tuženog, radi isplate potraživanja iz radnog odnosa i to razlike dijela manje isplaćene plaće koja se odnosi na vrijeme odmora u toku radnog dana od 30 minuta, u periodu od 01.06.2019. godine do 31.05.2022. godine, jer im tuženi ne isplaćuje ovo vrijeme dnevnog odmora koje im u smislu člana 26. stav 4. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva se evidentiraju kao redovni sati rada do mjesečnog fonda radnih sati, i kao takvi se moraju isplatiti u cijelosti kao radni sati.

Sporno je među parničnim strankama da li je tuženi pravilno obračunavao plaću tužiteljima ili je pak istu trebao obračunavati sa ukupnim fondom sati od po 12 radnih sati bez odbijanja dnevnog odmora te da li postoji dogovor između tuženog i sindikata radnika vezano za primjenu člana 26. stav 4. Kolektivnog ugovora, odnosno da li se poštuje odredba člana 26. istoga i pravilno obračunava plaća i pauza za odmor u toku radnog dana tužiteljima, kao i prigovor pasivne legitimacije.

U smislu navedenog prvostepeni sud citira relevantne odredbe i to:

Člana 19. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblastima rudarstva u F BiH („Službene novine F BiH“, broj 17/20) je navedeno da raspored godišnjeg rada vremena za pojedine dane, početak i završetak radnog vremena, kao i trajanje i vrijeme dnevnog odmora, uređuju se pravilnikom o radu u skladu sa specifičnosti poslovanja poslodavca.

Pravilnik o radu tužene u čl. 55. i 56. je regulisao pitanje odmora u toku rada, dnevni i sedmični odmor. U članu 55. stav 1. Pravilnika je navedena zakonska odredba čl. 44. stav 1. Zakona o radu gdje je navedeno da radnik ima pravo na

odmor u toku trajanja radnog dana u trajanju od 30 minuta koji ne može biti na početku ili na kraju radnog vremena, te je u stavu 4. ovog člana navedeno da se dnevni odmor ne uračunava u radno vrijeme.

Kolektivnim ugovorom u članu 26. je regulisano u stavu 1. na isti način kao i u Pravilniku i u Zakonu način korištenja odmora u toku rada u trajanju 30 minuta. Međutim, ovaj član u stavu 2. ima izuzetak koji se odnosi na radnike koji rade u podzemnoj i površinskoj eksploataciji kao i na mjestima gdje se rad ne može prekidati zbog sigurnosti i prirode tehnološkog procesa, te je dalje navedeno da ovaj odmor može biti podijeljen u više kratkih pauza ali ne više od 30 minuta i da se ostvareni sati rada iz prethodnog stava evidentiraju kao redovni sati rada do mjesečnog fonda sati, a način korištenja prava i radna mjesta iz ovog člana utvrdit će poslodavac u konsultaciji sa sindikatom.

Članom 142. Zakona o radu je regulisano da je kolektivni ugovor obavezan za strane koje su ga zaključile, kao i za strane koje su mu naknadno pristupile.

Slijedom navedenog prvostepeni sud nalazi da tuženi iako svoj Pravilnik o radu nije uskladio sa članom 26. Granskog kolektivnog ugovora, u konkretnom slučaju ima se primijeniti Kolektivni ugovor o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblastima rudarstva u F BiH.

U pogledu prigovora pasivne legitimacije prvostepeni sud je uvidom u memorandumu ugovora o radu zaključen između tužitelja i tuženog utvrdio da je naveden naziv tuženog kao i u tužbi, kao i u svim citiranim odlukama o visini boda za svaki mjesec pojedinačno od 2019. godine, kao i u Pravilniku o radu tuženog, gdje je tuženi označen kao u tužbi. U rješenju o izmjenama podataka registra Općinskog suda u Travniku, broj 051-0 –Reg-21-000192 od 06.04.2021. godine tuženi je upisan kao Rudnik uglja Gračanica d.o.o. Gornji Vakuf-Uskoplje, a osnivač firme je JP Elektroprivreda d.d. Sarajevo. Iz naprijed navedenog je vidljivo da je vršeno usklađivanje naziva tuženog u skladu sa Zakonom o privrednim društvima kao i promjena ovlaštenog lica za zastupanje, stoga ne stoji prigovor nedostatka pasivne legitimacije na strani tuženog jer je tuženi pravilno označen (što je prethodno u tužbi naveden naziv osnivača tuženog ne dovodi u pitanje pasivnu legitimaciju tuženog jer je nesporno utvrđeno da su svi tužitelji radnici tuženog).

Prvostepeni sud je na temelju izvedenih materijalnih dokaza, iskaza saslušanih parničnih stranaka i to tužitelja M. H. i N. H. te zastupnika po zakonu tuženog direktora O. S., iskaza svjedoka F. T. i M. Č., kao i vještačenja po stalnom sudskom vještaku finansijske struke E. Č., te njihovom ocjenom shodno članu 8. i 123. Zakona o parničnom postupku F BiH, utvrdio slijedeće, a što se u bitnom može sumirati na način:

- da su tužitelji sa tuženim zaključili ugovor o radu na neodređeno vrijeme i sa istim zasnovali radni odnos te da svi rade na poslovima površinskog kopa i eksploatacije u rudniku;

-da u toku rada koriste pauzu u više dijelova;

- da u evidenciju knjige satnica za sve tužitelje je evidentirano da su tužitelji svaki drugi dan u mjesecu radili po 12 radnih sati kako im je to i evidentirano u šihtnim knjigama i da im je po istim dnevna pauza uračunavana u radno vrijeme, a da tuženi nema odluku vezano za navedeni način rada, kao ni odluku o korištenju dnevnog odmora u toku rada;
- da je stupanjem na snagu izmjena Zakona o radu 2018. godine tuženi imao dogovor sa Sindikatom ali za sve uposlene a ne samo za radnike na površinskoj eksploataciji (tužitelje) da poveća plaću i izvrši drugačiji obračun plaće jer se tad po zakonu dnevni odmor od 30 minuta nije više mogao obračunavati kao vrijeme na radu i plaćati, te je i prešao sa obračunskog načina računanja radnog vremena od 8 na 7 i po sati i od 12 na 12 i po sati;
- da je vještačenjem po vještaku financijske struke Č. E. sud utvrdio da tuženi iako po šihtnim knjigama evidentira da tužitelji rade 12 sati obračun vrši drugačije, odnosno ne obračunava im 12 radnih sati kod obračuna place nego isti umanjuje i obračunava da su dnevno radili 11 sati i 25 minuta
- da je vještak utvrdio da tužiteljima po osnovu obračuna place po 12 sati kako su radili odnosno po 7 radnih sati dnevno za utuženi period je tuženi manje isplatio i to M. H. 2.544,38 KM, Z. Š. 1.817,51 KM, I. T. 2.319,87 KM, J.Š. 3.133,06 KM, O. M. 708,26 KM, H. S. 2.839,66 KM, Č. B. 3.912,82 KM, N. H. 3.621,78 KM, N. B. 3.497,41 KM i A. Š. 2.0784,08 KM pa je stoga sud i udovoljio tužbenom zahtjevu koji je preciziran u skladu sa nalazom vještaka financijske struke,

pa je kod naprijed utvrđenog zaključio da tuženi pogrešno smatra i pogrešno tumači da je imao dogovor sa Sindikatom i dogovorio drugačiji način primjene odredbe člana 26. stav 4. GKU. Činjenica da li tužitelji koriste tri puta pauzu za odmor u toku rada kada rade 12 sati za presuđenje u ovoj pravnoj stvari nije od uticaja. Bitno je da tužitelji rade 12 sati te da im se u smislu člana 26. stav 3. Kolektivnog ugovora ostvareni sati po osnovu pauze u toku rada evidentiraju kao redovni sati do mjesečnog fonda radnih sati i da se isti imaju platiti jer je tuženi tužiteljima kao svojim radnicima dozvolio i utvrdio povoljnija prava što se tiče korištenja dnevnog odmora, a za obračun place i naknadu za dnevni odmor u konkretnom slučaju se primjenjuju odredbe člana 26. stav 3. GKU jer je to najpovoljnije za tužitelje u smislu odredbe člana 19. stav 2. Zakona o radu, slijedom čega je udovoljio preciziranom tužbenom zahtjevu tužitelja u cijelosti. Odluka o kamatama temelji se na odredbi člana 277. Zakona o obligacionim odnosima. Odluka o troškovima postupka je donesena temeljem odredbe člana 386. Zakona o parničnom postupku F BiH.

Prednja odluka prvostepenog suda nije pravilna i zakonita.

Po nalaženju ovog suda, žalbom se opravdano ukazuje da tužena strana nije pravilno označena u podnesenoj tužbi od 21.06.2022. godine, na što je punomoćnik tuženog ističući prigovor nedostatka pasivne legitimacije također ukazivao i na pripremnom ročištu od 23.09.2022. godine, o kojem materijalno

pravnom pitanju prvostepeni sud nije odlučio u toku postupka, te je tužena strana pogrešno označena i u pobijanoj presudi kao Javno preduzeće Elektroprivreda BiH d.d. Sarajevo - Zavisno društvo Rudnik uglja „Gračanica“ d.o.o. Gornji Vakuf-Uskoplje, Humac bb. Naime, iz rješenja registarskog suda o izmjenama podataka broj: 051-0-Reg-21-000 192 od 06.04.2021. godine, koje je punomoćnik tuženog predočio prvostepenom sudu na pripremnom ročištu i koje se nalazi u spisu predmeta, je vidljivo da je u sudski registar upisano društvo Rudnik uglja „Gračanica“ d.o.o. Gornji Vakuf-Uskoplje, skraćena oznaka: RU „Gračanica“ d.o.o. Gornji Vakuf-Uskoplje, sjedište: Humac bb., Gornji Vakuf-Uskoplje, čiji osnivač je Javno preduzeće Elektropivreda BiH d.d. Sarajevo. Također, iz pismena koja se nalaze u spisu predmeta (odgovora na tužbu, potpisane i ovjerene punomoći, platnih lista za tužitelje) proizilazi da tužena strana posluje pod punim nazivom Rudnik uglja „Gračanica“ d.o.o. Gornji Vakuf-Uskoplje i pod skraćenom oznakom RU „Gračanica“ d.o.o. Gornji Vakuf-Uskoplje.

Kako se postupak po podnesenoj tužbi vodio protiv pravnog lica koje kao takvo ne postoji, jer nije upisano u sudski registar poslovnih subjekta, pa ne može biti ni stranka u postupku, a prvostepeni sud je propustio da riješi istaknuti prigovor nedostatka pasivne legitimacije koji je materijalno pravne prirode, to je presuda prvostepenog suda nepravilna, a u konačnici i neprovodiva obzirom na usvojeni tužbeni zahtjev tužitelja.

Pored navedenog opravdano se u žalbi ukazuje na povrede odredaba člana 8. Zakona o parničnom postupku F BiH što čini upitnim izneseno činjenično utvrđenje prvostepenog suda pa time i pravilnost primjene materijalnog prava.

Naime, u tom pravcu ovaj sud primjećuje da iako pravilno prvostepeni sud zaključuje da se u konkretnom slučaju ima primijeniti Kolektivni ugovor o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti rudarstva u Federaciji Bosne i Hercegovine, međutim za primjenu člana 26. stav 2. GKU ne iznosi odlučne činjenice, a to je koliko je ukupno iznosila pauza radnika obzirom na kontradiktorne izjave saslušanih tužitelja i svjedoka istih a spram iskaza direktora tuženog i svjedoka tuženog u toku 12 satnog radnog vremena koji predstavlja rad u turnusu jer se navodi da su slijedeći radni dan bili slobodni i da li su isti evidentirani kao redovni sati do mjesečnog fonda sati (stav 3. istog člana), već samo preporučava dijelom iskaze stranaka i svjedoka a bez da je utvrđen način korištenja prava kod takvog rada odnosno isto nije dovedeno u vezu sa materijalnim dokazima, kao i nalazom i mišljenjem vještaka, dakle u tom pravcu sud ne daje jasne i logične razloge u smislu odredbe stava 4. istog člana tj. konsultacije između Sindikata i poslodavca a za koji tužitelji tvrde da ne znaju, odnosno na temelju čega smatra da je opravdan zahtjev za razliku plate isključivo u smislu odredbe člana 26. stav 3. citiranog ugovora a bez da je konkretni odnos posmatran u smislu i ostalih odredbi ovog člana koji glasi:

„ (1) Radnici imaju pravo korištenja odmora u toku rada u trajanju od 30 minuta, a koji se ne uračunava u radno vrijeme. Pauza za korištenje odmora u toku rada ne

smije biti određena u prva dva sata nakon početka rada, niti u zadnja dva sata prije okončanja rada.

(2) Izuzetak u odnosu na stav (1) ovog člana odnosi se na radnike koji rade u podzemnoj i površinskoj eksploataciji i na radnim mjestima gdje se rad ne može prekidati zbog sigurnosti i prirode tehnološkog procesa. Vrijeme trajanja odmora u toku rada u ovom slučaju može biti podijeljeno u više kratkih pauza, s tim da ukupna pauza ne može iznositi više od 30 minuta.

(3) Ostvareni sati rada po osnovu iz prethodnog stava evidentiraju se kao redovni sati rada do mjesečnog fonda radnih sati.

(4) Način korištenja prava i radna mjesta iz ovog člana utvrditi će poslodavac u konsultaciji sa sindikatom.“

Obzirom da je vještak u svom nalazu naveo da ukoliko sud utvrdi da radnici imaju ukupnu pauzu u trajanju od 1 sat i 30 minuta u toku rada od 12 sati, onda je po vještaku nesporno da je jedna pauza definisana članom 26 GKU i evidentirana u redovno radno vrijeme, a druga pauza od 45 koju GKU ne propisuje, niti se evidentira a niti plaća jer to nije vrijeme koje su radnici radili, niti je vrijeme pauze koje im je priznato kao redovno radno vrijeme od 45 minuta (30 minuta za rad od 8 sati) te je u tom slučaju obračun plaća tužitelja izvršen uz poštivanje člana 26. GKU, odnosno tužiteljima ne pripada naknada na ime razlike plaće, uz napomenu da je ovo pravno pitanje koje prepušta sudu, a na koje pravno pitanje očitao nije odgovorio prvostepeni sud odnosno u slučaju da je smatrao da je dati nalaz i mišljenje nepotpun ili nerazumljiv, propustio tražiti dopunu u smislu odredbe člana 155. stav 2. Zakona o parničnom postupku F BiH, već i tek paušalno navodi da je „tuženi tužiteljima kao svojim radnicima dozvolio i utvrdio povoljnija prava što se tiče korištenja dnevnog odmora, a za obračun plate i naknade za dnevni odmor se ima primijeniti član 26. stav 3. GKU“.

Dakle, osnovano u žalbi se navodi da prvostepena presuda nema valjanih razloga u pogledu prigovora tuženog iznesenih u toku postupka u pogledu primjene materijalnog prava na osnovu kojih je dosuđena razlika plate, te je na navedeni način tuženom onemogućeno pravično suđenje, jer na temelju obrazloženja kojeg nema, ne može saznati razloge za takvu odluku, pa samim tim ni adekvatno uložiti pravne lijekove, a čime je sud povrijedio odredbu člana 191. stava 4 Zakona o parničnom postupku F BiH. Naprijed navedeni stav, o pravu stranke na adekvatno obrazloženje odluke suda, zauzet je i od strane Ustavnog suda BiH u odluci AP-2478/06 od 17.09.2008. godine i od strane Vrhovnog suda Federacije BiH u presudi, broj: 63 0 P 002062 09 Rev od 20.01.2011.godine. Kako je po nalaženju ovog suda obrazloženje pobijane presude nejasno i nepotpuno i ne sadrži ocjenu provedenih dokaza, onda se i razlozi na kojima je zasnovana pobijana presuda iskazuju paušalnim, proizvoljnim i za sada neprihvatljivim. Nepostupanje suda u pogledu ocjene dokaza na način kako to predviđa odredba člana 8. i 123. Zakona o parničnom

postupku i člana 191. stav 4. istog zakona u odnosu na jasno i valjano obrazloženje odluke, koje su imperativnog karaktera, uticalo je na donošenje nezakonite i nepravilne odluke u smislu člana 209. Zakona o parničnom postupku. Kako su počinjene povrede takve prirode da ih može otkloniti samo prvostepeni sud, po osnovu iz člana 224. stav 1. tačka 3. i 227. Zakona o parničnom postupku, pobijanu presudu je valjalo ukinuti i predmet vratiti prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku, pa tako i u pogledu rješenja o ispravci presude obzirom da sud nije mogao u smislu odredbe člana 195. citiranog zakona ispravljati dosuđene iznose po prijedlogu tužitelja jer je evidentno iz zapisnika sa glavne rasprave od 17.01.2023. godine da je punomoćnik tužitelja precizirao tužbeni zahtjev i koji zapisnik je potpisan bez primjedbi, i iako je punomoćnik tuženog ukazao odmah da iskazani iznosi nisu u saglasnosti s nalazom i mišljenjem vještaka, a na što se tužitelj oglušio, slijedom čega se ne može govoriti da precizirani tužbeni zahtjev nije bio izraz volje stranaka, odnosno da se isto ima smatrati kao greška u pisanju brojeva.

U ponovnom postupku, prvostepeni sud će najprije otkloniti nepravilnosti na koje mu je ukazano u ovom rješenju, tako što će pozvati tužitelje da shodno aktuelnim podacima iz sudskog registra pravilno označi tuženu stranku u podnesenoj tužbi, a potom će provesti postupak u svemu shodno odredbama Zakona o parničnom postupku i donijeti pravilnu i zakonitu odluku za koju će dati valjane i obrazložene razloge. Istovremeno u smislu odredbe člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku ostavlja se prvostepenom sudu da odluči o cjelokupnim troškovima parničnog postupka, pa tako i o troškovima povodom izjavljenih pravnih lijekova.

Predsjednica vijeća

Katica Jozak-Mađar, v.r.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 49 0 P 065124 23 Gž

Novi Travnik, 30.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari predlagatelja D. K., sin B. iz F.,... i L. K. rođ. K., kći M. iz K., ... trenutno nastanjena u A., zastupana po punomoćnicima E. S. i Z. S., advokatima iz V., ...radi razvoda braka, odlučujući po žalbi predlagateljice L. K. izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 P 065124 23 P od 11.10.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 30.01.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba predlagateljice L. K. se uvažava i u dijelu stava 3. izreke preinačava presuda Općinskog suda u Kiseljaku broj: 49 0 P 065124 23 P od 11.10.2023. godine tako da se obveza predlagatelja D. K. na plaćanje doprinosa za izdržavanje malodobne djece umjesto od dana donošenja presude (11.10.2023. godine), određuje počev od 28.03.2023. godine kao dana podnošenja tužbe.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda (stav 1. izreke) razveden je brak predlagatelja D. K. i L. K., zaključen u F. dana ... godine. Stavom 2. izreke presude određeno je da će malodobna djeca stranaka A. K. rođena ... godine i A. K. rođena ... godine, živjeti sa predlagateljicom-majkom L. K., a kod oca-predlagatelja D. K. boraviti će po njihovom dolasku u BiH svaki drugi vikend u mjesecu od petka do nedjelje navečer, polovinu ljetnih i zimskih školskih raspusta, kao i polovinu vjerskih i državnih praznika. Stavom 3. izreke presude obavezan je predlagatelj D. K. doprinositi za izdržavanje malodobne djece u visini od po 200,00 KM mjesečno, počev od 11.10.2023. godine kao dana donošenja presude, pa ubuduće do svakog 10-og u mjesecu za tekući mjesec, na tekući račun majke i zakonske zastupnice, sve dok za to budu postojali zakonski razlozi ili do drugačije odluke suda. Stavom 4. izreke presude odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Pravovremeno podnesenom žalbom predlagateljice L. K. prvostupanjska presuda se pobija samo u pogledu određivanja početka obveze davanja doprinosa za izdržavanje malodobne djece, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje ili da se presuda u pobijanom dijelu preinači. U žalbi ističe da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je obvezao predlagatelja-oca na izdržavanje malodobne djece od dana donošenja presude 11.10.2023. godine, umjesto od dana podnošenja tužbe 28.03.2023. godine. U svezi s tim navodi da ne

spori da je u toku postupka bila suglasna da se brak razvede, da malodobna djeca žive s njom, da ista brine o njima, da se u međuvremenu odselila u R. Nj. zajedno sa djecom još u 05. mjesecu 2021. godine, da je u odgovoru na tužbu od 11.08.2023. godine i na ročištu od 11.09.2023. godine predlagala da obveza izdržavanja za malodobnu djecu teče od dana podnošenja tužbe tj. 28.03.2023. godine, a ne od dana donošenja presude_11.10.2023. godine (što nije evidentirano na zapisniku), a sve shodno odredbama Porodičnog zakona F BiH koji propisuje da prava i obveze izdržavane osobe počinju od podnošenja zahtjeva ili od dana donošenja odluke ako se utvrdi da je roditelj sa kojim dijete ne živi redovno novčano izdržavao malodobnu djecu. Treba imati u vidu da je žaliteljica isticala da tužitelj-predlagatelj za vrijeme od prekida faktičke bračne zajednice pa do dana pisanja ove žalbe ni na koji način nije učestvovao u podizanju djece, te da je žaliteljica sama izdržavala i podizala malodobne kćerke, pa smatra da je došlo do pogrešne primjene odredaba člana 215., 235., 236. i 244. Porodičnog zakona F BiH. Povrede odredaba parničnog postupka iz člana 7., 8., 123., 126. i 191. stav 4. ZPP F BiH ogledaju se u činjenici da je sud propustio da izvrši ocjenu svih dokaza, čime je potpuno izostalo obrazloženje u pravcu početka obveze oca za izdržavanje malodobne djece. Sud je trebao imati u vidu i činjenicu da predlagatelj-otac ima dovoljno prihoda jer je primatelj dvije mirovine, kao i primanja od povremenih radova koje obavlja, što je u svom iskazu na ročištu od 11.09.2023. godine i potvrdio, te činjenicu da nije osporio da od prekida faktičke bračne zajednice nikada nije finansijski učestvovao u izdržavanju malodobne djece, što je svakako trebalo cijeliti prilikom donošenja odluke u pogledu početka obveze izdržavanja.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Naime, prema stajalištu ovog suda, obveza izdržavanja davatelja izdržavanja prema drugim osobama (ranijem supružniku, djetetu iz ranijeg braka, vanbračnom djetetu) se određuje u pravilu od vremena podnošenja zahtjeva. Međutim, ako u tužbi ili tijekom postupka (radi utvrđenja da brak ne postoji, da se brak poništava ili razvodi, da se utvrdi materinstvo ili očinstvo) nije postavljen zahtjev za izdržavanje, a tužbeni zahtjev bude usvojen, sud će tada po službenoj dužnosti odlučiti o izdržavanju izdržavane osobe od vremena donošenja presude (član 308. stav 1. Porodičnog zakona). Izdržavanje se određuje unaprijed u mjesečnim novčanim iznosima (član 244. Porodičnog zakona).

U konkretnom slučaju, tužbu za razvod braka je podnio D. K. i u tužbi predložio da se zajednička malodobna djeca povjere tuženoj-majci, a tužitelj obveže da doprinosi za izdržavanje djece mjesečne iznose od po 150,00 KM počev od dana presuđenja pa ubuduće dok za to postoje zakonski uvjeti. U tijeku parnice stranke su se usaglasile da se brak razvede sporazumno, također su postigle sporazum vezano za povjeravanje malodobne djece majci, visini izdržavanja malodobne djece od po

200,00 KM mjesečno i održavanju međusobnih odnosa i kontakata oca sa malodobnom djecom. Presudom prvostupanjskog suda određena je obveza oca na plaćanje doprinosa za izdržavanje malodobne djece počev od 11.10.2023. godine kao dana donošenja presude.

Po nalaženju ovog suda, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo kada je obvezu predlagatelja-oca na plaćanje mjesečnih doprinosa za izdržavanje malodobne djece odredio sa početkom od dana donošenja prvostupanjske presude, jer se stranke, u konkretnom slučaju, kako to proizilazi iz stanja spisa predmeta u tom pogledu nisu sporazumjevale niti postigle suglasnost.

Kako je zahtjev za izdržavanje malodobne djece postavljen u tužbi za razvod braka, onda se obveza roditelja, s kojim malodobna djeca ne žive, da doprinosi mjesečne iznose za izdržavanje djece, određuje od vremena podnošenja tužbe prvostupanjskom sudu, odnosno od dana 28.01.2023. godine. Stoga je ovaj sud uvažio žalbu predlagateljice-majke malodobne djece i u tom dijelu u stavu 3. izreke preinačio presudu prvostupanjskog suda primjenom odredbe člana 229. stav 1. točka 4. Zakona o parničnom postupku.

U preostalom dijelu u kome se nije pobijala prvostupanjska presuda ostaje neizmijenjena.

Predsjednik vijeća
Senad Begović

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 I 160554 23 GŽ 4

Novi Travnik, 30.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća, u izvršnom predmetu tražitelja izvršenja iQR d.o.o. Sarajevo, Ul. Emerika Bluma br. 1., Sarajevo (ranije Heta d.o.o. Sarajevo kao pravni sljednik Hypo-Alpe-Adria-Leasing d.o.o. Mostar), zastupan po punomoćniku V. S., advokatu iz B., Ul. ...protiv izvršenika Lj. B. iz V. zastupana po punomoćniku M. B., odvjetniku iz V., radi izvršenja na nepokretnostima i naplate novčanog iznosa od 66.024,82 KM, odlučujući po žalbi izvršenika izjavljenoj protiv rješenja o namirenju Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 I 160554 19 I od 21.06.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 30.01.2024. godine, donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Žalba izvršenika se odbija kao neosnovana i u stavu I. i II. izreke potvrđuje rješenje o namirenju Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 I 160554 19 I od 21.06.2023. godine.

Obrazloženje

Rješenjem o namirenju prvostupanjskog suda riješeno je kako slijedi:

I- Dosudom nepokretnosti upisane u zk. ul. broj: ...KO SP-Mošunj Mali, broj parcele ..., oznake stambeno poslovna zgrada i dvorište Bila kp. br...., površine 500 m², dosadašnje vlasništvo izvršenika Lj. B. iz V. sa dijelom 1/1., kupac - hipotekarni povjeritelj Bora d.o.o. Banja Luka, na koga je u toku trajanja ovog izvršnog postupka shodno notarski obrađenom Ugovoru o ustupanju potraživanja kod Notara S. H. iz S. OPU-IP-499/2019 od 12.06.2019. godine i stanju zemljišne knjige preneseno osigurano potraživanje tražitelja izvršenja koje ima prema izvršeniku B. Lj. u cijelosti je namiren sa potraživanjem .

II- Troškovi izvršnog postupka u iznosu od 7.042,50 KM, a koji se odnose na troškove sudske takse na prijedlog i rješenje o izvršenju u iznosu od 500,00 KM, troškove vještačenja po vještaku građevinske struke u iznosu od 400,00 KM, te troškove zastupanja po punomoćniku u ukupnom iznosu od 6.142,50 KM, namiriće se iz kupoprodajne cijene uplatom na račun tražitelja izvršenja iQR d.o.o. Sarajevo, dok će se ostatak kupoprodajne cijene u iznosu od 96.616,49 KM vratiti kupcu Bora d.o.o. Banja Luka.

III- Odbija se zahtjev tražitelja izvršenja za namirenje troškova postupka na ime sastava odgovora na prigovor na rješenje o izvršenju, te sastava odgovora na žalbe izvršenika u ukupnom iznosu od 4.393,35 KM, kao neosnovan.

Protiv navedenog rješenja u stavu 1. i 2. izreke žalbu je pravovremeno izjavio izvršenik iz svih zakonskih razloga, s prijedlogom da se pobijano rješenje ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje ili da se rješenje preinači tako što bi se obustavio postupak. U žalbi isitiče da je prvostupanjski sud odredio ročište za diobu, na koje se odazvao samo punomoćnik izvršenika. Već sama ta činjenica je znakovita u smislu da su i tražitelj izvršenja i založni vjerovnik svjesni da ne postoje dva potraživanja, nego samo jedno potraživanje (potraživanje založnoga vjerovnika), pa je onda, logično, izostalo njihovo pojavljivanje na ročištu. Pobijano rješenje je nejasno jer nije obrazložen odnos dvaju potraživanja (potraživanja tražitelja izvršenja i založnog vjerovnika), iako je tijekom postupka, ali i na ročištu za diobu izvršenik na tomu inzistirao. Prvostupanjski sud se nije na nedvosmislen način izjasnio, a kako to zahtijevaju pravni standardi koji odluke čine pravičnim, koje potraživanje prema izvršeniku postoji. Da li postoji potraživanje tražitelja izvršenja ili potraživanje založnog vjerovnika ili i tražitelja izvršenja i založnog vjerovnika. Prema stavu I izreke pobijanog rješenja potraživanja založnoga vjerovnika su u cijelosti namirena. Međutim, nedostaje jasno obrazloženje što se desilo sa potraživanjem tražitelja izvršenja. Da li to potraživanje postoji ili ne postoji? Ako ne postoji, kada je prestalo postojati? Ako je prestalo postojati, zbog čega se vodio postupak radi naplate nepostojećeg potraživanja. Tražitelj izvršenja u ovoj stvari nije založni vjerovnik. Ne može tražitelj izvršenja voditi postupak radi naplate potraživanja založnog vjerovnika. Tek kada se pruže odgovori na ova pitanja sudska odluka bi bila jasna. Nadalje, prvostupanjski sud je odredio da troškovi postupka iznose 7.042,50 KM, jasno je obrazložio koje troškove nije priznao (navodeći konkretne radnje poduzete od strane punomoćnika tražitelja izvršenja), dok za troškove zastupanja u iznosu od 6.142,50 KM nedostaju navodi o konkretnim poduzetim radnjama punomoćnika, tako da se ni ta odluka ne može preispitati. Stavom II izreke pobijanog rješenja je odlučeno da se troškovi postupka od 7.042,50 KM imaju namiriti iz kupoprodajne cijene na račun tražitelja izvršenja. Zašto baš na račun tražitelja izvršenja kada je i to potraživanje preneseno na založnog vjerovnika? Prema članu 2. Ugovora o ustupanju potraživanja obrađenog od strane notara S. H. ustupaju se potraživanja, prava, zahtjevi i interesi tražitelja izvršenja prema pravnom prethodniku izvršenika (STR Babić-Podrum), koja proizlaze iz Ugovora o financijskom leasingu pokretnina BiH/5181407 od 17.07.2003. godine zaključenog između pravnih prethodnika izvršnih stranaka, kao i svi zahtjevi, tužbeni zahtjevi, pravni lijekovi i ostala prava ustupioaca i založnog povjerioca, bilo da su poznati ustupiocu i založnom povjeriocu ili ne, prema dužniku ili njegovim povezanim licima, agentima, predstavnicima, ugovornim stranama, savjetnicima ili trećim licima koji su na bilo koji način u vezi sa ili proizilaze iz sredstava navedenim (podebljane riječi od strane izvršenika) u tačkama I. i II. gore (u daljem tekstu „potraživanja“) prenose se na primaoca. Dakle, ne postoji nikakva dilema. Tražitelj izvršenja je cjelokupno potraživanje prema izvršeniku (glavni dug, kamate, troškovi postupka) prenio na primatelja „Boru“ d.o.o. Banja Luka. Stoga troškovi postupka ne mogu biti potraživanja tražitelja izvršenja, nego založnog vjerovnika. Ovo, tim prije što prvostupanjski sud

navodi da prema Potvrdi o stanju duga na dan 28.04.2022. godine potraživanje založnog vjerovnika iznosi 248.792,60 KM, a u koji iznos su uračunati i troškovi od 3.230,07 KM. Osim toga, prema odredbi člana 109. stav 2. Zakona o izvršnom postupku, pri donošenju rješenja o namirenju uzet će se u obzir samo ona potraživanja po kojima je rješenje o izvršenju postalo izvršno najkasnije na dan ročišta za diobu. Međutim, prvostupanjski sud, iako zna da na dan ročišta za diobu ne postoji potraživanje troškova postupka od 7.042,50 KM utvrđeno izvršnim rješenjem, uzima u obzir takvo potraživanje donošenjem pobijanog rješenja. Inače, prvostupanjski sud se poziva na apsolutno neadekvatne odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine br. U-3/16 od 01.12.2016. godine i AP-4380/13 od 22.12.2016. godine, jer u predmetima iz kojih potječu spomenute odluke nije ista činjenično-procesna situacija kao u ovom predmetu. U tim predmetima nije došlo do ustupanja potraživanja tražitelja izvršenja. Stoga se drugostupanjskom sudu predlaže da preinakom pobijanog rješenja obustavi postupak jer je tijekom izvršnog postupka prestalo postojati potraživanje tražitelja izvršenja ili da ga ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu kako bi na jasan način obrazložio svoja stajališta imajući u vidu navode iz ove žalbe.

Odgovor na žalbu koji je podnesen od strane Eos Matrix d.o.o. za poslovne usluge Sarajevo, ovaj sud nije uzeo u obzir iz razloga što ovo pravno lice nije bilo stranka u postupku koji je prethodio donošenju pobijanog rješenja o namirenju.

Nakon što je ispitao rješenje o namirenju prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbama člana 221. i 236. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), u svezi sa članom 21. stav 1. Zakona o izvršnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj: 32/03, 52/03, 33/06, 39/06, 39/09, 35/12 i 46/16), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Suprotno žalbenim navodima izvršenika, prvostupanjski sud je pravilno postupio kada je nakon pravomoćnosti rješenja o dosudi nekretnina kupcu Bora d.o.o. Banja Luka, koji je istovremeno i založni povjerilac na koga je tražitelj izvršenja u tijeku ovog izvršnog postupka prenio sva svoja novčana potraživanja koja je imao prema izvršeniku Ljubici Babić zajedno sa uknjiženim založnim pravom, donio rješenje o namirenju u kojim je u stavu I izreke sadržano utvrđenje da je založni povjerilac kupovinom založenih nekretnina u cijelosti namiren sa potraživanjem koje je imao prema izvršeniku Lj. B.. Dakle, radi se o potraživanju koje je tražitelj izvršenja imao prema izvršeniku Lj. B., koje potraživanje je tražitelj izvršenja pravnim poslom u cijelosti prenio na Bora d.o.o. Banja Luka, a koji se na temelju tog pravnog posla uknjižio kao založni povjerilac na nekretninama izvršenika, te je kupovinom tih nekretnina u ovom izvršnom postupku u cijelosti namiren sa (prenesenim) potraživanjem iz vrijednosti kupljenih nekretnina. Ovakav zaključak proizilazi i iz obrazloženja pobijanog rješenja prvostupanjskog suda. Prema tomu, na naprijed izloženi način prestalo je postojati potraživanje založnog povjerioca, ali i potraživanje tražitelja izvršenja prema izvršeniku Lj. B., koje je bilo osigurano založnim pravom (hipotekom) na nekretninama koje su dosuđene založnom povjeriocu. Okolnost da odlukom suda nije dopušteno stupanje založnog povjerioca u ovaj izvršni postupak na mjesto tražitelja izvršenja nakon izvršenog prijenosa

potraživanja, nije od značaja niti uticaja na pravilnost provedenog postupka koji je okončan donošenjem rješenja o namirenju.

Što se pak tiče žalbenih prigovora koji su upućeni odluci o troškovima koji su određeni tražitelju izvršenja i koji će se namiriti iz kupoprodajne cijene koju je uplatio založni povjerilac, navodima da odluka nije obrazložena i da se ne može ispitati, ovaj sud ovakve prigovore nije razmatrao niti cijenio, jer pobijanom odlukom ni na koji način nisu povrijeđena prava izvršenika, a izostale su žalbe tražitelja izvršenja i založnog povjerioca kao zainteresiranih stranaka.

Zbog svega izloženog, ovaj sud je primjenom primjenom odredaba člana 235. stav 1. točka 2. Zakona o parničnom postupku u svezi sa članom 21. stav 1. Zakona o izvršnom postupku odbio žalbu izvršenika kao neosnovanu i potvrdio rješenje o namirenju prvostupanjskog suda.

U preostalom dijelu u kome se nije pobijalo (stav III izreke) prvostupanjsko rješenje ostaje neizmijenjeno.

Predsjednik vijeća
Senad Begović

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SREDIŠNJA BOSNA/SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 Mal 201314 23 GŽ
Novi Travnik, 31.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Alma Islamović, kao predsjednica vijeća, Denis Trifković i Senad Begović, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Općina Novi Travnik, zastupana po Općinskom pravobranilaštvu Travnik, protiv tužene A. N. iz N. T...., radi raskida ugovora i povrata novčanih sredstava, vrijednost spora 3.000,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj na presudu Općinskog suda u Travniku broj : 51 0 Mal 201314 22 Mal od 13.04.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 31.01.2024. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Žalba se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mal 201314 22 Mal od 13.04.2023. godine.

Obrazloženje

Pobijanom prvostepenom presudom odlučeno je : Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Raskida se Ugovor o finansiranju omladinskog start-up biznisa "Dječija igraonica" broj 01-11-1895-9/21 od 05.10.2021. godine između tužitelja i tužene. Obavezuje se tužena da tužitelju isplati novčani iznos od 3.000,00 KM na ime glavnog duga po osnovu povrata uplaćenih novčanih sredstava sa zakonskom zateznom kamatom počev od 05.10.2021. godine, pa do konačne isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka, a sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja (stav I.izreke).

Svaka strana snosi svoje troškove postupka“ (stav II.izreke).

Na ovu odluku žalbu je blagovremeno izjavio tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.U obrazloženju žalbe navodi da sud nije cijenio sve izvedene dokaze na način predviđen članovima 7, 8, 123. i 124. Zakona o parničnom postupku, a posebno nije dao ocjenu provedenih materijalnih dokaza, tj. sadržaju Ugovora o finansiranju omladinskog start-up biznisa „Dječija igraona“, koji je zaključen između tužiteljice i tužene dana, 05.10.2021 .god. te iskaza tužene o priznanju a ista nije ispoštovala odredbe zaključenog Ugovora.Predlaže da drugostepeni sud žalbu

uvaži, preinači prvostepenu presudu, usvoji tužbeni zahtjev tužitelja u cjelosti kao osnovan uz naknadu troškova parničnog postupka ili da prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu da ponovno odlučivanje.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Nakon što je ispitao osporenu odluku u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 221. Zakona o parničnom postupku (Službene novine F BiH broj : 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud zaključio je sljedeće:

Žalba nije osnovana.

Prije svega, presuda kojom se završava spor male vrijednosti, a predmetna presuda prema članu 432. Zakona o parničnom postupku ima takve odlike budući da je označena vrijednost spora u iznosu od 3.000,00 KM, može se pobijati samo zbog povrede odredbi parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava kako to izričito i propisuje odredba člana 433. stav 1. Zakona o parničnom postupku. To znači da se presuda u sporu male vrijednosti ne može pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i prvostepeni sud je pravilno postupio kada je u pravnoj pouci o pravnom lijeku naveo razloge iz kojih se može izjaviti žalba u smislu citirane odredbe. Shodno tome, ovaj sud i nije razmatrao žalbene navode tužitelja koji se odnose na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Iz spisa i osporene presude proizlazi kako su parnične stranke pred sudom, shodno članu 7. stav 1. Zakona o parničnom postupku, izvele dokaze koje su smatrale bitnim za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. Slobodnom ocjenom izvedenih dokaza u skladu sa članom 8. i članom 123. stav 2. istog zakona, prvostepeni sud je utvrdio relevantne činjenice i primijenio materijalno pravo.

Iz činjeničnog stanja utvrđenog izvedenim dokazima pred prvostepenim sudom proizlazi kako su tužitelj i tužena dana 05.10.2021.godine zaključile Ugovor o finansiranju omladinskog start-up biznisa "Dječija igraonica" broj: 01-11-1895-9/21 a prema kojem je tužitelj tuženoj isplatio iznos od 3.000,00 KM koji je tužena iskoristila za registraciju firme, iznalaženje prostora, otvorenje igraniocce i uplatu doprinosa.Članom 7.navedenog ugovora je propisano da će dokaze iz člana korisnik dostavljati u Općinu Novi Travnik, Služba za finansije i proračun. U slučaju nepoštivanja ugovorenih obaveza općina će pokrenuti postupak raskida ovog ugovora i tražiti povrat uplaćenih sredstava srazmjerno izvršenju ugovora.Ugovorne stranke ispunile su svoje obveze na način da je tužitelj tuženoj isplatio iznos od 3.000,00 KM, a tužena je isti iskoristila za registraciju firme, iznalaženje prostora, otvorenje igraniocce i uplatu doprinosa.

Na temelju prednjih utvrđenja ispravan je stav prvostepenog suda da je tužena svoje preuzete ugovorne obaveze ispunila na način da je isplaćena sredstva u

iznosu od 3.000,00 KM iskoristila za registraciju firme, iznalaženje prostora, otvorenje igraniocce, uplatu doprinosa, a da tužitelj nije dokazao ispunjenje uslova ugovorne obaveze iz naprijed navedenog člana.7 ugovora jer tužitelj niti jednim izvedenim dokazom nije dokazao u kojoj mjeri je srazmjerno izvršen ugovor na temelju čega bi mogao zahtijevati povrat iznosa od 3.000,00 KM od tužene.

Dakle, i po ocjeni ovog suda, a suprotno razlozima žalbe, prvostepeni sud je pravilnom primjenom relevantnih odredbi Zakona o obligacionim odnosima i pravila o teretu dokazivanja (član 123. i član 126. Zakona o parničnom postupku), donio zakonitu odluku, bez navodnih povreda odredaba materijalnog prava ili odredaba parničnog postupka, kako to tužitelj u žalbi ističe.

Članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku i članom 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, propisana je obaveza sudova da obrazlože odluke. Svrha jasnog obrazloženja odluke jeste da se strankama u postupku omogući jednak i pravičan pristup sudu pod čim se podrazumijeva i mogućnost podnošenja pravnog lijeka protiv prvostepene odluke, a drugostepenom omogućava ispitivanje osporene odluke po izjavljenom pravnom lijeku. Nasuprot žalbenim navodima tužitelja, prvostepeni sud je dao potpunu i jasnu ocjenu relevantnih dokaza na kojima je zasnovao odluku u ovoj pravnoj stvari i odluku obrazložio na propisani način i u svemu zadovoljava standarde iz citiranih odredaba Zakona o parničnom postupku i Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Ostale žalbene navode ovaj sud nije cijenio iz razloga propisanih članom 231. Zakona o parničnom postupku.

Kako ne stoje žalbeni razlozi a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, temeljem odredbi 226. Zakona o parničnom postupku, žalbu je valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Predsjednica vijeća
Alma Islamović

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 P 004910 23 Gži 3

Novi Travnik, 30.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća, u izvršnom predmetu tražitelja izvršenja E. B. i E. B., zastupani po zakonskoj zastupnici majci E. H., a ona po punomoćniku I. K., advokatu iz T., protiv izvršenika N. B. iz T., ..., zastupan po punomoćniku B. B., odvjetniku iz T., radi izvršenja i naplate duga u iznosu od 19.200,00 KM, odlučujući po žalbi izvršenika izjavljenoj protiv rješanja Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 004910 21 I 5 od 28.04.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 30.01.2024. godine, donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Žalba izvršenika se djelomično uvažava i u stavu 2. izreke preinačava rješenje Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 004910 21 I 5 od 28.04.2023. godine tako da umjesto iznosa od 18.060,55 KM treba da stoji iznos od 14.090,00 KM.

Povodom žalbe izvršenika ukida se rješenje prvostupanjskog suda u stavu 3. i 4. izreke.

Obrazloženje

Rješenjem prvostupanjskog suda (stav 1. izreke) djelomično je usvojen prigovor izvršenika na rješenje o izvršenju broj: 51 0 P 004910 21 I 5 od 15.01.2021. godine za plaćeni iznos od 5.500,00 KM, za period od 01.01.2013. do 31.01.2017. godine, te je u tom dijelu obustavljen postupak i ukinute sprovedene radnje, dok se u ostalom dijelu postupak izvršenja nastavlja. Stavom 2. izreke rješenja konstatirano je da ukupan iznos duga za period od 01.01.2013. do 31.01.2017. godine iznosi 18.060,55 KM. Stavom 3. izreke rješenja određeni su troškovi izvršenika u iznosu od 749,07 KM, dok se sa viškom zahtjeva za naknadu troškova izvršenik odbija kao neosnovanim. Stavom 4. izreke rješenja određeni su troškovi tražitelja izvršenja u iznosu od 6.226,00 KM, dok se sa viškom zahtjeva za naknadu troškova tražitelj izvršenja odbija kao neosnovanim. Stavom 5. izreke rješenja konstatirano je da je u periodu od 01.01.2013. do 30.04.2022. godine ukupno uplaćeno 28.019,50 KM.

Protiv navedenog rješenja žalbu je pravovremeno izjavio izvršenik zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, uz prijedlog da se žalba uvaži, a osporeno rješenje preinači i postupak izvršenja obustavi, a tražitelj izvršenja obveže na naknadu troškova izvršnog postupka izvršeniku. U žalbi u bitnom ističe da je prvostupanjski sud u ponovnom postupku postupajući po uređenom prijedlogu za izvršenje od 16.10.2020. godine, rješenjem od 20.04.2022. godine odredio vještačenje sa zadatkom da se utvrdi ukupni iznos na ime alimentacije za period od pravomoćnosti presude, kao i iznos alimentacije počev

od 01.01.2013. do 31.12.2017. godine, da je na ročištu od 01.09.2022. godine određena dopuna vještačenja na način da vještak ekonomske struke utvrdi zakonske zatezne kamate na ukupno neisplaćeni iznos počev od 01.01.2013. do 31.01.2017. godine, da je u obrazloženju pobijanog rješenja navedeno da ukupan iznos duga prema nalazu vještaka od 09.11.2022. godine za period od 01.01.2013. do 31.01.2017. godine iznosi 18.060,55 KM, a odnosi se na zateznu kamatu od 3.970,55 KM i na glavni dug od 14.090,00 KM. Također je navedeno da je sud nalaz vještaka prihvatio kao jasan, stručan, objektivan i urađen po pravilima struke po zadatku vještačenja. Nadalje, da sprovođenje izvršenja još uvijek traje imajući u vidu da se radi o izdržavanju jer tražiteljica izvršenja prema dokumentaciji u spisu nastavlja školovanje. Izvršenik osporava obrazloženje pobijanog rješenja da punomoćnik izvršenika nije imao primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka i da nije osporio matematički izračun plaćenih alimentacija na naznačeni račun, ali da je osporio nalaz vještaka vezano za gotovinske isplate i isplate na drugi račun tražiteljice izvršenja. Dakle, prigovor izvršenika je iz navedenih razloga osnovan, jer je takvo utvrđenje suda nepotpuno, a pobijano rješenje nezakonito. U tijeku postupka punomoćnik izvršenika je izjavio da je izvršenik sukladno utvrđenju vještaka isplatio 28.019,00 KM pa bi to trebalo uzeti u obzir prilikom odlučivanja o žalbi, a također je navedeno i prigovoreno da je dopunskim nalazom vještaka utvrđen dug od 14.090,00 KM, te je u tom slučaju prijedlog tražitelja izvršenja suvišan, iz razloga što postoji mogućnost da je glavni dug manji ili da ga nema s obzirom na uplate izvršenika od zadnjih godinu dana. Također ističe da je prigovor zastare od strane izvršenika utemeljen, da sud u svom obrazloženju pogrešno tumači i primjenjuje član 370. ZOO Federacije BiH. To prije svega jer je rješenje o izvršenju broj: 51 0 P 004910 18 I 4 od 29.01.2020. godine ukinuto, kao i sve provedene radnje po istom. Slijedom navedenog jasno je da je protekao rok od deset godina koji je određen za zastaru potraživanja po sudskim odlukama sukladno ZOO F BiH. U žalbi je istaknut zahtjev za naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 720,00 KM i taksa na žalbu po odluci suda.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je ispitaio rješenje prvostupanjskog suda u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti sukladno odredbama člana 221. i 236. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), u svezi sa članom 21. stav 1. Zakona o izvršnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj: 32/03, 52/03, 33/06, 39/06, 39/09, 35/12 i 46/16), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa predmeta proizilazi da je u ponovnom postupku koji je proveden nakon donošenja ukidnog rješenja ovog suda broj: 51 0 I 004910 20 Gži 2 od 03.09.2020. godine (kojim je stavljeno van snage rješenje o izvršenju broj: 51 0 I 004910 18 I 4 od 16.02.2018. godine i predmet vraćen u fazu odlučivanja po uređenom prijedlogu za izvršenje od 26.01.2018. godine), tražitelj izvršenja podneskom od 16.10.2020. godine ponovno uredio prijedlog za izvršenje (koji se po svom sadržaju ne razlikuje od prethodno uređenog prijedloga za izvršenje), po kojem je prvostupanjski sud donio novo rješenje o izvršenju broj: 51 0 I 004910 18 I 5 od 15.01.2021. godine i odredio izvršenje radi naplate duga u iznosu od 19.200,00 KM na osnovu pravomoćne i izvršene presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 I 004910 08 P od 19.06.2008. godine i troškova izvršenja, bez navođenja zakonskih

zateznih kamata na pojedinačne neplaćene mjesečne iznose na ime zakonskog izdržavanja tražiteljica izvršenja kako je to sadržano u uređenom prijedlogu za izvršenje, ali i bez odluke kojom bi se eventualno odbio prijedlog za izvršenje radi naplate ovog sporednog potraživanja. Na rješenje o izvršenju izvršenik je pravovremeno podnio prigovor u kome je osporio visinu duga od 19.200,00 KM za period od 01.01.2013. do 31.01.2017. godine, navodima da nisu uzete u obzir uplate od 8.547,00 KM, da se protiv izvršenika po istoj izvršnoj ispravi vodi više izvršnih postupaka od kojih su neki spojeni, da je u pobliže navedenim postupcima predmet prodaje stan izvršenika i tražiteljice izvršenja proglašene kupcima za ponuđenu cijenu od 22.728,00 KM, da se u drugim postupcima (kao i predmetnom postupku) izvršenje provodi na plaći izvršenika, a u jednom predmetu obveze su u cijelosti izmirene, te da je izvršenik od razvoda braka svoje obveze redovno izvršavao. U postupku rješavanja prigovora izvršenika na rješenje o izvršenju prvostupanjski sud je održao ročište i proveo vještačenje na okolnost izvršenih uplata, te je na osnovu dopunjenog nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke od 09.11.2022. godine i usmenih pojašnjenja vještaka na nastavku ročišta utvrdio da je izvršenik u periodu od 01.01.2013. do 31.01.2017. godine uplatio na račun tražiteljica izvršenja iznos od 5.510,00 KM, da dug izvršenika za navedeni period iznosi 14.090,00 KM, da izračunati iznos dospjele zatezne kamate za isti period zaključno sa 31.01.2017. godine iznosi ukupno 3.970,550 KM, te da je izvršenik platio do aprila 2022. godine ukupno 28.019,00 KM. Slijedom ovakvih utvrđenja, prvostupanjski sud je pobijanim rješenjem djelomično usvojio prigovor izvršenika i za iznos uplaćenog duga od 5.500,00 KM obustavio postupak i ukinuo sprovedene radnje, te je uz konstataciju da ukupno neplaćeni dug u periodu od 01.01.2013. do 31.01.2017. godine (uključujući i zakonske zatezne kamate) iznosi 18.060,50 KM, u kom dijelu je određen nastavak izvršenja.

Po nalaženju ovog suda, prvostupanjski sud je pravilno postupio kada je pobijanim rješenjem za iznos uplaćenog duga od 5.510,00 KM u periodu od 01.01.2013. do 31.01.2017. godine obustavio izvršni postupak i odredio nastavak izvršenja za preostali dio duga (stav 1. Izreke). Međutim, nepravilna je konstatacija prvostupanjskog suda da preostali dio duga za navedeni period iznosi 18.060,00 KM, a u koji iznos su uračunate zakonske zatezne kamate koje su obračunate po vještaku na pojedinačne neplaćene mjesečne iznose doprinosa za izdržavanje tražiteljica izvršenja. Naime, zakonske zatezne kamate, koje na prijedlog tražiteljica izvršenja nisu ni određene u rješenju o izvršenju broj: 51 0 I 004910 18 I 5 od 15.01.2021. godine, ne pripadaju tražiteljicama izvršenja, jer se radi o sporednom potraživanju koje im nije dosuđeno izvršnom ispravom, pa se naplata ovog potraživanja ne može određivati u izvršnom postupku. Stoga je ovaj sud pravilnom primjenom materijalnog prava temeljem odredaba člana 235. stav 1. točka 3. Zakona o parničnom postupku i člana 21. stav 1. Zakona o parničnom postupku u ovom dijelu (stav 2. izreke) preinačio rješenje prvostupanjskog suda, jer ukupan neplaćeni (glavni) dug izvršenika u periodu od 01.01.2013. do 31.01.2017. godine iznosi 14.090,00 KM. Vezano za ponovne prigovore koji se odnose na nepriznate uplate, prvostupanjski sud je na osnovu nalaza i mišljenja vještaka pravilno zaključio da se radi o uplatama za koje je izvršenik u svom nalogu određeno naveo svrhu uplate (broj izvršnog predmeta). Prigovor izvršenika da je predmetno potraživanje zastarjelo obzirom da je izvršna isprava na osnovu koje je određeno i sprovodi se izvršenje donesena 19.06.2008. godine, a prijedlog za izvršenje u ovom predmetu podnesen sudu 18.01.2018. godine, prvostupanjski sud je riješio na način da je pozivajući se

na odredbu člana 379. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima zaključio da je prijedlog za izvršenje podnesen u okviru zakonskog roka od 10 godina. Međutim, u konkretnom slučaju, radi se o povremenim potraživanjima iz osnova zakonskog izdržavanja, koja dospijevaju ubuduće i koja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja (član 379. stav 2. u svezi sa članom 372. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima). Imajući u vidu da je izvršenik u periodu od 01.01.2013. do 31.01.2017. godine vršio povremene mjesečne uplate u svakoj godini (kako je to vidljivo iz tabelarnog pregleda uplata u nalazu i mišljenju vještaka), te je na taj način prekidao zastarni rok koji je propisan za povremena davanja, onda nije došlo do zastare potraživanja.

Nadalje, ovaj sud je povodom žalbe izvršenika, pravilnom primjenom materijalnog prava ukinuo rješenje prvostupanjskog suda u stavu 3. i 4. izreke u kojim je sadržana odluka o troškovima postupka, a koji su kako to proizilazi iz obrazloženja pobijanog rješenja tražitelju izvršenja i izvršeniku "dosuđeni" primjenom Panela za usaglašavanje sudske prakse iz građanske oblasti od 31.01.2024. godine, odnosno prema procentu uspjeha stranaka u ovom izvršnom postupku, što je suprotno pravilima koja su određena članom 16. Zakona o izvršnom postupku. Naime, iz odredbe člana 16. stav 6. Zakona o izvršnom postupku jasno se može izvesti zaključak da bi sud o troškovima postupka mogao odlučiti tek nakon sprovođenja posljednje izvršne radnje, obzirom da se zahtjev za naknadu troškova prema ovoj zakonskoj odredbi podnosi najkasnije u roku od 15 dana od dana završetka postupka (dakle, kada su poznati svi troškovi), što nije slučaj u ovom predmetu.

Prvostupanjskom sudu se najzad sugerira da po službenoj dužnosti izvrši spajanje postupaka u svim predmetima koji se vode na osnovu iste izvršne isprave, jer bi se vođenjem jedinstvenog postupka olakšalo postupanje prvostupanjskog suda, a doprinijelo bi se ekonomičnosti i efikasnosti postupka koji je hitne prirode.

Predsjednik vijeća
Senad Begović

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 St 201438 23 Pž
Novi Travnik, 30.1.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Grubešić Mirjane kao predsjednice vijeća, Aide Pezer-Alić i Begović Senada, kao članova vijeća, u pravnoj stvari predlagatelja 1. M. S., iz S. ..., i 2. D. M. iz S. ..., koje zastupa punomoćnik Advokatsko društvo "Adil Lozo i dr." d.o.o. Travnik, i to advokati, A. L., H. K., H. K., H. L., A. J. K. i advokatski pripravnik E. V., ulica... , T. protiv stečajnog dužni BNT – Tvornica mašina i hidraulike, otvoreno dioničko društvo N. T., ul. ...koga zastupa punomoćnik B. K., advokat iz T., odlučujući o žalbi stečajnog dužnika izjavljenoj protiv rješenja Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 St 201438 22 St od 13.9.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 30.1.2024. godine donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Odbacuje se kao nedopuštena žalba stečajnog dužnika izjavljena protiv rješenja Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 St 201438 22 St od 13.9.2023. godine.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem, stavom prvim, odbijen je prijedlog predlagača M. S. i D. M., od 25.04.2022. godine za otvaranje stečajnog postupka nad društvom BNT– Tvornica mašina i hidraulike, otvoreno dioničko društvo Novi Travnik za otvaranje stečajnog postupka. Stavom drugim naloženo je protupredlagatelju da predlagatelju nadoknadi troškove stečajnog postupka u iznosu od 1.884,80 KM, u roku od 30 dana od dana dostave prepisa rješenja, dok je sa viškom zahtjeva za naknadu troškova postupka u iznosu od 842,40 KM predlagač odbijen.

Protiv navedenog rješenja protupredlagatelj je izjavio žalbu iz svih žalbenih razloga propisanih čl. 208. Zakona o parničnom postupku FBiH sa prijedlogom da se žalba uvaži, pobijano rješenje ukine i predmet vrati na ponovni postupak ili da drugostepeni Sud sam odluči i da odbije predlagatelja stečaja zbog nepostojanja pravnog interesa za podnošenje Prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, na kojem zasniva žalbu. Žalbom je osporavan stav prvi pobijane odluke.

U odgovoru na žalbu predlagatelj osporava osnovanost žalbe sa prijedlogom da se odbije kao neosnovana.

Odlučujući o žalbi stečajnog dužnika sud je primjenom čl. 213. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije BiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15-u daljem dijelu teksta ZPP) u vezi sa čl. 109.stav 3. Zakona o stečaju (Sl. novine F BiH br. 53/21-u daljem dijelu teksta: Zakon), zaključio slijedeće:

Žalba nije dopuštena.

Iz stanja u spisu proizilazi da su predlagatelji dana 26.4.2022. godine, putem punomoćnika, podnijeli prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad društvom BNT-Tvornica mašina i hidraulike, otvoreno dioničko društvo Novi Travnik koji je, nakon provedenog postupka, osporenim rješenjem odbijen uz obrazloženje da su predlagatelji ovlašteni za podnošenje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, ali s obzirom da Vlada F BiH nije dala suglasnost za provođenje stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom koji je pravno lice koje proizvodi naoružanje i vojnu opremu, sud je odlučio kao u izreci rješenja u skladu sa odredbama čl. 102 st. 4 i 5. u vezi sa odredbama čl. 58 i čl 4 stav 4 i 6. Zakona o stečaju. Istim rješenjem, u pravnoj pouci, sud je poučio stranke da protiv tog rješenja u stavu I žalbu može izjaviti predlagatelj u roku od 8 dana od dana prijema pismenog otpovka istog.

Članom 109.stav 3.Zakona je propisano da protiv rješenja o odbijanju prijedloga za otvaranje stečajnog postupka predlagač može izjaviti žalbu u roku od osam dana od dana dostavljanja rješenja, dok je stavom 2. propisano da protiv rješenja o otvaranju stečajnog postupka, stečajni dužnik može izjaviti žalbu u roku od osam dana od dana dostavljanja rješenja.

Iz naprijed citiranog člana Zakona o stečaju, kojim se reguliše pitanje dopuštenosti pravnog lijeka protiv odluke stečajnog suda kojom odlučuje o osnovanosti prijedloga za otvaranje stečajnog postupka proizilazi da zakon pravi razliku između stranaka zasnovanu na vrsti odluke koju je sud donio i to na način da kroz stav 2. daje pravo na žalbu stečajnom dužniku ukoliko je prijedlog usvojen, a kroz stav 3. pravo na žalbu predlagatelju ukoliko je prijedlog odbijen. Iz ovakvog zakonskog određenja proizilazi da obje stranke ne mogu osporavati pravilnost i zakonitost odluke kojom se odlučuje o prijedlogu i da se pravo na žalbu, kao redovni pravni lijek, ograničava na odluku koja stranci ne ide u prilog, slijedom čega je, kao takvu, može osporavati i u isto vrijeme ne dopušta suprotnoj stranci, u čiju korist je odluka donesena, da pobija takvu odluku. Dakle, stečajnom dužniku na temelju čl. 109.stav 3.Zakona nije dopušteno pobijati odluku kojom se odbija prijedlog za otvaranje stečajnog postupka jer to pravo, u takvoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, pripada isključivo predlagatelju, čiji prijedlog je odbijen, slijedom čega može zahtijevati ocjenu pravilnosti i zakonitosti odluke prvostepenog suda jer za takvo što u konačnom ima i pravni interes.

Članom 225. stav 1 ZPP-a je propisano da će drugostepeni sud neblagovremenu, nepotpunu ili nedopuštenu žalbu odbaciti ako to nije učinio prvostepeni sud.

Ostale žalbene navode sud je cijenio ali ih u skladu sa čl. 231.ZPP-a nije obrazlagao jer nisu od odlučnog značaja.

Obzirom da je stečajni dužnik izjavio žalbu protiv odluke prvostepenog suda kojim se odbija prijedlog za otvaranje stečajnog postupka, koje pravo mu ne pripada na temelju čl. 109.stav 3. Zakona, sud je primjenom čl.225.stav 1.ZPP-a žalbu odbacio kao nedopuštenu.

Predsjednica vijeća

Mirjana Grubešić

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 06 0 Dn 018055 23 Gž

Novi Travnik, 24.01.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Senad Begović, kao predsjednik vijeća, Alma Islamović i Denis Trifković, kao članovi vijeća, u zemljišnoknjižnom postupku radi uspostave zemljišno knjižnog uloška prema podacima novog katastarskog premjera za nekretnine upisane u posjedovni list broj 123 za k.o. ... po Prijavnom listu Službe za geodetske i imovinsko-pravne poslove Općine Busovača, broj: ...k.o. ..., odlučujući po žalbi Srednjobosanski kanton / Kanton Središnja Bosna zastupan po Kantonalnom pravobranilaštvu Vitez izjavljenoj protiv rješenja Zemljišno knjižnog ureda Općinskog suda u Travniku, broj: 051-0-Dn-20-004 845 od 10.10.2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 24.01.2024. godine, donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Žalba se odbija kao neosnovana i potvrđuje rješenje Zemljišno knjižnog ureda Općinskog suda u Travniku, broj: 051-0-Dn-20-004 845 od 10.10.2022. godine.

Obrazloženje

Osporenim prvostepenim rješenjem odlučeno je kako slijedi:

„ I. Uspostavlja se zemljišnoknjižni uložak broj ... k.o.....

II. Na osnovu člana 7. Zakona o zemljišnim knjigama i Prijavnog lista Službe za geodetske i imovinsko-pravne poslove Općine Busovača, broj: ...k.o. ...od 24.07.2020. godine

Preuzima se:

1. Upis u A list zk. uloška br. ...k.o. Solakovići, parcela:

- k.p. broj ... „Mejdani“, u naravi šuma 5 klase od 5880 m²
- k.p. broj ... „Mejdani“ u naravi oranica/njiva 7 klase 1270 m²
- k.p. broj ... „Mejdani“ u naravi šuma 5 klase od 9190 m²
- k.p. broj ... „Mejdani“ u naravi oranica/njiva 8 klase od 880 m²
- k.p. broj ... „Mejdani“ u naravi oranica /njiva 8 klase od 1660 m², sve ukupno 18.880 m²,

Na osnovu člana 69. Zakona o zemljišnim knjigama

Dozvoljava se:

2. Uknjižba prava vlasništva u koloni „Upisi“ B lista zk. uložka br.... k.o. Solakovići, na nekretnini A lista navedenim u stavu II. tačka 1. izreke ovog rješenja u korist:

1. Državno vlasništvo sa dijelom 1/1

3. Na predmetnoj nekretnini nema tereta i ograničenja.

III. Uspostavlja se k.p. ...iz zk.ul. broj ... k.o. Solakovići, umjesto k.č...., 1720/46 i ... iz zk.ul. broj... k.o. SP_ Busovača, u skladu sa članom 73. stav 1. i 88. stav 2. Zakona o zemljišnim knjigama.“

Protiv ovog rješenja Kantonalno pravobranilaštvo SBK/KSB je blagovremeno izjavilo žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog povrede pravila postupka s prijedlogom da drugostepeni sud usvoji žalbu, preinači ožalbeno rješenje u B listu odnosno izvrši zabilježbu protiv tačnosti zemljišne knjige ili naloži brisanje upisa u zemljišnoj knjizi. U obrazloženju žalbe se navodi da zemljišnoknjižni ured nije pravilno izvršio upis imajući u vidu da član 2. Zakona o šumama SBK/KSB („Službene novine SBK/KSB“ broj 5/14) predmetne nekretnine definiše kao javno dobro od općeg interesa koje uživa posebnu brigu i zaštitu Kantona i Općine. Prije svega kod uknjižbe, kako u rješenju stoje u korist državno vlasništvo sa 1/1, nije definisan subjekt kao nosilac tog državnog vlasništva, tj. svi pozitivni propisi i brojne odluke Ustavnog suda jasno definišu da je titular prava vlasništva državne imovine isključivo Država BiH. Dakle, umjesto pogrešnog upisa državno vlasništvo sa dijelom 1/1 pravilno je shodno odluci Ustavnog suda BiH broj U4/21 od 23.09.2021. godine kao i odluci Ustavnog suda BiH broj Ap-3316/17 od 13.02.2019. godine, upisati titulara tog državnog vlasništva tj. Država BiH. Nadalje, zk. ured je postupio suprotno i u odnosu na Organ upravljanja državnom imovinom na području Srednjobosanskog kantona tj. odredbama člana 31. 33. i 35. Zakona o šumama SBK/KSB, slijedom čega u koloni B lista ispod upisa Države BiH kao titulara državnog vlasništva, a shodno citiranim zakonskim odredbama, treba izvršiti upis prava upravljanja u korist SBK, Ministarstvo poljoprivrede, vodoprivrede i šumarstva.

ŠPD/ŠGD „Srednjobosanske Šume“/ „Šume Središnje Bosne“ d.o.o. Donji Vakuf je u obrazloženom odgovoru na žalbu naveo da je žalba žalitelja u cijelosti osnovana u dijelu koje se odnosi na evidentiranje titulara prava vlasništva. S tim u vezi, pozvao se na presudu Ustavnog suda BiH u predmetu U-1/11 („Službeni glasnik BiH“, broj 73/12) a što je i potvrđeno Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom („Službeni glasnik BiH“, broj 22/22). Dalje se navodi da prema osnovnom načelu stvarnog prava ne može postojati vlasništvo bez određenog titulara, slijedom čega nalazi da evidentiranje u zk. uložku bez upisivanja titulara nije potpuno i da u tom smislu žalbeni razloge je potrebno cijeliti iz aspekta Zakona o stvarnim pravima koji tretira načela jednovrsnosti prava vlasništva i posljedično tome imperativno

nalaže da mora postojati jasan titular tog prava, stoga predlaže da se izjavljenoj žalbi udovolji.

Pravobranilaštvo BiH nije dostavilo odgovor na žalbu.

Nakon što je ispitaio prvostepenu odluku shodno odredbi člana 221. i 236. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), te u skladu sa odredbama člana 70. i 83. Zakona o zemljišnim knjigama („Službene novine Federacije BiH“ br. 58/02, 19/03, 54/04, 32/19 – odluka US F BiH i 94/20 – rješenje US F BiH, u daljnjem tekstu ZZK), ovaj sud je donio odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz predmetnog stanja spisa proizilazi da je predmet postupka uspostava zemljišno knjižnog uloška po službenoj dužnosti i to zk. ul. broj ... k.o. Solakovići, parcele označene kao k.p. broj..., a koje odgovaraju parcelama starog premjera i to k.č. ... iz zk.ul. broj ... k.o. SP_ Busovača (Općenarodna imovina) i uknjižbe u korist Državno vlasništvo sa dijelom 1/1.

Postupak koji je prethodio donošenju pobijanog rješenja sproveden je po službenoj dužnosti u skladu sa odredbama iz članova 31., 64., 65., 67., 73. stav 1. i 88. stav 2. Zakona o zemljišnim knjigama i člana 15. Pravilnika o postupanju u zemljišno knjižnim stvarima („Službene novine F BiH“, broj 5/03, 10/07 i 80/11), a sve u cilju usaglašavanja gruntovnih i katastarskih evidencija na nekretninama i pravima na njima, odnosno radi usklađivanja zemljišnih knjiga sa podacima novog i starog premjera.

U obrazloženju pobijanog rješenja u bitnom se navodi da je uvidom u Prijavni list, broj gornji, i kopiju katastarskog plana utvrđeno: da nekretnine novog premjera označenoj u izreci pobijanog rješenja (stav II. tačka 1.) odgovara nekretninama starog premjera upisane u zk.ul broj ... k.o. SP_ Busovača, a da je kao posjednik na predmetnoj nekretnini novog premjera upisan ŠPD/ŠGD „Srednjobosanske Šume“/ „Šume Središnje Bosne“ d.o.o. Donji Vakuf sa dijelom 1/1 u Posjedovnom listu 123 k.o. Solakovići, te da parcela starog premjera upisana u zk.ul. broj ... k.o. SP_ Solakovići, državno vlasništvo (općenarodna imovina), a kojoj odgovaraju nekretnine koje su predmet uspostave i to k.p. broj 217, 218, 219, 220. i 221 iz zk.ul. broj ... k.o. Solakovići, pa je kod takvog stanja stvari a primjenom odredbi Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom Bosne i Hercegovine, izvršio uspostavu nekretnine po novom premjeru u korist državnog vlasništva. Kako, a nakon što je u skladu sa važećim propisima najavljena uspostava zemljišnoknjižnog uloška za predmetnu nekretninu i isto u ostavljenom roku niko nije prigovarao, to je prvostepeni sud ocijenio da ne postoje smetnje koje bi omele dozvolu uspostave novog uloška i upis nekretnine kako je to navedeno u izreci pobijanog rješenja, a sve to s pozivom na citirane odredbe materijalnog prava.

Prednja odluka prvostepenog suda je pravilna i zakonita.

Suprotno navodima žalbe, kao i navodima iz odgovora na žalbu predmetna odluka nije obuhvaćena povredom pravila postupka, pa time ni da se može govoriti o pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, a slijedom toga ni o nepravilnoj primjeni materijalnog prava.

Naime, kod činjenice da se u datom slučaju nesporno radi o uspostavljanju novog zločka u odnosu na raniju nekretninu koja po kulturi predstavlja šumu i oranica/njiva i koja je u zemljišnim knjigama evidentirana kao državna svojina sa 1/1 dijela, dakle da se radi o imovini u smislu Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja, čini da predmetna odluka zemljišnoknjižnog ureda kojom je odlučeno kao naprijed jeste utemeljena u relevantnim odredbama materijalnog prava na koja se pozvao prvostepeni sud.

Zakon o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom BiH ("Službeni glasnik BiH", br. 18/2005, 29/2006, 85/2006, 41/2007, 74/2007, 99/2007, 58/2008 i 22/2022), kao lex specialis zakon na koji se pravilno pozvao prvostepeni sud u konkretnom slučaju, ima se primijeniti u vezi s pitanjem raspolaganja državnom imovinom, koja je kao takva definirana tim zakonom, sve dok se pitanje statusa i upravljanja tom imovinom ne riješi na državnom nivou ili dok Visoki predstavnik ne odluči drugačije. Ovaj zakon je u vezi s tim pitanjem dakle, lex specialis i u odnosu na Zakon o stvarnim pravima, kao i Zakon o zemljišnim knjigama, pa kako na nivou Bosne i Hercegovine još uvijek nije donesen propis kojim bi se tačno definiralo koja imovina je u vlasništvu države, koja u vlasništvu entiteta i Distrikta Brčko i reguliralo njeno upravljanje, dakle kako je isti donesen za zaštitu interesa Bosne i Hercegovine i njenih administrativnih jedinica od potencijalne štete koju bi predstavljalo dalje raspolaganje državnom imovinom prije donošenja odgovarajućih zakona, slijedom čega predmetni upis kojim nije dovedeno u pitanje kontinuitet državne imovine, a bez upisa titulara ne čini predmetnu odluku nezakonitom, pa time ni da ima mjesta primjeni odredbe člana 70. Zakona o zemljišnim knjigama.

U pogledu ostalih razloga žalbe, ovaj sud nalazi da isti nisu od uticaja na drugačiju odluku ovog suda, pa ih nije posebno ni obrazlagao u smislu člana 231. Zakona o parničnom postupku.

Stoga, kako nije bilo povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi kao drugostepeni po službenoj dužnosti, a niti povreda na koje se žalitelj poziva u žalbi, to je ovaj sud na osnovu člana 235. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku F BiH donio odluku kao u izreci.

Predsjednik vijeća
Senad Begović